

**Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**

Ο «ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ»

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἱστορικόν

Μετά τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποπείρας του, ὅπως καταλάβῃ ἐνόπλιως τὴν ἐξουσίαν, ὁ κομμουνισμὸς ἀπεφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὸν ἐνάντιον τῆς χώρας μας πόλεμόν του δι' ἄλλων μέσων, ἤτοι τὴν μετατροπὴν τοῦ ἀποστρατιωτικόν εἰς «πολιτικόν» ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην ἔννοιαν τοῦ ὄρου. Πράγματι, ἀμέσως μετὰ τὴν ἤτταν τῶν κομμουνιστῶν εἰς Βίτσι καὶ Γράμμιον, (τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1949) συνῆλθεν εἰς Μπουρέλλι τῆς Ἀλβανίας, ἡ 6ῃ Ὀλομέλεια τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅπου ἐλήφθη ἀπόφασις ἀναστολῆς τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος καὶ συνεχίσεως τῆς πάλης διὰ πολιτικῶν, ἰδεολογικοπροπαγανδιστικῶν καὶ οἰκονομικοκοινωνικῶν μέσων. Κατὰ τὴν σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ Ν. Ζαχαριάδη ὁ ἀγὼν θὰ ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ ὡς ἔνοπλος ἀνταρσία καὶ νὰ συνεχισθῇ μὲ πολιτικὰ πλέον μέσα, μεταφερόμενος ἀπὸ τὸν στρατιωτικόν εἰς τὸν πολιτικόν, ἰδεολογικόν, κοινωνικόν καὶ οἰκονομικόν τομέα. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς 6ῃς Ὀλομελείας: «Ἐπιβάλλεται ἀλλαγὴ γραμμῆς γιὰ νὰ ἀνασυνταχθῇ τὸ λαϊκὸ δημοκρατικὸν μας κίνημα ὥσπου νὰ ὀρμιάσουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν καινούργια γενικὴ ἀντεπίθεσὴν μας. Τὸ κέντρο τοῦ βάρους πρέπει νὰ μεταφερθῇ στοὺς πολιτικούς καὶ κοινωνικούς ἀγῶνες» («Ἡ νέα κατάσταση καὶ τὰ καθήκοντά μας» ἀπόφασις τῆς 6ῃς Ὀλομ. ἐκδ. ΚΚΕ).

Ἡ μετατροπὴ τῆς ἐνόπλου στρατιωτικῆς ἐπιθέσεως εἰς πολιτικὴν - ἰδεολογικὴν τοιαύτην, ἐπέβαλε τὴν ἐκ μέρους τοῦ ΚΚΕ ἐπεξεργασίαν μιᾶς νέας τακτικῆς ^(τοῦ πόλεμου) τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου». Ὁ Ν. Ζαχαριάδης διετύπωσε αὐτὴν τὴν νέαν γραμμὴν εἰς τὴν μελέ-

την του «Καινούργια κατάσταση — καινούργια καθήκοντα» έκδο-
θεισαν ^{πρωτ} τα τέλη του 1949. Την επεξεργασίαν της ολοκλήρωσθ^η ή
την 'Ολομέλεια ^{του Κ.Ε.Τ.Σ. Κ.Κ.Ε.} (Μάρτιος 1950). Την νέαν γραμμὴν ἐνέκρινεν ἡ
Γ' Συνδιάσκεψις τοῦ ΚΚΕ (Ὀκτώβριος 1950). Ἀκολούθως δέ,
συνεπλήρωσαν εἰς τὰς λεπτομερείας της τὴν νέαν γραμμὴν, ἐπέ-
βλεψαν τὴν ἐφαρμογὴν της καὶ ἐπέφεραν τὰς ἀναγκαίας τροπο-
ποιήσεις ἡ 2α ~~ἀναμέτρησις~~ (Ὀκτώβριος 1951), ἡ 3η (Νοέμβριος
1951) καὶ ἡ 4η. (Δεκέμβριος 1953) **Ἐργασίαι τῆς Κ.Ε.Τ.Σ. Κ.Κ.Ε.**

«Ὅπως τονίζει ὁ Ζαχαριάδης εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν με-
λέτην του, οὐσία τῆς νέας γραμμῆς τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ
εἶναι «ἓνα σχεδιασμένον κανονικὸν πέρασμα ἀπὸ τὸν ἔνοπλο ἀγῶνα
στὴν πολιτικὴν πάλη». Πρὸς τοῦτο ^{ἀποβλέπει} ἐνα νομιμοφανὲς ^{περι-}
«ἐθνικὰ — δημοκρατικὰ» ^{τῆς Κ.Ε.Τ.Σ. Κ.Κ.Ε.} συνθήματα ^{πρὸς} παρουσιάζονται ^{με-}
στὴν προγράμματα ^{πρὸς} «δημοκρατικῆς ἀλλαγῆς» ^{ἐπι-} ἐφαρμόζεται ^{ἐν} ἡ τα-
κτικὴ τοῦ ἐνιαίου μετώπου ^{τῆς Κ.Ε.Τ.Σ. Κ.Κ.Ε.} καὶ συγκροτεῖται ^{ἐν} βαθμιαίως, ἓνας τε-
ράστιος διὰ τὰ Ἑλληνικὰ μέτρα μηχανισμὸς διεξαγωγῆς τοῦ «πο-
λιτικοῦ πολέμου», ἀποτελούμενος πλὴν τοῦ πολιτικοῦ ^{κομματικοῦ} ^{τῆς}
Ε.Δ.Α, ἀπὸ ἓνα ^{παρακομματικῶν} πληθὸς ὁργανώσεων, ἐκδοτικῶν οἴκων, ἐφημερίδων,
περιοδικῶν, ἐντύπων, ραδιοφωνικῶν ἐκπεμπῶν κλπ.

Ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὸ θέμα μας, ἔχει ἡ 2α Ὁλομέ-
λεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ (Ὀκτώβριος 1951), ἡ ὁποία μὲ βάσιν
σχετικὴν εἰσήγησιν τοῦ Β. Μπαρτζώτα, ἐπεξηργάσθη λεπτομε-
ρῶς τὸ πρόγραμμα τῆς ἰδεολογικῆς ἐπιθέσεως τοῦ κομμουνισμοῦ
κατὰ τῆς χώρας μας. Ὁ εισηγητὴς εἶπεν σχετικῶς: «Χρειάζεται
νὰ ἀνοίξουμε ἓνα γερὸ ἰδεολογικὸ μέτωπο... Νὰ ὁργανώσουμε τὴν
διάδοσιν καὶ μελέτην τῆς σοβιετικῆς λογοτεχνίας, τῶν σοβιετικῶν
φίλμς, τῆς μουσικῆς. Ἡ μορφωτικὴ δουλειά μας πρέπει νὰ ὁρ-
γανωθῆ πάνω σὲ συγκεκριμένον σχέδιον». Πράγματι, μετὰ ^{ἀπὸ} τὴν ὀλο-
μέλειαν αὐτήν, ἡ ἐν Ἑλλάδι καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα κομμουνιστικὴ
προπαγάνδα, ἀνεπτύχθη ἰλιγγιωδῶς καὶ ὀφθαλμοφανῶς βάσει κα-
λῶς μελετημένου προγράμματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἐστηρί-
χθη εἰς τὴν διάθεσιν σχεδὸν ἀπεριορίστων ἰλικῶν μέσων.

Βεβαίως, ἔκτοτε, τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἀπέδωκεν καὶ ἐξεπερά-
σθη. Διὰ τοῦτο, ἡ 4η Ὁλομέλεια τοῦ Φεβρουαρίου 1963, ἠσχολήθη
ἐκ νέου μὲ θέμα «ζητήματα τῆς ἰδεολογικῆς καὶ προπαγανδιστι-
κῆς δουλειᾶς», τὸ ὁποῖον εισηγήθη ὁ Α. Στρίγκος, δημοσιεύσας

και σχετικη μελετην εις τον «Νεον Κοσμον» του 'Ιουλιου 1963 προς συνόψισιν των συμπερασμάτων της (Θλομελείας). Τα κυριώ-
 τερα εξ αυτών είναι: Περαιτέρω ανάπτυξις του μηχανισμού, των
 μέσων και των μεθόδων της κομμουνιστικής προπαγάνδας — Κα-
 ταπολέμησις και καταστροφή του αντικομμουνισμού — Αντίσου-
 εις των θεωριών περι Ευρωπαϊκού και 'Ελληνοχριστιανικού πολι-
 τισμού — Συστηματική έκδοσις των ντοκουμέντων του ΚΚΕ και
 συγγραφή μιᾶς ιστορίας του — Οικειοποίησις της ἐθνικῆς ἀντι-
 στάσεως — Καταπολέμησις του «θεφορισμοῦ» — Ἐκμετάλλευσις
 τῆς Νεοελληνικῆς Ἱστορίας διὰ τῆς μαρξιστικῆς τῆς «ἐρημνείας»
 — Ἀνάπτυξις τῆς ἀριστερῆς λογοτεχνίας και τέχνης, τοῦ λαϊ-
 κού τραγουδιοῦ και τῶν εἰκαστικῶν τεχνῶν προοδευτικῶν καλλιτε-
 χνῶν — Δυνάμωμα τῆς δουλειᾶς στους λογοτέχνες και γενικώ-
 τερα στήν διανόηση και στους ἐπιστήμονες γιατί παίζουν σοβα-
 ρό ρόλο στή διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης» — Καταπολέμησις
 τῶν «θεωρητικῶν τῆς ἀντίδρασης» ἄσκησις συνεχοῦς πίεσεως ἐπὶ
 συνειδήσεως — Ἐξαπόλυσις γενικῆς ἐπιθέσεως εἰς τὸ ἰδεολογι-
 κόν—προπαγανδιστικόν μέτωπον. — Ὅπως ἀποκαλύπτῃ ὁ Στρίγκος,
 ἡ 4η Ἰθλομέλεια ἀπεφάσισεν τὴν λήψιν σειρᾶς μέτρων διὰ τὴν
 ριζικὴν ἀναδιοργάνωσιν και βελτίωσιν τῆς προπαγάνδας τοῦ ἐγ-
 χωρίου κομμουνισμοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἰ.χ. ἀπεφάσισεν, ἐν ἴσῳ
 διη περισσότερη προσοχὴ στήν ὀργάνωσιν λαϊκοῦ θεάτρου και προ-
 οδευτικοῦ κινηματογράφου, ἐκθέσεων εἰκαστικῶν τεχνῶν, διαγω-
 νισμῶν βιβλίων, μουσικῆς, στήν ὀργάνωσιν τῆς θεωρητικῆς μόρ-
 φωσις τῶν στελεχῶν και τῶν μελῶν μας, νὰ δημιουργη-
 θοῦν στελέχη μόνημα, εἰδικευμένα σὲ κάθε τομέα τοῦ
 ἰδεολογικοῦ μετώπου... νὰ βελτιωθοῦν τὰ μέσα προπαγάνδας ποῦ
 ὑπάρχουν και νὰ ἐξευρεθοῦν νέα».

Πρὶν ἀπὸ τὴν 4ην Ἰθλομέλειαν, ἠσχολήθη ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦ-
 μα με τὴν ἀνάγκην περαιτέρω ἀναπτύξεως τῆς ἐγχωρίου κομμου-
 νιστικῆς προπαγάνδας και ~~εἰς~~ τὸ 2ον συνέδριον τῆς ΕἰΑ, τὸν Δε-
 κέμβριον τοῦ 1962 (εἰσήγησις Α. Μπριλλάκη και ἀπόφασις τοῦ
 συνεδρίου).

Σκοποὶ

Σκοποὶ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 καθορίζοντες και τὰ κύρια θέματά της, τὰ ἐμφανιζόμενα ὑπὸ δια-

φόρους μορφάς και παραλλαγάς αναλόγως τῶν ἐκάστοτε συνθηκῶν και δυνατοτήτων, εἶναι:

1) Καταστροφή τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως και ἰδεολογίας

Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦνται τὰ κάτωθι μέσα:

α) Συνεχῆς δυσφήμις τῆς Μεγάλης Ἰδέας ὡς «ἀντιδραστικῆς» και «τσιφλικιάδικης» ἰδεολογίας, ἡ ὁποία ἔβλαψεν τὴν χώραν.

β) Ἀγὼν ἐναντίον πάσης τάσεως ἀναγεννήσεως τῆς Μ. Ἰδέας ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν ὡς λ.γ. τοῦ ἰδεώδους «ἔξευρωπαϊσμοῦ τῆς χώρας» ἢ ἀναπτύξεως τῆς (ὥστε νὰ δυναθῇ) ἀναλάβῃ εἰδικὸν ῥόλον εἰς τὸν ἰδεολογικὸν πνευματικὸν τομέα.

γ) Συστηματικὴ καταπολέμησις τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ ἰδεώδους.

δ) Ἀντίθεσις πρὸς πᾶσαν ἐθνικὴν διεκδίκησιν εἰς βάρος κομμουνιστικῶν χωρῶν.

ε) Καταπολέμησις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐθνικισμοῦ ὡς «σωβινημοῦ» κλπ.

στ) Ἀντικατάστασις τοῦ ἐθνικοῦ ἀπὸ τὸν «προλεταριακὸν διεθνισμὸν» (προσοδοσέλιον).

ζ) Ἀποπροσανατολισμὸς τῆς ἰστορίας μας και κυρίως τῆς νεοελληνικῆς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς μαρξιστικῶν — ταξικῶν κριτηρίων.

2) Καταπολέμησις τοῦ δυτικοῦ συστήματος και τρόπου ζωῆς

Διὰ τῶν ἐξῆς μέσων:

α) Συνεχῆς δυσφήμις τοῦ δυτικοῦ συστήματος και ὀλικῆς ἄρνησις τοῦ πολιτισμοῦ του διὰ τῶν γνωστῶν ἐπιχειρημάτων κατὰ τοῦ «καπιταλισμοῦ» ὡς ἀπανθρώπου, ἐκμεταλλευτικοῦ, παρηκμασμένου και καταρρέοντος καθεστῶτος.

β) Ἀγὼν κατὰ τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς και ἄρνησις πάσης ἀξίας του (ἄτομον, προσωπικότης, ἰδιοκτησία, θρησκεία κλπ.). Παρουσίασις τοῦ γκαγκστερισμοῦ, τοῦ τεντυμποῦσμοῦ, τῆς διαφθορᾶς κλπ. ὡς δῆθεν βασικῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ τοῦ τρόπου ζωῆς.

γ) Καλλιέργεια ἀντιδυτικοῦ και εἰδικῶς ἀντιαμερικανικοῦ πνεύματος. (Ἐκμετάλλευσις και τοῦ κυπριακοῦ)'

δ) Δυσφήμις τῶν ὑπερεθνικῶν ὀργανισμῶν και τάσεων

της Δύσεως: NATO, ΕΟΚ, Πανευρώπη κλπ. με ταυτόχρονον διάδοσιν απομονωτικῶν ιδεῶν περὶ «οὐδετερότητος» τῆς Ἑλλάδος.

ε) Πρόκλησις φοβίας διὰ τὴν περίπτωσιν πολέμου καὶ διάδοσις τῆς ιδέας ὅτι ἡ σωτηρία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν βάσεων, τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸ NATO καὶ τὴν οὐδετερότητα.

3) Διάδοσις τῆς κομμουνιστικῆς ιδεολογίας

α) Διάδοσις τῆς μαρξιστικῆς κοσμοθεωρίας ὑπὸ τὴν σύγχρονον σοβιετικὴν ἐρμηνείαν της.

β) Καταπολέμησις τῶν «αἰρετικῶν» ἐρμηνειῶν τοῦ μαρξισμού.

γ) Καταπολέμησις ὄλων τῶν μὴ μαρξιστικῶν θεωριῶν καὶ εἰδικῶς τοῦ ἰδεαλισμοῦ ὑπὸ πᾶσαν μορφήν καὶ ἐκδήλωσίν του.

δ) Διάδοσις τοῦ «λενινισμού» ὑπὸ τὴν σύγχρονον σοβιετικὴν μορφήν του.

ε) Ἐπίμονος καλλιέργεια τῆς ἀντιλήψεως περὶ «νομοτελεία-κῶς ἀναποτρέπτου» ἀντικαταστάσεως τοῦ «καπιταλισμοῦ» ἀπὸ τὸν «κομμουνισμόν» (ἡ ἐπικράτησις τοῦ δευτέρου εἶναι «ἱστορικὴ ἀνάγκη»).

στ) Προβολὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος ὡς ἀνωτέρου καὶ ὡς ἐκφράζοντος τὰς ἐπιταγὰς τῆς «ἱστορικῆς προόδου».

4) Καλλιέργεια σοβιετοφιλίας — σλαβοφιλίας

α) Διάδοσις τῆς ρωσικῆς — ἀνατολικοευρωπαϊκῆς λογοτεχνίας καὶ τέχνης.

β) Προβολὴ τῶν ρωσικῶν ἐπιτευγμάτων, ἀνασκόπησις ἢ ἐξωραϊστικὴ ἐρμηνεία τῶν ρωσικῶν δυσχερειῶν καὶ ἀδυναμιῶν.

γ) Προβολὴ τῶν στοιχείων προσεγγίσεώς μας πρὸς τοὺς σλάβους καὶ ἀπόκρυψις τῶν ἀντιθέτων. Διατρέβλωσις τῆς ἱστορίας μας (ἰδίως τοῦ 1821) ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ ἡ γνώμη ὅτι ἡ Ρωσία ἐπῆρξεν ἡ αἰωνία προστάτις μας, οἱ δὲ σλάβοι αἰώνιοι φίλοι μας τῶν θεωρητικῶν πού «ταλαντεύονται» — Καταπολέμησις τοῦ ἀναθεωρητισμοῦ καὶ τοῦ δογματισμοῦ — Ἄρνησις τῆς ἰδεολογικῆς ἐκμετάλλευσις καὶ κυπριακοῦ).

δ) Ἄνευ ὄρων, ἐπιφυλάξεων καὶ ἀποκλίσεων ἀποδοχὴ καὶ ὑποστήριξις τῆς ἐκάστοτε πολιτικῆς τῆς Μόσχας καὶ τῶν ἐπιδιώ-

ξερών της. Καταπολέμησις τῶν ἀντισοβιετικῶν τάσεων οἰασδῆποτε μορφῆς (ἐθνικὸς κομμουνισμὸς, φιλοκινεζισμὸς).

ε) Ἴσχυρισμοὶ περὶ «εἰρηνοφιίας» τῆς ΕΣΣΔ.

δ) Ἐκκλητικεῖς καὶ διὰδοσις τῆς γρχμμῆς ΚΚΕ—ΕΔΑ

α) Καταγγελία τῶν θέσεων τοῦ ΝΑΤΟ ὡς «μὴ ἀναγκαίων» καὶ «ἐπικυνδύων».

β) Καταγγελία τῆς συμμαχίας μετὰ τοῦ ΝΑΤΟ καὶ τῶν ΗΠΑ ὡς «ὑποδουλώσεως».

γ) Καταγγελία τῆς συνδέσεως μετὰ τῆς ΕΟΚ ὡς «καταστρεπτικῆς» διὰ τὴν οἰκονομίαν μας.

δ) Καταγγελία τῆς ἀμυντικῆς μας προσπάθειάς ὡς «ἀδικαιολογήτου» (ἄρνησις τῆς ἀπὸ βορρᾶ ἀπειλῆς)·

ε) Ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ὄθησιν τῆς χώρας πρὸς τὴν Ἄνατολὴν διὰ τῆς ἀναπτύξεως ἐμπορικῶν, πνευματικῶν καὶ ἄλλων σχέσεων.

στ) Ἀπαίτησις ἄρσεως ὅλων τῶν μέτρων ἀμύνης κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἐξάλειψεως τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ ἐμφυλίου πολέμου» (ἀμνηστία, ἐπαναπατρισμὸς, κατάργησις ἐιδικῶν μέτρων κλπ.).

ζ) Δυσφήμησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ὡς «φασισμοῦ» «παράκρατισμοῦ», «ιδεολογικοῦ στηρίγματος τῆς Δεξιᾶς», «ἀντιδράσεως», «φιλοπολεμιστοῦ» κλπ.

η) Ἐκμετάλλεῖσις ὅλων τῶν οἰκονομικοκοινωνικῶν προβλημάτων, διεκδικήσεων, αἰτημάτων καὶ ἀγῶνων. Καταπολέμησις τοῦ ρεφορισμοῦ.

θ) Ἴσχυρισμὸς ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι «πατριῶται» («ἀποκατάστασις ἐθνικῆς ἀντιστάσεως», «κατάρθωμα Γλέζου» κ.ο.κ.).

ι) Ἐπισημάνεσις πάσης προσπάθειάς διὰ τὴν πρόοδον τῆς χώρας. Ἄρνησις κάθε ἐθνικοῦ ἐπιτεύγματος, ὑποκίνησις ἀπεργιῶν, ταραχῶν καὶ κοινωνικῆς ἀσταθείας, καλλιέργεια ἀπαισιοδοξίας, δυσφορίας καὶ δυσαρεσκειάς, καταπολέμησις προσπαθειῶν ὡς τῆς ἀναδιαρθρώσεως τῶν καλλιεργειῶν τῆς τουριστικῆς ἢ ναυτιλιακῆς ἀναπτύξεως τῆς συνδέσεως μετὰ τὴν ΕΟΚ τῆς εἰσορῆς ξένου κεφαλαίου.

ια) Ἰδεολογικὴ διείσδυσις εἰς ὀργανώσεις, συνεταιρισμούς, συνδικάτα, νεολαίαν, τύπον, κόμματα.

- ιβ) Διάδοσις τῶν κομματικῶν «ντοκουμέντων».
- ιγ) Καταπολέμησις τῶν ἀντιγερτικῶν καὶ διάσπαστικῶν τάσεων — «ἀναθεωρητικῶν» ἢ «δογματικῶν».
- ιδ) Καλλιέργεια εἰς τὴν εὐρύτεραν — ἐξωκομματικὴν δυνατότητα «εἰρηνικῆς ἐπικρατήσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ».
- ιε) Ἀνεπίσημος διάδοσις τῆς ἀπόψεως ὅτι ἓνα Ἑλληνικὸν κομμουνιστικὸν καθεστῶς θὰ ἦτο δῆθεν «διαφορετικόν», ἀπὸ τὸ ρωσικόν, ἀπληλαγμένον ἀπὸ τὴν σκληρότητα καὶ τὰ τραπὰ τῶν προηγηθέντων κομμουνιστικῶν καθεστώτων.

6) Ἔκτασις (στοιχεῖα)

Παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς ὠρισμένα στοιχεῖα ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος διεξαγομένου «πολιτικοῦ πολέμου» τῶν κομμουνιστῶν.

1) Ἐκ τοῦ παραπετάσματος πραγματοποιοῦνται 24 Ἑλληνόφωνοι ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ ἡμερησίως συνολικῆς διαρκείας 12 περίπου ὥρων. Οὕτω ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔρχεται εἰς τὴν σειρὰν μεταδόσεων τῶν κομμουνιστικῶν ραδιοσταθμῶν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγγλικήν, γαλλικὴν, γερμανικὴν καὶ ἰταλικὴν γλῶσσαν. (Αἱ τρεῖς πρῶται ὅμως ὁμιλοῦνται ἀπὸ περισσότερα τοῦ ἑνὸς ἔθνη, ἐὰν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἀναλογία πρὸς τὸν πληθυσμὸν ἢ Ἑλληνικὴ ἔρχεται πρώτη)

2) Ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ Παραπετάσματος ἐδρεῖται ὁ ραδιοσταθμὸς τοῦ ΚΚΕ μετὰ τρεῖς ἐκπομπὰς ἡμερησίως.

3) Εἰς τὰς χώρας τοῦ παραπετάσματος λειτουργοῦν δύο ἐκδοτικὸι οἴκοι τοῦ ΚΚΕ, (ὁ ἐπίσημος τῆς Κ.Ε. καὶ ἡ «Νέα Ἑλλάδα») τὸ ὅποιον ἐξ ἄλλου ἐκδίδει 6 ἐφημερίδας, 1 λογοτεχνικὸν «Πυρσὸς» καὶ ἓνα θεωρητικὸν περιοδικὸν («Νέος Κόσμος»)

4) Ἐπὶ πλέον Ἑλληνόφωνος ἐφημερίς ἐκδίδεται καὶ διὰ τοὺς θορασηπειρώτας ἀπὸ τὸ Ἀλβανικὸν κράτος.

5) Σοβαρὰ κέντρα προπαγάνδας τοῦ ΚΚΕ λειτουργοῦν: Εἰς Ἀνατ. Βερολίνον διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς Δυτ. Εὐρώπης καὶ ἰδίως τῆς Δυτ. Γερμανίας πρὸς τοὺς ὁποίους διοχετεύονται ἀφθονον ἔντυπον ὑλικόν, τὸ περιοδικὸν «Πυρσὸς», εἰδικαὶ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ μετὰ Ἑλληνικῶν δίσκων κλπ. Εἰς Γδύναν Πολωνίας, διὰ

τοὺς ναυτεργάτας. Εἰς Λονδίνον διὰ τοὺς ναυτεργάτας, τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλληνας καὶ Κυπρίους, τὰς Ἀγγλοσαξωνικὰς χώρας καὶ τὴν Κύπρον. Εἰς Ν. Ἱόρκην διὰ τὸν ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς. Εἰς Λευκωσίαν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ΑΚΕΛ. Εἰς Βιέννην διὰ τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὴν κοινὴν γνώμην τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

6) Τὸ ΚΚΕ διατηρεῖ καὶ Πρακτορεῖον Εἰδήσεων πρὸς διοχέτευσιν πληροφοριῶν εἰς τὴν διεθνή κοινὴν γνώμην («Hellas Press»).

Ἐπίσης ἐκδίδει ξενόφωνον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Πληροφορία ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος».

7) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα διαθέτει δύο ἡμερησίας ἐφημερίδας («Αὐγή»—«Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ»).

8) Ἐλέγχει πλήρως ἢ μερικῶς περίπου 20 ἐκδοτικοὺς οἴκους καὶ ἐπιρραβεῖ ἀρκετοὺς ἄλλους.

Δι' αὐτῶν πραγματοποιεῖ ἓνα πρωτοφανῆ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὄγκον κομμουνιστικῶν, κρυπτοκομμουνιστικῶν ἢ φιλοκομμουνιστικῶν ἐκδόσεων πάσης μορφῆς. Ὑπάρχον ἐκδόσεις ἐλαϊκεύουσαι τὴν γραμμὴν τῆς ΕΔΑ, ἄλλαι προβάλλουσαι τὸ κομμουνιστικὸν σύστημα καὶ τὴν ΕΣΣΔ, διαδίδουσαι τὴν κομμουνιστικὴν κοσμοθεωρίαν, ἡρωποιοῦσαι τοὺς κομμουνιστάς, ἐξετάζουσαι τὰ Ἑλληνικὰ γεγονότα μὲ μαρξιστικὴν μέθοδον κ.ο.κ. Εἶναι λογοτεχνικά, φιλοσοφικά, ἱστορικά, ψυχαγωγικά, ἐπιστημονικά, σατυρικά, ἐγκυκλοπαιδικά, καὶ παιδικά ἐκδόσεις. Ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνοι αἱ παραπλανητικαὶ τοιαῦται λ.χ. ἡ «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» τοῦ Κ. Παπαρηγοπούλου, ἐξεδόθη (εἰδ. οἶκος Σεφερλῆ) συνοδευομένη ἀπὸ ὑποβολιμαίας προσθήκας, σημειώσεις, παραπομπὰς καὶ «βελτιώσεις» ἀπὸ διαστρεβλωτικὸς προλόγους καὶ ἐπιλόγους. Προσετέθη μάλιστα καὶ ἓνας 7ος τόμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετάζονται τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ὑπὸ κομμουνιστικὸν πόρισμα (συγγραφεῖς οἱ Α. Δεσποτόπουλος, Τ. Βουρνᾶς, Γ. Καχτσόγλου).

Ἐπίσης ἐξεδόθη τετράτομος «Ἀνθολογία» τῆς Ἑλληνικῆς ποιήσεως (3.300 σελίδες) συνταχθεῖσα ἀπὸ τοὺς Μ. Αὐγέρην, Β. Ρώταν, Θρ. Σταύρου καὶ Μ. Παπαϊωάννου μὲ τόσον προκλητικῶς πολιτικά - κομματικά κριτήρια, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν διαμαρτυρίαν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀριστερῶν λογοτεχνῶν (Ν. Βρεττάκου)

«Ἐπιθεώρηση Τέχνης» (τεύχος Ἀπριλίου 1960).

Ἄλλη περίπτωση ἐξαπατήσεως τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδα εἶναι τὰ «Ἄπαντα τοῦ Α. Κάλβου», τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον «ἐρμηνεύεται» ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς Μ. Αὐγέρην, Κ. Βάρναλην, Ν. Βρεττάκον, Γ. Κορδάτον καὶ Κ. Πορφύρη. Ἐπίσης τὰ «Ἄπαντα» τοῦ Α. Τολστόι (5 τόμοι) μὲ «ἐπιμέλεια» τοῦ κομμουνιστοῦ Κ. Βάρναλη καὶ «σχόλια» τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς ΕΣΣΔ καὶ τοῦ κομμουνιστοῦ Μ. Αὐγέρη. Ἐπίσης διάφοροι «ἐγκυκλοπαιδεῖαι» (ἐπιστημονικαί, ἱατρικαί, «τῆς γυναίκας» μὲ 10 τόμους «τῶν νέμων» κλπ.) «ἱστορικὰ» ἔργα, παιδικὰ παραμῦθια, ἀκόμη καὶ ἕνας «ὁδηγὸς ὑγείας» καὶ μία «ἐπιστημονικὴ μαγειρικὴ» κλπ. ἔχουν παραπλανητικὸν ἢ ἐμμέσως προπαγανδιστικὸν χαρακτήρα. Διὰ τῶν ἐγκυκλοπαιδεῶν κλπ. ἡ προπαγάνδα εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνος διότι διεξάγεται ἐμμέσως, διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν μαρξιστικῶν θέσεων περὶ τῶν διαφόρων ἐννοιῶν, ἀξιῶν καὶ θεμάτων λ.χ. περὶ Θεοῦ, θρησκείας, ἔθνους, ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, κοινωνίας, οἰκονομίας, ἰδεολογίας, φιλοσοφίας κλπ. Μία ἔρευνα τοῦ περιοδικοῦ «Σοβιετολογία» (Φεβρουάριος 1961) διεπίστωσεν ὅτι ἐντὸς 5 μόνον μηνῶν (Ἰούνιος — Ὀκτώβριος 1960) τὸ «Ἐσωτερικὸ Δελτίο» τῆς ΕΔΑ συνέστησεν ὡς ἐπιλογὴν ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων 33 ἔργα ἐξ ὧν 5 μεγάλα βιβλία, 10 μικρότερα, 17 βιβλιάρια καὶ φυλλάδια, 1 λεύκωμα. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν αὐτὴν ἔρευναν ἡ «Αὐγὴ», ἐντὸς 3 μόνων μηνῶν (Νοέμβριος 1960 — Ἰανουάριος 1961) ἀνήγγειλεν τὴν ἐκδοσιν 55 ἔργων (τὰ ὅποια καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐξυπηρετοῦν τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδα) εἰς 111 τόμους καὶ μὲ σύνολον σελίδων ἄνω τῶν 100.000. Τέλος μία πρόχειρος ἐξέτασις τῶν διαφημιζομένων διὰ τὰς ἐφετεινὰς ἑορτὰς βιβλίων μᾶς ἔδειξεν ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν τοὐλάχιστον 60 κομμουνιστικὰ ἐξ ὧν 20 λογοτεχνικά, 4 ἱστορικά, 2 φιλοσοφικά, 8 «βιβλία τσέπης» (σειρὰ «Μαρξιστικὴ Σκέψη» τοῦ ἑκδ. οἴκου «Θεμέλιο») 2 ἀνθολογίαι (μία «πεζογραφία» καὶ μία «ποίησις τῆς ἀντίστασης» ἀπὸ τὴν Ε. Ἀλεξίου) τὸ «κομμουνιστικὸ Μανιφέστο» (νέα ἐκδοσις),

ὁ γ' τόμος τοῦ «Κεφαλαίου», ἡ 18τομος «Παγκόσμια Ἱστορία» τῆς Ἀκαδημίας τῆς ΕΣΣΔ κλπ. Κυκλοφοροῦν ἐπίσης τὰ «Ἐκλεκτὰ Ἔργα» τοῦ Α. Παπαδιαμάντη μὲ τὴν κατάλληλον «ἐπιμέλειαν» τοῦ γνωστοῦ κομμουνιστοῦ Μ. Παπαϊωάννου, ἐνὼ ἡ «Αὐγή» (19.12.65) θριαμβεύει διότι ἐπωλήθησαν ἀνά 20.000 φυλλάδια ἀπὸ τὰ «Ἄπαντα» τοῦ Γκόργου καὶ τοῦ Σολόχοφ καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Κρατικοῦ Βραβείου Ποιήσεως εἰς τὸν Ν. Παπᾶ (22.12.65).

Αἱ τιμαὶ τῶν κομμουνιστικῶν ἐκδόσεων εἶναι χαμηλαὶ ἀλλὰ καὶ αὐταὶ θεωρητικαὶ διότι διοχετεύονται ἀπὸ εἰδικὰ βιβλιοπωλεῖα (ὁδὸς Ἀκαδημίας), τὰ καροτσάκια, τὰ καλάθια, τοὺς πλασιὲ καὶ τὰς ἀριστερὰς ὀργανώσεις εἰς τιμὰς κάτω τοῦ κόστους των ἕως 75%.

Διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἐκδόσεών των οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν ἕνα δίκτυον βιβλιοπωλείων, ἀλλὰ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ ἄλλα βιβλιοπωλεῖα τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως διαθέτουν τὰς κομμουνιστικὰς ἐκδόσεις λόγῳ τῆς πολυτελοῦς ἐμφανίσεώς των, τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ των, τῆς χαμηλῆς τιμῆς των καὶ τοῦ ἐξηφαλισμένου κοινοῦ των. Ἰδιαίτερον ρόλον παίζουν αἱ «Λέσχαι Βιβλίου» (Ἀθήναι: Ἀκαδημίας 57, Θεσσαλονίκη: Καστριτίσιου 15) τοῦ οἴκου «Θεμέλιο» ὅπου οἱ διανοούμενοι καὶ ἡ νεολαία εὐρίσκουν παντὸς εἶδους καὶ πάσης προελεύσεως καὶ γλώσσης κομμουνιστικὰ βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἔντυπα καθὼς καὶ ἐφημερίδας καὶ δίσκους. Τοιαῦται «Λέσχαι» αἱ ὁποῖαι φιλοδοξοῦν νὰ γίνον «πνευματικαὶ ἐστίαι» θὰ ἰδρυνθῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς χώρας.

Ἐξ ἄλλου, οἱ κομμουνισταὶ ἐλέγχουν καὶ τὸ σωματεῖον πλάσι ἐ βιβλίων οἱ ὁποῖοι καὶ ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον μέσον διαδόσεως τῶν ἐκδόσεών των. Δι' αὐτῶν τὸ κομμουνιστικὸν βιβλίον δὲν ἀναμένει τὸν πελάτην. Πηγαίνει καὶ τὸν εὐρίσκει.

Ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότης δὲν περιορίζεται εἰς τὸ ἀριστερὸν κοινόν. Ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, διεισδύει εἰς ὅλα τὰ στρώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ. Τὸ φθηνὸ κομμουνιστικὸ βιβλίον κατακλύζει τὴν χώραν, εἰσέρχεται εἰς ὅλα τὰ σπίτια, καταλαμβάνει θέσιν εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθήκας, κατακτα τὴν νεολαίαν καὶ βραδέως ἀλλὰ σταθερῶς ἐπηρεάζει τὸν

ϊδεολογικόν κόσμον καί τήν ψυχουσύνθεσιν τῶν Ἑλλήνων.

Δημιουργεῖ οὕτω βαθραίαως ἕνα νέον πνευματικόν κλίμα, πρόσφορον διά τήν κομμουνιστικήν δρασίαν. Τò γεγονός ὅτι ὁ κομμουνισμός ἐδημιούργησεν εἰς τήν χώραν μας τὸ φθνήν, προσιτόν καί τεχνικῶς ἄρτιον βιβλίον ἔχει τεραστίαν σημασίαν. Εἶναι μία ἐπένδυσις τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὸ ἑλληνικόν αὖριον, ἐπένδυσις ἡ ὁποία ἐάν δὲν ὑπάρξη ἔγκαιρος καί ἀποτελεσματικὴ ἀντεπίθεσις, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἀποδώσῃ κάποτε τοῖς φοβεροῦς διά τὸ ἔθνος καρπούς της. Ὡς τοιαύτην ἐπένδυσίν των διά τὸ μέλλον πρέπει νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰς ὀγκώδεις καί πολυδαπάνους ἐκδόσεις τῶν κομμουνιστῶν διά τῶν ὁποίων σπειρεται συστηματικῶς τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα μὲ τήν ἰδικήν των «ϊδεολογίαν» π.χ. «Οἱ βάσεις τοῦ μαρξισμοῦ — Λεννισμοῦ» (2 τόμοι) «Ἄπαντα τοῦ Λένιν (56 τόμοι) «Ἱστορία τοῦ ΚΚΣΦ», «Τὸ Κεφάλαιον» τοῦ Κ. Μάρξ (3 τόμοι), ἢ «Ἱστορία τῆς ΕΣΣΔ» (3 τόμοι) «Παγκόσμιον Ἱστορίαν» (18 τόμοι) «Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Γ. Κορδάτου (13 τόμοι, σελίδες 8.000) «Ἐποποιία τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης» (10 τόμοι, 7.500 σελίδες) «Πολιτικὴ Οἰκονομία» (944 σελ.) «Θυσίαι καί δάφνες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ» (700 σελ. μὲ 64 συγγραφεῖς καί συνεργάτας), «Ἑλληνικὴ Ποίησις Ἀνθολογημένη» (4 τόμοι 3.300 σελίδες) κλπ.

Ἵπελογίσθη ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ προσπάθεια εἰς τήν χώραν μας κοστίζει 5 ἕως 8 ἐκ. δραχ. μηνιαίως ἤτοι 200 — 250.000 δραχ. ἡμερησίως.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ΕΔΑ (ὅπως καί τὸ ΚΚΕ) πραγματοποιεῖ καί ξενολώσσοις ἐκδόσεις πρὸς ἐπηρεασμὸν τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης (λ.χ. «DANS LE PAYS OU PRIT NAISSANCE LA DEMARATIE» δελτία κλπ.). Συνολικῶς, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1918 ἕως τὴν Κατοχήν, οἱ κομμουνισταὶ εἶχον ἐκδόσει εἰς τήν χώραν μας 446 βιβλία (Ν. Ἀρχιμανδρίτου «Κοινωνικὰ συστήματα» σελ. 552), ἀπὸ τὸ 1960 ἐκδίδουν τόσα περίπου ἑτησίως!

9) Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἡμερησίας κεντρικὰς ἐφημερίδας του ὁ ἐγγχώριος κομμουνισμός διαθέτει καί πολλάς ἄλλας ἐφημερίδας (ἢ περιοδικὰ) τοπικῆς ἢ κλαδικῆς σημασίας λ.χ. συνοικιακὰς ἢ ἐπαρχιακὰς ἐφημερίδας, σπουδαστικὰ, συνδικαλιστικὰ, λογοτεχνικὰ, οἰκονομικὰ, θεωρητικὰ, περιοδικὰ κ.ο.κ. Ἰδιαιτέραν σημασίαν

ἔχουν τὰ θεωρητικά — ιδεολογικά — καθοδηγητικά ὄργανα: «Ἑλληνική Ἀριστερά» (128 σελ. 7 δοχ.), «Διεθνῆς Ἐπιθεώρηση» ἔκδοσις τοῦ ἐν Πράγα κέντρου τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, 222 σελ. 10 δοχ. καὶ «Σύγχρονα Προβλήματα»).

10) Ἐπὶ πλέον τῶν ἡμερησίων καὶ περιοδικῶν ποὺ ἐλέγχει ἀπ' εὐθείας ὁ κομμουνισμὸς ἐπηρεάζει καὶ ἄλλας «ἀστικὰς» ἡμερησίδας καθὼς καὶ περιοδικὰ μὲ διαφόρους τρόπους κατορθώνει νὰ διοχετεύῃ ἀπὸ τὰς στήλας τῶν τὰς ἀπόψεις τῆς προπαγάνδας του, (διείσδυσις συντακτῶν, συνεργασίαι ἀριστερῶν, καταχώρησις διαφημίσεων ἢ κεμένων, «δανεισμὸς» ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ἔξαγορά, ἐκβιασμὸς).

11) Ἴδιαιτέρα προσοχὴ δίδεται εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς νεολαίας. Ἔντονος εἶναι ἡ δραστηριότης τῶν «τιμημάτων νέων» τοῦ Ἑλληνοσοβιετικοῦ καὶ τῶν ἄλλων μετωπικῶν ὁργανώσεων (χοροί, φροντιστήρια, φιλολογικαὶ βραδυαὶ, διαγωνισμοί, ἐκδρομαί).

Πραγματοποιοῦνται εἰδικαὶ ἐκδόσεις. Καὶ ἐδημιουργήθησαν εἰδικῶς διὰ τὴν νεολαίαν πολλαὶ ὁργανώσεις ἐξ ὧν σπουδαιότερα ἡ Δ.Ν. Λαμπράκη ἢ ὁποία οὐσιαστικῶς εἶναι ἡ «κομμουνιστικὴ νεολαία Ἑλλάδος».

12) Μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ταινιῶν ἐκ τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν οἱ κομμουνισταὶ ἴδρυσαν καὶ ἰδικὴν τῶν κινηματογραφικῶν ἐταιρείαν τὴν «Ἑλληνικὴ Παραγωγή» (Α. Ἀλεξανδράκης, Α. Γεωργούλης, Τ. Λειβαδίτης, Μ. Κατράκης, κ.ἄ.). Ἡ ἐν λόγω ἐταιρεία ἐγύρισεν τὸ «Συνοικία τ' ὄνειρο» καὶ ἄλλας ταινίας. Κινηματογραφικαὶ ταινίαι εἰδικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἤρχισαν νὰ γυρίζωνται καὶ εἰς τὴν ΕΣΣΔ. Πρώτη τοιαύτη ταινία εἶναι «τὸ Σταυροδρόμι» μὲ σενάριον Σεβαστίκογλου, σκηνοθεσίαν Ζαχαρία, ἠθοποιῶν Γιαννίδου, δηλ. πρόκειται περὶ παραγωγῆς τοῦ ΚΚΕ μὲ σοβιετικὰ χρήματα καὶ μέσα.

13) Ἀξιόλογος εἶναι ἡ κομμουνιστικὴ διείσδυσις εἰς τὸ Θέατρον. Διαθέτουν καὶ τοῦλάχιστον ἓνα καθαρῶς ἰδικόν των θίασον («Λαϊκὸ Θέατρο» Μ. Κατράκη), προσπαθοῦν δὲ νὰ δημιουργήσουν ἓνα θίασον ὁ ὁποῖος νὰ περιοδεύῃ ἀνά τὴν χώραν καὶ κλαδικοὺς (σπουδαστῶν) ἢ τοπικοὺς (συνοικιακοὺς) θιάσους. Ἐνας τοιοῦτος θίασος λ.χ. ἤρχισεν τὴν λειτουργίαν του εἰς Ν. Ἰωνίαν: πλὴν τῶν παραστάσεών του ἰδρύει βιβλιοθήκην, προ-

ροκιροιδεα ροκιλζεργου - ροκιροισοτήοκ ροι Σογίμο Σπ ροι
γραμματίζει δημοσίας συζητήσεις και επισκέψεις εις τὰ σχολεία
τῆς περιοχῆς, δωρεάν διανομὴν «προγραμμάτων» ἐξ 100 σελίδων
(!) και ἄλλας παρομοίας ἐκδηλώσεις. Ἐνάλογοσ ἀποτυχοῦσα
προσπάθεια ὑπῆρξεν και ὁ θίασοσ «Λ α ἰ κ ὀ Π ε ι ρ α μ α τ ι κ ὀ
Θ έ α τ ρ ο» τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθη εις Νίκαιαν (85.000 κάτοι-
κοι, 50% ψηφίζουν ΕΔΑ) τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1964 (προεκλο-
γικῶσ) μὲ εἰσιτήριον 10 δρχ. και μὲ κομμουνιστικῆς ἐμπνεύσεωσ
ἔργον τοῦ Μποσταντζόγλου ὁ ὁποῖοσ ἀπηύθυνεν και ἐκκλησιν
ἀπὸ τὰσ στήλασ τῆσ «Αὐγῆσ» πρὸσ ὑποστηρίξιν τῆσ προσπαθείασ.

Τὸ θέροσ τοῦ 1964 ἐνεφανίσθη ὁ θίασοσ «Ἄρμα Θεάτρου»
μὲ τὴν «Εἰρήνην» τοῦ Ἄριστοφάνουσ πού κατὰ τὴν «Αὐγὴν» τῆσ
1.7.64 ἦτο κοινὸ ἔργον τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ Ἄριστοφάνη και
τοῦ συγχρόνου ποιητῆ (σ.σ. κομμονιστοῦ) Β. Ρωτά. Ὁ δεῦτε-
ροσ ἐφρόντισεν «νὰ τὸ ἀναχρονίσει και νὰ σβουρίση τὰ δέλη τοῦ
Ἄριστοφάνη πάνω ἀπὸ τὰ σύγχρονα πολιτικά και κοινωνικά γε-
γονότα, ἄλλα ἀναπτύσσοντασ, ἄλλα ἀναπλάθοντασ ἀπὸ τὴν ἀρ-
χὴν και ἄλλα ἀντικαθιστώντασ τα» («Αὐγὴ» 1.7.64) ὁμιλῶν περὶ
«ἐνοριακῶν εἰσφορῶν», «ἀγιασμῶν», «ἀστροναυτῶν», «δεξιῶν»,
«ἀντιδραστικῶν» και «χαφιέδων». Διὰ τὴν παρουσίασιν δὲ τοῦ «ἔρ-
γου» αὐτοῦ παρεωρήθη, τό... Στάδιον!! Ὁ θίασοσ αὐτοσ ἐπρο-
γραμμάτισεν παραστάσεισ και μὲ περισσότερον σύγχρονα ἔργα
εισ Ἰωάννινα, Μέτσοβον, Πύργον, Ἰθάκην, Θεσσαλονίκην, Μεσ-
σὴν κλπ.

Παρόμοια προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν εἶναι τὸ «Ἐ θ ν ι
κ ὀ Λ α ἰ κ ὀ Θ έ α τ ρ ο» τοῦ Τ. Καρούσου πού ἀπέβλεπεν εις τὴν
δημοουργίαν ἐνόσ «Ἄρματοσ Θέσπιδοσ» πού θὰ ἔδιδεν παραστά-
σεισ εις ὑπαίθρια θέατρα τῶν ἐπαρχιῶν και τοπικά φεστιβάλ και
τὸ «Θ έ α τ ρ ο τ ῆ σ 1 η σ Μ α ἰ ο υ» μὲ τὰσ αὐτὰσ ἐπιδιώξεισ.

14) Ἡ μουσικὴ ἐπίσησ χρησιμοποιεῖται ὡσ μέσον ἐπηρεα-
σμοῦ τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν.
Ἄλλοτε ὁ κομμουνισμοσ εἶχεν ταχθῆ ἔχθρικῶσ πρὸσ τὸ «λαϊκὸν
τραγοῦδι» (μουζοῦκι) και διεκήρυσσεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἐκδή-
λωσιν παρακαμῆσ και μέσον διαφθορῆσ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων.
Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁμοσ, διαπιστώσασ τὴν ἐπιτυχίαν και διά-
δοσιν τοῦ «λαϊκοῦ τραγοιδιοῦ» και τὸν ρόλον του εις τὴν ζωὴν

τῶν λαϊκῶν στρωμάτων μετέβαλεν τακτικήν, τὸ υἰοθέτησεν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐπηρεάσῃ καὶ νὰ τὸ κατακτήσῃ διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὡς λέγουν οἱ θεωρητικοὶ τοῦ «κοινωνικὸ περιεχόμενον». Κύριος ἐκπρόσωπος αὐτῆς τῆς προσπάθειάς ἐστὶν ὁ Μ. Θεοδωράκης. Οἱ κομμουνισταὶ εἶχον μάλιστα ἀνοίξει καὶ νηκτερινὸν κέντρον (Μυρτιά) μὲ τραγούδι τοῦ Θεοδωράκη, ἀπαγγελίας κομμουνιστικῶν κόμματιῶν, χιούμορ προπαγάνδας τοῦ κομφορατισμοῦ κλπ.

✓15) Καὶ ὁ χορὸς ἀκόμη χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδα ὡς συνέβη λ.χ. μὲ τὸ «Φεστιβάλ Βαλκανικῶν Χορῶν» ποὺ ὠργάνωσεν ἡ ΕΦΕΕ τὸ Πάσχα τοῦ 1964 εἰς Λεβαδίαν παρουσία 10.000 θεατῶν, μὲ ἀναλόγους παραστάσεις εἰς Ν. Φιλαδέλφειαν καὶ Καλλιθέαν (Μάϊος 1964) μὲ ἀπόπειραν ἰδρύσεως μονίμου ἀριστεροῦ χοροδράματος τὸ ὁποῖον παρουσίασεν τὸ μπαλέτο «Χιροσίμα» κλπ.

16) Περὶ τὰς 40 μετωπικὰς ὀργανώσεις ἰδρυθεῖσαι ἢ ἐλεγχόμεναι ἀπὸ κομμουνιστὰς λειτουργοῦν ἐντὸς τῆς χώρας μίας καλύπτουσαι σχεδὸν ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα, ὅλας τὰς ἡλικίας, ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ ὅλας τὰς μεθόδους ἰδεολογικοῦ προσηλυτισμοῦ. Ὑπάρχουσι ὀργανώσεις εἶναι: «σύνδεσμοι φιλίας» μὲ κομμουνιστικὰς χώρας, ἐνώσεις πολιτῶν ἐιδικῶν κατηγοριῶν (λ.χ. συγγενεῖς «ἐξοριστῶν καὶ φυλακισμένων», «ἀναπήρων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως» κλπ.) ὀργανώσεις εἰρήνης (ἐπιτροπὴ εἰρήνης, βαλκανικὴ συνεννόησις, σύνδεσμος Ράσελ κλπ.), ὀργανώσεις ἐιδικῆς κοινωνικῆς συνθέσεως (γυναικῶν, νεολαίας — Πανελλήνιος Ἐνωσις Γυναικῶν Δ. Ν. Λαμπράκη), ὀργανώσεις μὲ μέλη κοινῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς προελεύσεως (ἀριστερῶν δικηγόρων — λογοτεχνῶν κ.ἄ.) ὀργανώσεις μὲ μὴ καθαρῶς κομμουνιστικὸν σκοπὸν (ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων κ.ἄ.) καὶ σωματεῖα κατακτηθέντα ἀπὸ κομμουνιστὰς («115»).

Αἱ μετωπικαὶ ὀργανώσεις ἀναπτύσσουσι ἐξαιρετικῶς ποικίλομορφον δραστηριότητα, συγκεντρώσεις, ἐκδόσεις, ἐκθέσεις, συνειστάσεις, ἐορτὰς, τελετὰς, ἐκδρομὰς, χοροὺς, μαθήματα, διαλέξεις, φιλανθρωπικὰς ἐκδηλώσεις, διαγωνισμοὺς κλπ. Ἐκδίδουσι δελτία, περιοδικὰ, ἐφημερίδας. Διαθέτουσι λέσχας καὶ βιβλιοθήκας.

Διατηροῦν φροντιστήρια καὶ σχολὰς. Ἡ Δ. Ν. Λαμπράκη διαθέτει ἀθλητικὸν ὄμιλον, ποδοσφαιρικὰς ὀμάδας, συγκροτήματὰ

λαϊκῶν χορῶν, λέσχας. Ἐκδίδει ἓνα περιοδικὸν καὶ δύο ἡμερη-
δας. Τυπώνει ἡμερολόγια καὶ ἀντζέντες». Ὁργανώνει συναυλίας,
διαλέξεις, ἐκδρομὰς, συγκεντρώσεις, «πάρτυ». Ἔχει σχολὰς μὲ
μαθήματα νεοελληνικῆς καὶ ἀγγλικῆς γλώσσης, πολιτικῆς οἰκο-
νομίας (= μαρξισμοῦ) καὶ «ἐθνικῆς ἀντιστάσεως» (= ἱστορίας
τοῦ ΚΚΕ).

17) Αἱ ἐκθέσεις ἐπίσης χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὴν ἐγ-
χώριον κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν. Λειτουργοῦν μόνιμοι ἐκθέ-
σεις «κινεζικῆς τέχνης» καὶ «σοβιετικῶν προϊόντων» καὶ ἐγκαι-
νιάζονται τακτικῶς ἐκθέσεις «σοβιετικοῦ βιβλίου», κομμουνιστῶν
ζωγράφων κλπ. Ἔπαρχει καὶ εἰδικὸν κατάστημα σοβιετικῶν εἰδῶν
— βιβλίων, δίσκων, ἔργων τέχνης («Τρόικα» εἰς ὁδὸν Χαλκοκον-
δύλη) ὡς καὶ «λέσχη βιβλίου» μὲ μόνιμον ἐκθεσιν Ἑλληνοφάνων
καὶ ξενογλώσσων βιβλίων, περιοδικῶν, ἡμερηϊδῶν καὶ δίσκων
ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον καὶ τὸ διεθνὲς κομμουνιστικὸν
κίνημα (ὁδὸς Ἀκαδημίας). Φυσικὰ τὰ κομμουνιστικὰ κρᾶτη ἐκ-
μεταλλεύονται καὶ διὰ προπαγανδιστικοὺς σκοποὺς καὶ τὴν Διε-
θνή Ἐκθεσιν Θεσσαλονίκης. Ἐκθέσεις μὲ ἔργα τῶν ὀργανῶν
καὶ οἱ ἀριστεροὶ ζωγράφοι. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν λ.χ. διεξάγεται
διαγωνισμὸς ἀφίσας μὲ θέμα τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν «βάσεων θα-
νάτου τοῦ ΝΑΤΟ».

Ἐπροκηρύχθη ἀπὸ τὸν Σύλλογον Κρητῶν Σπουδαστῶν μὲ
διάφορα βραβεῖα ὡς 5.000 δρχ., δίσκους τοῦ Θεοδωράκη, μαρ-
ξιστικὰς ἐκδόσεις τοῦ οἴκου «Θεμέλιο» κλπ. (Ἐποβολὴ μέχρι
15.1.66).

18) Οἱ κομμουνισταὶ διαθέτουν ἑκατοντάδας λέσχας —
ἐστίας προσηλυτισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν, ἰδίως δὲ λέσχας
νεολαίας. Αὗται ἀνήκουν εἰς τὴν «Δ. Ν. Λαμπράκη», τὴν ΕΔΑ,
διαφόρους μετωπικὰς ὀργανώσεις καὶ δημοτικά — κοινοτικά συμ-
βούλια ἐλεγχόμενα ὑπὸ τῆς ΕΔΑ.

19) Ἀξιόλογον μέσον κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἶναι καὶ
τὰ ταξείδια Ἑλλήνων, ἐπισκεπτομένων κατόπιν προσκλήσεως
ἢ κατ' ἄλλον ὀργανωμένον τρόπον (χορευτικῆς τοῦ «Ἴντουριότ»
ἐκδρομαὶ μετωπικῶν σωματείων) τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον ἢ
καὶ ἀντιστρόφως, ἀντιπροσωπειῶν καὶ προσωπικοτήτων ἐκ τῶν
κομμουνιστικῶν κρᾶτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου προβαίνουν εἰς δη-

λώσεις, δίδουν διαλέξεις, παρίστανται εις εορτάς κλπ. Ἐπίσης Ἑλληνικαὶ προσωπικότητες καλοῦνται εἰς «διεθνεῖς ἐκδηλώσεις» ἐλεγχόμενας ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν ὅπως εἰς τὰ διεθνή φεστιβάλ νεολαίας κλπ.

20) Ἀποτελεσματικὸν ἀπεδείχθη συχνὰ καὶ ἓνα ἄλλο μέσον τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἡ ἔμμεσος ἐξαγορὰ τῆς συμπαθείας ἢ τῆς εὐμενοῦς οὐδετερότητος διαφόρων συγγραφέων, καλλιτεχνῶν καὶ ἐπιστημόνων μας ἀπὸ τὸν διεθνή κομμουνισμὸν. Πρὸς τοῦτο μεταφράζονται καὶ ἐκδίδονται τὰ βιβλία των εἰς τὸ Παραπέτασμα, ἀνεβάζονται τὰ θεατρικὰ ἔργα των, προβάλλονται αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι των, προσκαλοῦνται εἰς περιοδείας ὡς φιλοξενούμενοι πολυτελείας, βραβεύονται τὰ ποιήματα ἢ τὰ τραγούδια των καὶ θεαίως τοὺς καταβάλλονται ποσοστὰ ἢ ἀξιόλογα χρηματικὰ βραβεῖα. Μεγάλην αἴσθησιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πνευματικὸν κόσμον προεκάλεσε λ.χ. ἡ ἀπονομὴ τοῦ Βραβείου Λένιν (750.000 δρχ.) εἰς τὸν ποιητὴν Κ. Βάρναλην (1959).

21) Ἄλλο μέσον προπαγάνδας, μὲ ἀπήχησιν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας εἶναι ἡ διὰ μέσου κομμουνιστικῶν πρεσβειῶν μετάβασις ἀσθενῶν πρὸς θεραπείαν εἰς ΕΣΣΔ ἢ Βουλγαρίαν (ἀπὸ τὴν Β. Ἑλλάδα).

22) Αἱ αὐταὶ πρεσβεῖαι ἐπίσης προβαίνουν εἰς τὴν δωρεάν εἰα νομὴν φαρμάκων, ὑπῆρξεν δὲ καὶ τοῦλάχιστον μία περίπτωσις Ἑλλήνος ἀξιωματικοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν Σοβιετικὴν πρεσβεῖαν καὶ λαβόντος φάρμακον καὶ μὲ τὸν ὅποιον ἐν συνεχείᾳ ἡ Πρεσβεῖα ἠθέλησεν νὰ ἀναπτύξῃ σχέσεις.

23) Συχνὰ οἱ ραδιοσταθμοὶ τοῦ Παραπέτασματος, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ἐπαφήν μὲ τὸ κοινόν των εἰς Ἑλλάδα προκηρύσσουν διαγωνισμοὺς μὲ ἀξιόλογα βραβεῖα.

24) Ἄλλο μέσον προπαγάνδας εἶναι αἱ ἐπιστολαὶ τῶν εἰς Παραπέτασμα διαβιούντων πρὸς τοὺς ἐνταῦθα συγγενεῖς, φίλους, γνωστοὺς, συγχωριανοὺς ἢ ὁμοειδέατας. Αἱ ἐπιστολαὶ γράφονται κατ' ἐπιταγὴν καὶ ταχυδρομοῦνται ἀπὸ τὰς κομματικὰς ὀργανώσεις.

25) Σοβαρὸν μέσον εἶναι καὶ ἡ διὰ τοῦ ψιφύρου διεξαγομένη προπαγάνδα. Πρὸς διεξαγωγὴν τῆς χρησιμοποιεῖται ἓνα πυκνὸν δίκτυον πρακτόρων κατεχόντων θέσεις —κλειδιά— ἐπι-

τρεπούσας συνεχή έπαφήν με την κοινήν γνώμη (όδηγοι και εισ-
πράκτορες λεωφορείων, ταξιτζήδες και «πειρατάι», κουρείς, μο-
δίσται, γυρολόγοι, περιπτεριοῦχοι, υπάλληλοι καφερείων, ταβερ-
νῶν, πλασιέ κλπ.).

Διά τοῦ δικτύου αὐτοῦ, τίθενται εἰς κυκλοφορίαν διάφοροι
εἴδημα ἑντέχνως κατασκευαζόμενα ἀπό τὸν κεντρικὸν προπαγα-
νδιστικὸν ἐγκέφαλον. Γενικώτερον χρησιμοποιεῖται εὐρέως ὑπὸ τῶν
κομμουνιστῶν ἢ προφορικῆ προπαγάνδα ὑπὸ μορφῆν τυχαίων ἢ
ὀργανωμένων, συμπωματικῶν, ἢ προσχεδιασμένων συζητήσεων.
Ἡ Ε.Δ.Α. ἔδωκεν πλήρεις ὁδηγίας εἰς τὰ στελέχη της διὰ τὴν διε-
ξαγωγήν προφορικῆς προπαγάνδας καὶ προπαγάνδας ψιθύρου με
μίαν σειρὰν μελετῶν αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν τὸ 1960 εἰς τὸ
«Ἐσωτερικὸν Δελτίον» της (ἀριθ. 7, 10—11, 13 καὶ 14—15).

26) Χιλιάδες στελέχη καὶ μέλη τοῦ ΚΚΕ ἐφοίτησαν ἢ φοι-
τοῦν εἰς διαφόρους σχολὰς «πολιτικοῦ πολέμου» εἰς τὸ Παρα-
πέτασμα (κομματικῆς καθοδηγήσεως, μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ, προ-
παγάνδας, κατασκοπείας, πολεμικῆς τέχνης, παρανόμου δράσεως
κλπ.). Αἱ σχολαὶ αὐταὶ ἀνήκουν εἴτε εἰς τὰ τοπικὰ ΚΚ εἴτε εἰδι-
κῶς εἰς τὸ ΚΚΕ εἴτε τέλος εἶναι «διεθνεῖς». Σχολὰς στελεχῶν δια-
θέτει καὶ ἡ Ε.Δ.Α.

7) Προοπτικὴ ἐντάσεως

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σχηματίζει κανεὶς μίαν ἰδέαν τῆς ἐκτάσεως
ποῦ ἔχει προσλάβει ὁ «πολιτικὸς πόλεμος» τοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ
τῆς χώρας μας. Καὶ ὅμως τὸ ΚΚΕ δὲν εἶναι ἑντελῶς ἱκανοποιη-
μένον. Ὁ Α. Στριγκος εἰς τὸν «Ν. Κόσμον» (ἀρ. 7/1963) γρά-
φει:

«(Ἡ προπαγάνδα μας) ἐξακολουθεῖ νὰ μένη πίσω σὲ σχέση
με τὶς ἀνάγκες τοῦ κινήματος... ἐπιβάλλεται νὰ πάροουμε τὰ ἀπα-
ραίτητα μέτρα γιὰ νὰ ὑπερικήσουμε τὴν καθυστέρηση αὐτή....

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιπαλαίβουμε τὸν ἀντικομμουνισμὸ δρα-
στήρια, με σύστημα. Νὰ ἐκλαϊκεύουμε με κατανοητὸ τρόπο τὴν
θεωρίαν τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ. Νὰ προβάλλουμε συστηματικὰ
τις κατακτήσεις τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου καὶ τὴν φιλειση-
νικὴν του πολιτικὴν.

Νὰ πολεμήσουμε με ὅλα τὰ μέσα τὴν προπαγάνδα κατὰ τοῦ
ΚΚΕ, προβάλλοντας συστηματικὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ ΚΚΕ, τὴν

πολιτικήν και τήν δράσιν του, τούς αγώνες και τις θυσίες του... χρειάζεται να αντιπαραλάβουμε συστηματικά τήν αντιδραστική ιδεολογία στον φιλοσοφικο-κοινωνιολογικό τομέα, να μελετήσουμε και αντικρούσουμε τις θεωρίες του «Ευρωπαϊσμοῦ» και τοῦ «Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ». Εἶναι ἀνάγκη νά οργανωθῆ ἡ συστηματική συλλογή και ἔκδοση τῶν ντοκουμέντων τοῦ κόμματος, ἑνὸς δοκιμίου τῆς ἱστορίας τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος και ἡ προετοιμασία ἑνὸς δοκιμίου τῆς ἱστορίας τοῦ ΚΚΕ. Χρειάζεται ἡ παραπέρα συνέχιση τῆς προβολῆς τῆς ἱστορίας τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης.... Εἶναι ἀνάγκη νά ἐπεξεργασθοῦμε παραπέρα τὸ θέμα τῆς ἱστορικῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ και τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς του... Νά δημοσιεύσουμε ὕλικα γιὰ τούς στενοὺς δεσμούς, και τις παραδόσεις πού συνδέουν τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ μὲ τὸ Ρωσικὸ και τούς Βαλκανικοὺς λαούς... Νά μελετήσουμε και νά χτυπήσουμε τὸν ρεφορμισμὸ... τὸν ἀναθεωρητισμὸ... τὸν δογματισμὸ... Νά ἀποκρούσουμε ἀποφασιστικά τὴν ἄποψη πὼς εἶναι δυνατὴ ἡ συνύπαρξη τῶν δύο ἰδεολογιῶν... (Νά καταπολεμήσουμε) τὴν ἀπολιτικήν και τὴν ἀφηρημένη τέχνη. Νά σηκώσουμε πὺδ ψηλά τὴν ἀρχὴ τῆς κομματικότητος στὴ φιλοσοφία, στὶς κοινωνικὲς ἐπιστήμες, στὴν τέχνη... Ἡ ἀριστερὴ λογοτεχνία και τέχνη σημειώνουν πρόοδο... Ἀναπτύσσεται τὸ λαϊκὸ τραγούδι, οἱ εἰκαστικὲς τέχνες τῶν προοδευτικῶν λογοτεχνῶν. Ὅστος ἡ δουλειά μας στοὺς λογοτέχνες και γενικώτερα στὴ διανόηση εἶναι ἀδύνατη... Τὸ 8ον Συνέδριον τοῦ Κόμματός μας τόνισε τὴν ἀνάγκη νά δυναμώσῃ ἡ δουλειά στὴ διανόηση. Χρειάζεται νά βελτιωθοῦν τὰ μέσα προπαγάνδας πού ὑπάρχουν και νά ἐξευρεθοῦν νέα... Νά ἀποκτήσῃ ἡ προπαγάνδα μας μορφὲς και γλῶσσα πὺδ προσιτὲς στὶς πλατειῆς μάζες... ἀνάγκη νά δοθῆ περισσύτερη προσοχὴ στὴν ὀργάνωση λαϊκοῦ θεάτρου και προοδευτικοῦ κινηματογράφου, ἐκθέσεων εἰκαστικῶν τεχνῶν, διαγωνισμῶν βιβλίων, ἐθνικῆς μουσικῆς κλπ... Εἶναι καιρὸς νά δημιουργηθοῦν στελέχη μόνιμα, εἰδικευμένα σὲ κάθε τομέα τοῦ ἰδεολογικοῦ μετώπου.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Δ.Ε. τῆς ΕΔΑ, εἰς τὴν ἔκθεσίν της πρὸς τὸ 2ον συνέδριον (Δεκ. 1962) ἐπέκρινεν ὡς ἑλλιπὲς τὸ προπαγανδιστικὸν ἔργον τῆς «Αὐγῆς» και διεπίστωσεν ὅτι «ἡ γενικώτερη διαφωτιστικὴ και ἰδεολογικὴ δουλειά μας παρουσίασε ὠρισμένα θήματα

πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ποσοτικά καὶ ποιοτικά. Πρέπει ὅμως νὰ σημειώ-
σουμε ὅτι ἡ δουλειὰ μας στὸν ἰδεολογικὸ - διαφωτιστικὸ τομέα σὲ
σχέση μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνα, παρουσιάζει μεγάλη καθυστέρη-
ση... Δὲν ἔχουν συσπειρωθῆ γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ ἀνάπτυξη
τοῦ ἰδεολογικοῦ μας μετώπου οἱ ἀξιόλογες πνευματικὲς δυνάμεις
τῆς Ἀριστερᾶς... Ἡ ἐσωκομματικὴ διαφωτιστικὴ - ἰδεολογικὴ
δουλειὰ εἶναι ἐπικίνδυνα ἀνεπαρκής» («Αὐγή» 11 Δεκ. 1962).

Προηγουμένως δέ, ἡ ΔΕ τῆς ΕΛΑ, εἰς τὰς «θέσεις» τῆς διὰ
τὸ συνέδριον ἐτόνιζεν ὅτι τὸ κόμμα «πρέπει νὰ προσέξῃ ἰδιαίτερα
τὸ πρόβλημα τῆς προπαγάνδας» καὶ διεπίστωσεν ὅτι ἐπιβάλλεται
σχετικῶς «ἡ ἐξασφάλις νέων οἰκονομικῶν μέσων» («Αὐγή», 18
Σεπτ. 1962).

Συνεπῶς γραμμὴ τοῦ ΚΚΕ—ΕΛΑ εἶναι ἡ ἔντασις τοῦ «πο-
λιτικοῦ πολέμου» των κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ πράγματι, διὰ τὸν
παρακολουθοῦντα ἐκ τοῦ σύνεγγυς αὐτὰ τὰ θέματα εἶναι ἔμφανές
ὅτι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1963 ὁ ἐγγῶριος κομμουνισμὸς προωθεῖ τὴν
πραγματοποίησιν τῶν καθηκόντων «πολιτικοῦ πολέμου», ποὺ ἔθε-
σαν τὸ 8ον Συνέδριον τοῦ ΚΚΕ (1961), τὸ 2ον Συνέδριον τῆς
ΕΛΑ (1962) καὶ ἡ 4η Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ ΚΚΕ (1963).
Ὁ «πολιτικὸς πόλεμος» τοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐν-
τείνεται. Καὶ ἡ προοπτικὴ εἶναι ὅτι θὰ ἐντείνεται συνεχῶς καὶ πε-
ρισσότερον.

8) Ἀποτελέσματα

Τὸ 1949, ὁ κομμουνισμὸς εἶχεν ἠττηθῆ κατὰ κράτος. Τρεῖς
αἱματηρότατοι ἔνοπλοι ἐξεγέρσεις του, καλύπτουσαι τὴν δεκα-
ετίαν 1940—50, ἀπέτυχον. Τὰ ὑπολείμματα τῶν ἐνόπλων δυνά-
μεων τοῦ ΚΚΕ κατέφυγον εἰς τὸ Παραπέτασμα, ἀφίνοντα ὀπισθέν
των μίαν χώραν γεμάτην νεκρούς, ἐρείπια, καταστροφὰς καὶ
τραύματα, ἰδικὰ των ἔργα. Ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ αὐτοεξωρίσθη.
Αἱ ἐδῶ ἀριστεραὶ μᾶζαι, ἀποδεκατισμέναι, μὲ πεσμένον ἠθικόν,
μὲ ταλαντεύσεις, ἀπέμειναν ἄνευ ἡγετῶν. Κανονικῶς, μετὰ ἀπὸ
ὅλα αὐτὰ, θὰ ἔπρεπε νὰ παρέλθουν πολλαὶ γενεαὶ πρὶν τολμήσουν
νὰ ἐμφανισθῆ ἐκ νέου οἰαδήποτε κομμουνιστικὴ κίνησις, εἰς μίαν
χώραν ὅπου ὁ κομμουνισμὸς ἀφῆρσε τὴν ζωὴν πλέον τῶν 150.
000 ἀνθρώπων, ἐνήργησε τὸ «παιδομάζωμα» καὶ τὴν «δημορίαν»,

διέπραξε τὰ «Δεκεμβριανὰ» καὶ ἐρήμαξε τὸ πᾶν. Καὶ ὁμως κατὰ τρόπον ἐκ πρώτης ὄψεως ἀνεξήγητον, τὸ 1951, ὁ κομμουνισμὸς ἐπανεμφανίζεται ὡς ὀργανωμένη πολιτικὴ δύναμις μίαν μόλις διετίαν μετὰ τὴν στρατιωτικὴν συντριβὴν του. Ἐκτοτε ἀναπτύσσεται συνεχῶς. Τὸ 1956 ἐπιτυγχάνει τὴν πολιτικὴν του ἀμνήστει-σιν μετὰ τὸ ἐνιαῖον ἐκλογικὸν μέτωπον. Τὸ 1958, εἶναι ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευσις μετὰ τὸ 24,4% τῶν ψήφων καὶ 79 βουλευτιάς. Καὶ τὸ 1964 κατορθώνει νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν πίεσίν του τὴν χώραν καὶ νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ εἰς μίαν συνεχῆ κατολισθησαν πρὸς τὰ ἀριστερά.

Αὐταὶ αἱ καταπληκτικαὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξελίξεις ὀφείλονται εἰς τὸ γεγονός ὅτι τὸ Κράτος ἐθεώρησεν οὐσιαστικῶς λήξαντα τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ μετὰ τὴν στρατιωτικὴν συντριβὴν τοῦ τελευταίου καὶ δὲν ἐμερίμνησε διὰ τὴν πολιτικὴν, ἰδεολογικὴν, ψυχολογικὴν καὶ κοινωνικὴν ὀλοκλήρωσιν καὶ κατοχύρωσιν τῆς Νίκης. Ὁ ἡττηθεὶς στρατιωτικῶς ἐχθρὸς δὲν κατεδιώχθη «πολιτικῶς» διὰ νὰ συντριβῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τομέα, ὁπότε καὶ μόνον θὰ ἐστερεώοντο ἢ κατ' αὐτοῦ νίκη. Τοῦ παρεσχέθη ἀντιθέτως ἡ δυνατότης νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμόν του ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν εἰς τὸ πολιτικὸν πεδίου, νὰ ἀνασυντάξῃ τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀντεπίθεσιν. Οὕτω ὀλίγα μόλις ἔτη, μετὰ τὴν ὑπὸ ἔνοπλον μορφήν ἀπόκρουσίν της, ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἐπανεμφανίσθη εἰς τὴν χώραν μας ὑπὸ νέαν, «πολιτικὴν», μορφήν, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ἐὰν ὄχι καὶ περισσότερον σοβαρά. Ἡ ὀλοκληρωτικὴ σχεδὸν μέχρι τὸ 1959 ἀδιαφορία τοῦ Κράτους εἰς τὸν τομέα τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου» ὠδήγησεν εἰς τὴν ταχέαν ἀναγέννησιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς εἰς τὴν χώραν μας. Ἡ ἐφησυχασίς ἐπὶ τῆς καθαρῶς στρατιωτικῆς νίκης ὑπῆρξε τρομερὸν σφάλμα. Θὰ ἠδύνατο δὲ νὰ ἀποδειχθῇ καὶ θανάσιμον ὡς συνέβη λ.χ. εἰς τὴν Κίναν.

Εἰς τὸ ἔργον του «Τὰ αἷτια τῆς ἐπικρατήσεως τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν Κίναν», ὁ Τσάγκ-ΚάιΣέκ, μετὰ τὴν τεραστίαν ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ λιχροτάτην πείραν του, ἐξιστορεῖ λεπτομερῶς πῶς ἐνῶ καθ' ὄλην σχεδὸν τὴν ὑπὲρ 20ετῆ κομμουνιστικὴν ἐπανástασιν, οἱ ἐθνικισταὶ ἐνίκων συνεχῶς ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ πεδίου, τεχνικῶς κατέρρευσαν καὶ εἰς αὐτό, διότι οἱ πολιτικοὶ ἀνέτρεπον

πάντοτε τὰς νίκας τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, ἀποδεχόμενοι διαπραγματεύσεις, χορηγοῦντες «λήθη» καὶ συνάπτοντες «ἐνιαῖα μέτωπα» μὲ τοὺς ἠττημένους καὶ παρέχοντες οὕτω εἰς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνασυγκροτηθοῦν καὶ νὰ ἀντεπιτέθωυν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πόλεμος ἐπανήρχισε καὶ διεκόπτετο καὶ ἐπανήρχισε διαρκῶς μετατραπείς εἰς ἀτελεύτητον μὲ ἀποτέλεσμα ὁ νικητὴς ἐθνικιστικὸς στρατὸς νὰ κουρασθῆ, νὰ ἀπογοητευθῆ καὶ τελικῶς νὰ αὐτοδιαλυθῆ. Καὶ ὁ Τσάγκ-Κάτ-Σέκ, συμπεραίνει: «Ὅταν ἓνα ἔθνος μάχεται κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὀφείλει νὰ κινητοποιῆ τὸ σύνολον τῶν μέσων καὶ τῶν δυνατοτήτων του. Ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχει πιθανότητος νίκης μόνον ἐὰν εἶναι ὀλοκληρωτικὸς. Ἐνῶ ἐμεῖς, ἐλάβαμεν μόνον ἡμίμετρα... Δὲν κατανοοῦσαμε τότε ὅτι ἡ καταπολέμησις τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν ἴμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ μόνον μὲ καθαρῶς στρατιωτικὰ ἢ γενικώτερον μὲ βίαια μέσα. Ἐνῶ οἱ κομμουνισταὶ ἤξευραν καλῶς ὅτι τὰ στρατιωτικὰ καὶ ἀστυνομικὰ μέτρα μόνον τῶν δὲν εἶναι ἀποφασιστικά. Τὸ Κ.Κ. Κίνας εἶχε καταστρώσει ἓνα πρόγραμμα δράσεως, μὲ τὸ ὁποῖον ἀφιέρωνε μόνον τὰ 30% τῶν προσπαθειῶν του εἰς τὸν στρατιωτικὸν τομεᾶ, ἐνῶ τὰ 70% ἀφιέρωνοντο εἰς τὸν πολιτικὸν τομεᾶ. Ἔλεγε μάλιστα τότε ὁ Μάο-Τσέ-Τοὺγκ ὅτι «ὁ κομμουνιστικὸς στρατὸς ἴμπορεῖ νὰ ὑποστῆ ἠττας», ἴμπορεῖ ἀκόμη καὶ νὰ παύσῃ νὰ ὑφίσταται δι' ἓνα διάστημα, ἀλλὰ τὸ Κ.Κ. ὡς ὀργανῶσις, ἰδεολογία, προπαγάνδα καὶ δρᾶσις θὰ παραμείνῃ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον». Συνεπῶς, ἡ στρατιωτικὴ νίκη κατὰ τῶν κομμουνιστῶν δὲν ἐπιτρέπει τὸν ἐφησυχασμὸν, διότι ὁ πόλεμος συνεχίζεται πάντοτε μὲ ἄλλα μέσα. Οἱ κομμουνισταὶ προσπαθοῦν νὰ ὑπονομεύσουν τὸν ἐχθρὸν τῶν ἐκ τῶν ἔνδον, νὰ καλλιεργήσουν οὐδετεροφίλους τάσεις εἰς τὸ ἐσωτερικόν του, νὰ σπείρουν τὴν σύγχυσιν εἰς τὸ στρατόπεδόν του. Μόνον μετὰ, χρησιμοποιοῦν τὴν ἀνοικτὴν βίαν. Τὸ στρατιωτικὸν πλῆγμα καταφέρεται συνήθως ἐναντίον ἐνὸς ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ ἀντισταθῆ λόγῳ τῆς διαβρώσεώς του. Ἡ ἔνοπλος ἐπίθεσις εἶναι τὸ τελευταῖον ἀπὸ μίαν σειρὰν ἄλλων μέτρων. Αὐτὸ τότε δὲν τὸ ἐγνωρίζαμε».

Ἄλλὰ οὔτε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἠγεσία φαίνεται ὅτι τὸ ἐγνώριζεν. Ἀποτέλεσμα, 9 ἔτη μετὰ τὴν συντριπτικὴν στρατιωτικὴν νί-

κην εις Βίτσι και Γράμμον, ή Έλλάς ξερχεται δευτέρα εις δολόκληρον τόν μη κομμουνιστικόν κόσμον από απόψεως εκλογικής ισχύος τών κομμουνιστών (24,4% έναντι 30% του Λάου, 24% τής Φιλανδίας, 23% τής Ιταλίας, 22% τής Ούραγουάης, 20% τής Γαλλίας και Ίσλανδίας, 16% τής Χιλής, 15% τής Βραζιλίας, 12% τής Ινδονησίας, 9% τής Ινδίας κλπ. Στοιχεία από τὸ «Επιβίωσις ή θάνατος του έλευθέρου κόσμου», γαλ. Έκδοσις 1961).

Τὸ 1961, διὰ διαφόρους λόγους ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς παρουσιάζει μίαν σοβαρὰν μείωσιν τής εκλογικῆς του δυνάμεως, ἀλλὰ τής ήττης του αὐτῆς δὲν γίνεται ή κατάλληλος ἐκμετάλλευσις και ὀλοκλήρωσις. Ἀντιθέτως, οὗτος μεταβάλλει τακτικὴν και διὰ τοῦ ἔλιγμου τής ὑποστηρίξεως τοῦ «ἀνευδότου» και τής ἐντέχνου ἐκμεταλλεύσεως τοῦ «ἐμφυλίου πολέμου» μεταξὺ τών ἐθνικῶν κομμάτων κατορθώνει νὰ δημιουργήσῃ εὐνοϊκὰς συνθήκας διὰ τὴν ὀλιγώτερον ἐντυπωσιακὴν, ἀλλὰ περισσότερον ἀποτελεσματικὴν διεξαγωγὴν τοῦ «πολιτικοῦ κόσμου» του. Ἀποκορύφωμα τής γέας τακτικῆς του ὁ «ἐκλογικὸς ἔλιγμὸς» του τοῦ 1964. Καὶ ἀποκορύφωμα τών ἐπιτυχιῶν του εις τὸν «πολιτικὸν πόλεμον» ή κατολισθησις πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον ἕως τὸν Ἰούλιον τοῦ 1965.

Τὰ κέρδη τοῦ κομμουνισμοῦ

Μὲ τὸν «πολιτικὸν πόλεμόν του», ὁ ἐγχώριος κομμουνισμὸς ἐπέτυχεν:

Γενικῶς

α) Νὰ ἀνασυντάξῃ τὰς δυνάμεις του μετὰ τὴν στρατιωτικὴν ήτταν του, νὰ συγκρατήσῃ τὰς μάζας του, νὰ τὰς μορφοποιήσῃ πολιτικῶς εις νέα σχήματα (ΕΔΑ, συνοδοιπορία, μετωπικαὶ ὀργανώσεις, Δ. Ν. Λαμπράκη), νὰ τοὺς δώσῃ ἐκ νέου προοπτικὰς νίκας και ἀγωνιστικὴν διάθεσιν.

β) Νὰ ἐπιβληθῇ ὡς ὑπαρκτὴ και σοβαρὰ πολιτικὴ δύναμις τοῦ τόπου, ή ὀποία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοήται (μέτωπον 1956, ἐκλογαὶ 1958 κλπ.).

Εἰδικῶς

α) Νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μερικὴν ἔστω λήθην και ἀμνήστευσιν τοῦ παρελθόντος του ἰδίως εις τὴν συνείδησιν τών νεωτέρων γενεῶν.

β) Νά επιβάλῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ὑφίσταται κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ καὶ ὅτι ὁ συστηματικὸς ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τὰς «ἀντιδραστικὴ», «φιλοδεξιὰ», «φιλοφασιστικὴ», «ξεπερασμένη», «ὑποπτος» καὶ καταδικαστέα. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη ἐπεβλήθη σχεδὸν παντοῦ, ἀλλὰ ἰδίως εἰς τὴν διανόησιν, τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τὴν νεολαίαν.

γ) Νά διαδόσῃ παραλλήλως τὴν ἀντίληψιν ὅτι δῆθεν ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ «πρόοδος» καὶ τὸ «μέλλον» καὶ ὁ φιλοκομμουνισμὸς μία τάσις «σύγχρονος», προοδευτικὴ καὶ «μοντέρνα» καὶ νὰ τὸν ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς κύκλους τῆς διανοήσεως, τῶν ἐπιστημόνων, τῆς ἀριστοκρατίας, τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν νέων ὡς «μόδαν».

δ) Νά διασπᾶσῃ τὸ φράγμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ νὰ διαχευέσῃ ἰδέας, συνθήματα, μεθόδους καὶ ἀνθρώπους εἰς τὸν ἐνδιάμεσον πολιτικὸν χῶρον. Κατήργησε τὴν σαφῆ διαχωριστικὴν γραμμὴν μεταξὺ κομμουνισμοῦ καὶ ἐθνικοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ μέσα εἰς μίαν σκοπίμως προκληθεῖσαν σύγχυσιν ἰδεῶν ἀπέκτησε συμπαθείας, φίλους καὶ προγεφυρώματα πέραν τοῦ χῶρου του εἰς τὰ κόμματα, τὰς ὀργανώσεις, τὸν τύπον, τὰ στελέχη καὶ τὰς μάζας τοῦ μὴ κομμουνιστικοῦ κόσμου. Οὔτω λ.χ. πολλοὶ ὄπαδοὶ τοῦ Κέντρου ἐπίστευσαν βαθμιαίως ὅτι «δὲν ὑπάρχουν ἐχθροὶ πρὸς τὰ ἀριστερῶς», ὅτι μοναδικὸς ἢ ἔστω κύριος ἐχθρὸς εἶναι ἡ Δεξιὰ καὶ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι οἱ «φυσικοὶ σύμμαχοι» (!) εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ἐξόντωσίν της!

ε) Νά διατηρήσῃ εἰς τὸν χῶρον τοῦ Κέντρου, νὰ τὸ ἐπηρεάσῃ καὶ μέχρις ἐνὸς σημείου νὰ τὸ διαφοροποιήσῃ πρὸς τὰ «ἀριστερώτερα» μὲ ἀπωτέραν ἐπιδίωξιν τὴν ἐκ τῶν ἔνδον κατάκτησιν, ἀπορρόφησιν καὶ μεταμόρφωσιν εἰς «μετωπικὸν» ὀργανισμόν, μικτοῦ, συνοδοποιριακοῦ τύπου.

Εἰδικώτερον σήμερον ὁ κομμουνισμὸς κατακλύζει μὲ ἰδέας, ἀνθρώπους καὶ μεθόδους τὸν χῶρον τῆς Ε.Κ. καὶ προωθεῖ συστηματικῶς τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἀποκρυστάλλωσιν μιᾶς κεντροαριστερᾶς, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ ἤδη πραγματικότητα εἰς πλῆθος ἐργατικῶν, σπουδαστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν σωματείων. Ἄρα ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις, ἀποκτοῖν ἰδιάζουσαν σημασίαν τὰ ἀριστερίζοντα στρώματα τῆς κοινῆς γνώμης τὰ ταλαντευόμενα με-

ταξὺ κομμουνισμοῦ καὶ Κέντρον καὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ ἐκφρασθοῦν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου μὲ ἓνα σχῆμα ἀριστερόν μὲν (ὄχι ὅμως κομμουνιστικόν), ἀλλὰ καὶ ἐθνικόν (ἴδε εἰς τὸ πρόγραμμα μακροῦς πνοῆς).

στ) Νὰ διεισδύσῃ βαθέως εἰς τὰς τάξεις τῆς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία ἐπαναστατικὴ ἐκ φύσεως, ἀνώριμος, ἄπειρος, ἡμιμαθῆς συνήθως καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ ζήσει τὴν δεκαετίαν τῶν κομμουνιστικῶν ἐγκλημάτων, τρεφόμενη σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μὲ τὸν χείμαρρον τῆς κομμουνιστικῆς φιλολογίας, ἀκολουθοῦσα τὸν «συρμόν» τοῦ ἀριστερισμοῦ, ἐλκυομένη ἀπὸ τὴν προσφορὰν περιπετείας, δράσεως καὶ ἀναδείξεως, στρέφεται εἰς ἀνησυχητικὸν ποσοστὸν πρὸς τὸν κομμουνισμὸν. Εἰς τὸν τομέα τῆς νεολαίας ὁ κομμουνισμὸς πραγματοποιεῖ τὰς μεγαλυτέρας «ἐπενδύσεις» του διὰ τὸ μέλλον μὲ μίαν συνεχῆ καταβολὴν ἐνεργείας, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς πρέπει κάποτε νὰ τοῦ ἀποδώσῃ («ἡ ἐνεργεια δὲν χάνεται»). Τὸ πρόβλημα τῆς ἐκτοπίσεως τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς ἀπὸ τὴν νεολαίαν εἶναι ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα πρόβλήματα ἐκ τῶν συνδεσμένων μὲ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἔθνους μας.

ζ) Νὰ διεισδύσῃ βαθέως εἰς τὴν διάνοησιν. Τοῦτο ἐνέχει μεγάλην σημασίαν, διότι οἱ διανοούμενοι—ἐπιστήμονες—καλλιτέχνη καὶ γενικώτερον οἱ μορφωμένοι ἐπηρεάζουν εὐρύτερον τὴν κοινὴν γνώμην, εἶναι κατὰ μέγα μέρος οἱ συντελεσταὶ τῆς διαμορφώσεώς της. Εἰς τὴν χώραν μας παρουσιάζεται σήμερον ἡ ἀντίφασις νὰ εἶναι ἀναλογικῶς πολλὴ περισσότεροι οἱ κομμουνισταὶ εἰς τοὺς διανοοιμένους παρὰ εἰς τὸν λαόν, εἰς τοὺς εὐπόρους παρὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς διαμορφωτάς τῆς κοινῆς γνώμης παρὰ εἰς τὴν ἰδίαν τὴν κοινὴν γνώμην. Τὰ στρώματα πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι βῆθρα τοῦ ἀστικοῦ καθεστώτος εἶναι τὰ περισσότερον ῥέποντα πρὸς τὸν κομμουνισμὸν!

Ἡ ἀντίφασις αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραταθῇ ἐπ' ἄπειρον. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς καταστάσεως ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνωνται μὲ τὴν σύγχυσιν ἰδεῶν πού ἐπικρατεῖ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, τὴν μόδαν τοῦ ἀριστερισμοῦ. Καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρξῃ ἄμεσος καὶ ὀρθὴ ἀντίδρασις θὰ ἐκδηλώνωνται εἰς ὅλον ἐν μεγαλυτέραν ἔκτασιν.

η) Νὰ θέσῃ ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν του εἰς ἀξιόλογον βαθμὸν τὴν πνευματικὴν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Ὁ κομμουνισμὸς ἐλέγχει κατὰ μέγα ποσοστὸν τὴν ἔκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ καὶ τὴν κριτικὴν του καὶ τὴν ἀγορὰν του. Ἐπηρεάζει αἰσθητῶς τὸ θέατρον καὶ τὴν μουσικὴν, εἰς τινα δὲ βαθμὸν ἀκόμῃ καὶ τὸ κρατικὸν ραδιόφωνον. Τέλος, ἐλέγχει πλήρως ἢ μερικῶς τὰ κυριώτερα σωματεῖα διανοουμένων, ἐπιστημόνων καὶ φοιτητῶν.

Μὲ τὴν κατολίσθησιν

Καρπὸς τῶν ἀνωτέρω ἐπιτυχιῶν τοῦ κομμουνισμοῦ ὑπῆρξεν ἡ «κατολίσθησις πρὸς τὰ ἀριστερά», τὴν ὁποίαν κατώρθωσεν οὕτω νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν χώραν ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1964 ἕως τὸν Ἰούλιον τοῦ 1965. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς περιόδου, ὁ κομμουνισμὸς, διὰ μιᾶς μεθοδικῶς ἀσκουμένης πίεσεως ἐξηνάγκαξε τὴν χώραν νὰ πραγματοποιηθῇ βαθμιαίως, βῆμα πρὸς βῆμα (= τοακτικὴ τοῦ σαλαμοῦ) μίαν πορείαν πρὸς τὰ ἀριστερά ἐσωτερικῶς καὶ τὴν Ἀνατολὴν ἐξωτερικῶς. Τότε ὁ κομμουνισμὸς ἐπέτυχε τὰ ἑξῆς:

α) Διετήρησεν, ἐσταθεροποίησε καὶ ἐνίσχυσε τὰ προγεφυρώματα του πέραν τοῦ κυρίως πολιτικοῦ χώρου του, ὡς καὶ τὴν ψυχολογίαν τοῦ «ντὲ-φάκτο» λαϊκοῦ μετώπου (δημοτικαὶ ἐκλογαὶ 5.7.64 κλπ.).

β) Προώθησε μαζικῶς πράκτορας ἢ συμπαθοῦντας εἰς τὸν κρατικὸν μηχανισμόν.

γ) Ἀπληλευθέρωσε 800 κομμουνιστὰς καταδίκους, προσπορισθεῖς ἠθικὸν κυρίως ὄφελος, διότι ἡ ἀμνήστευσις των ἦλθεν ὡς ἀποτέλεσμα «ἀγώνων».

δ) Ἐπέβαλε τὸν συστηματικὸν διωγμὸν ἐναντίον ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ συνεπῶν ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων μὲ τὴν ἐπίσημον δυσφήμισίν των καὶ μὲ μετάθεσιν, τιμωρίαν ἢ ἀπόλυσίν των.

ε) Ἐπέβαλεν ἐπίσης τὴν δυσφήμισιν καὶ κατάργησιν τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφώτισεως καὶ δραστηριότητος, τὴν ἀποκέρυξιν καὶ κατεδάφισιν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐπίσημον Κράτος, τὸ ὁποῖον τὸν ἔθεσεν οὐσιαστικῶς ὑπὸ ἀπαγόρευσιν.

Βεβαίως ή άρνησις και κατάργησις του άντικομμουνισμού μοιραίως όδηγεϊ εις ώρισμένας λογικάς συνεπειάς ώς είναι:

Ή άποχώρησις άπό την καθαρώς άντικομμουνιστικήν συμμάχίαν του ΝΑΤΟ. Ή μείωσις της άμυντικής μας προσπάθειας, της όποίας (πέραν του κυπριακού) μόνιμος αίτία είναι ή άναγνωρισις της ύπάρξεως κομμουνιστικής άπειλης. Ή κατάργησις παντός μέτρου άμύνης εναντι του κομμουνισμού (νομιμοποιήσις ΚΚΕ, μαζικός έπαναπατρισός κλπ.). Ή άνευ έπιφυλάξεων και όρίων άσφαλείας» άνάπτυξις των πάσης μορφής σχέσεων μας μετά των άνατολικών κρατών. Ή άποδοχή της άπόψεως ότι έπιτρέπεται παντός είδους συνδιαλλαγή και συνεργασία με τον κομμουνισμόν. Ή προσχώρησις εις την «άπύραυλον Βαλκανικήν», τον άμοιβαίον μετά της Βουλγαρίας άφοπλισμόν κλπ. Αύται είναι αι λογικώς έπιβαλλόμεναι συνέπειαι άπό μίαν κατάργησιν του άντικομμουνισμού. Αύτή είναι ή άφετηρία. Αί συνέπειαι είναι άπλώς ζήτημα χρόνου.

στ) Ήτέβαλε την ουσιαστικήν διάλυσιν όλων των ύπηρεσιών έθνικής προπαγάνδας (Δ. Διαφωτίσεως Ήφυπουργείου Προεδρίας, άρμόδιον γραφεϊόν ΓΕΣ, δευτεροβάθμιος συντονιστική έπιτροπή κλπ.).

ζ) Εϊσέβαλε διά νόμον εις την ΓΣΕΕ.

η) Κατέκτησε διά της τακτικής του ένιαιού μετώπου ένα πλήθος δήμων και κοινοτήτων.

θ) Άπέκτησεν άσυδοσίαν δράσεως εις όλους τους τομείς: προπαγάνδας, οργανώσεως, πληροφοριών, διεισδύσεως, διαβρώσεως, κινητοποιήσεως.

ι) Διά πρώτην φοράν μετά την στρατιωτικήν ήτταν του, ο κομμουνισμός έπραγματοποίησεν άξιόλογα θήματα προς την μαζοποίησιν των οργανωμένων δυνάμεών του, προς την οργανωτικήν άποκρυστάλλωσιν και έκφρασιν της άλλοτε διαχύτου και άμόρφου πολιτικοϊδεολογικής επιρροής του. Τοϋτο ένέχει κ ο λ ο σ σ ι α ί α ν σ η μ α σ ί α ν. Διότι άπό τὸ 1949 έως ουσιαστικῶς και τὸ 1963 ὁ έσωτερικὸς κομμουνισμὸς ήτο ένας παράλυτος γίγας, ὄγκος χωρὶς σπονδυλικήν στήλην, μᾶζα ἄμορφος και άνοργάνωτος. Διά τοϋτο βασικῶς ήτο άκίνδυνος παρὰ την έκλογικήν του έπιφάνειαν και την πολιτικήν του «άκτινοβολίαν». "Όσον ή ΕΔΑ

παρέμενε γραφειοκρατικός μηχανισμός άνευ ώργανωμένης μαζικής βάσεως και αξιολόγων μαχητικών ομάδων κρούσεως, δέν ήτο άμέσως επικίνδυνος. Τοῦτο ήτο μία τεραστία ύπηρεσία, που προσέφεραν εις τὸ ἔθνος, παρὰ τὰ πολλά και σοβαρά σφάλματά του, τὰς άτελείας και τὰς ἑλλείψεις του ὁ Ἑλληνικός άντικομμουνισμός και αἱ διάφοροι ύπηρεσίαι - φορεῖς του (ΚΤΠ, ΓΔΕΑ, Ὑπηρε. Πληροφοριῶν Ἀσφαλείας, γ' τμήμα Β'. Ἐπιτελείου ΓΕΣ, Δ. Διαφωτίσεις Προεδρείας κλπ.). Αἱ συνθῆκαι ὅμως ἀπό τὸ 1963 και ἡ ἔφαρμογή ἑνός παρερμηνευμένου «ἐκδημοκρατισμοῦ» ἤρχισαν νά ἀνατρέπουν αὐτήν τήν κατάστασιν. Ὁ μηχανισμός και αἱ ὡργανωμένα δυνάμεις τοῦ ἔσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ εἰσῆλθον εις περίοδον ἀναπτύξεως (ἴδε περιοδικόν Este Orast ἀρ. 352) 1965).

Και ἀπέκτησεν οὗτος ὡργανωμένας μαχητικάς ομάδας κρούσεως (Δ.Ν.Α.).

Ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἀληθῶς ἀπογοητευτικοῦ και ἀνησυχητικοῦ δι' ἡμᾶς ἀπολογισμοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ «πολιτικοῦ πολέμου» κατὰ τῆς χώρας μας, δικαιολογημένως διερωτᾶται κανεῖς πρὸς τὰ πού βαδίζομεν ὡς κράτος, ὡς καθεστῶς και ὡς ἔθνος.

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΗΣ

α. Ἡ φύσις τῆς ἀπειλῆς

Ἐκ τῶν προαναφερθέντων πρέπει νά ἀπεδείχθῃ ἡ ὑπαρξις σοβαρᾶς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς εις τήν χώραν μας. Ἡ ἀπειλή δέν εἶναι τόσον φανερά ὅσον ἐπὶ συμμοριτοπολέμου. Καί αὐτοῦ ἀκριβῶς εὐρίσκεται ὁ κίνδυνος. Διότι ὅταν ἡ ἀπειλή εἶναι ὀλοφάνερος, τότε ἀναγκάζεται και ἡ πλέον διστακτικὴ δημοκρατία νά λάβῃ μέτρα ἀντιμετωπίσεώς της. Ἐνῶ μὲ τὸν «πολιτικὸν πόλεμόν» του ὁ κομμουνισμός δρᾷ ὡς μία ὑπουλος ἀσθένεια, ἡ ὁποία ὑποσκάπτει βαθμιαίως τὸν ὄργανισμόν και τὸν κατακυριεύει χωρὶς νά τοῦ παράσχη τήν δυνατότητα ἐγκαίρου ἀντιδράσεως. Διὰ τοῦτο ἡ ἀναμονὴ νέου «γύρου» κατὰ τὸ πρότυπον τῶν παλαιῶν και ἡ προπαγάνδα περὶ «νέων Δεκεμβριανῶν» ἀποπροσανατολίζουν τήν κοινήν γνώμην.

Διότι εις τήν πραγματικότητα ὁ νέος «γῦρος» ἔχει πρὸ πολ-

λοῦ ἀρχίσει μὲ νέαν μορφήν (τῆς βαθμιαίας δηλητηρίασεως τοῦ ἔθνικοῦ ὄργανισμοῦ) καὶ ὡς ἀνεπτύχθη προηγουμένως ἔχει ἤδη ἀποφέρει μεγάλας νίκας εἰς τοὺς κομμουνιστάς. Δὲν ἀποκλείεται βεβαίως κάποτε, εἰς τὸ ἀκροτελευταῖον στάδιόν της, ἡ κομμουνιστικὴ ἐπίθεσις νὰ προσλάβῃ ἐκ νέου ἔνοπλον μορφήν. Ἄλλὰ ἕως τότε, ἕως ὅτου ὠριμάσουν ὅλαι αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν «χαριστικήν βολήν», εἰ κομμουνιστὰι ἀποφεύγουν καὶ θὰ ἀποφεύγουν ἐπιμελῶς νὰ δώσουν ἀφορμὴν νὰ σημάνη ὁ κῶδων τοῦ κινδύνου. Διὰ τοῦτο πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐπανάστασιν κατὰ τὸ κομμουνιστικὸν στρατηγικὸν σχέδιον προηγοῦνται δύο ἄλλα μεγάλα στάδια:

1) Ἡ «δημοκρατικὴ στροφή»: Μία περιορισμένη μεταβολὴ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἑξωτερικὴν πολιτικὴν μας, ἡ ὁποία δὲν θίγει τὰ θεμέλια τοῦ «ἀστικῆς καθεστῶτος». Αὕτη εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ κατ' ἀρχὴν ἀποδεκτὴ ἀπὸ οἰονδήποτε δημοκρατικόν, διότι δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπιδιώκεται ἡ καλυτέρα λειτουργία καὶ ἡ πληρεστερά ἐφαρμογὴ τῆς δημοκρατίας διὰ τῆς ἐξυγιάνσεώς της καὶ τῆς καταργήσεως τῶν μὴ ὀρθοδόξων δημοκρατικῶν πλευρῶν της. Οὐσιώδη στοιχεῖα αὐτῆς τῆς «στροφῆς» εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις Δεξιᾶς καὶ «κεντροδεξιᾶς» ἀπὸ τὴν ἑξουσίαν, ἡ ἐξώθησις τοῦ Κέντρου εἰς ἀδιάλλακτον ἀγῶνα κατὰ τῆς Δεξιᾶς, ἡ κατάργησις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ εἰς ὅλα τὰ πεδία καὶ ὑπὸ οἰονδήποτε μορφήν, ἡ καταστροφὴ πάσης δυνατότητος συνεργασίας ἢ καὶ ἀπλῶς ἀνοχῆς μεταξὺ τῶν ἔθνικῶν κομμάτων, ἡ χορήγησις ἀσυνδοσίας εἰς τοὺς κομμουνιστάς, ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀντιαμερικανικοῦ καὶ ἀντιδυτικοῦ πνεύματος, ἡ προσέγγισις πρὸς τὴν Ἄνατολήν, ἡ ἐκκαθάρισις κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ἐνόπλων δυνάμεων καὶ σωμάτων ἀσφαλείας ἀπὸ τοὺς ἀντικομμουνιστάς, ἡ προώθησις εἰς τὰ δημιουργούμενα κενὰ ἀχρῶμων, συμβιβασμένων, συνοδοιπόρων, κερσοκόπων καὶ πρακτόρων τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ἀφανισμὸς τῆς Δεξιᾶς καὶ τῆς «δεξιᾶς» πτέρυγος τοῦ Κέντρου, ἡ βαθεῖα διεῖσδυσις εἰς τὸ Κέντρον καὶ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἔθνικοῦ ὄργανισμοῦ δι' ἐνὸς «δημοκρατικοῦ» ἀνοίγματος τῶν πυλῶν. Τὸ στάδιον αὐτὸ διηνήθη κατὰ μέγα μέρος κατὰ τὴν περίοδον Ἰαννουαρίου 1964—Ἰουλίου 1965.

2) Ἡ «ἐθνικὴ δημοκρατικὴ ἀλλαγὴ»: Μιὰ εὐρύτερα μετα-

βολή, κατά την όποιαν και πάλιν δέν θά θιγοῦν εὐθέως αἱ βάσεις τοῦ ἀστικοῦ καθεστώτος, ἀλλά θά πραγματοποιηθοῦν οὐσιώδεις ἀλλαγáι, διὰ τῶν όποίων θά ἀρχίση νά ώρμαζή η̄ κομμουνιστική «ἀλλαγή»: Διαμόρφωσις «κεντροαριστεροῦ» σχήματος καί ἐφαρμογή «κεντροαριστεροῦ» πολιτικῆς, γενική ἀμνηστία, μαζικός ἐπαναπατρισμός, νομιμοποίησις ΚΚΕ, μείωσις τῆς ἀμυντικῆς προσπαθείας, ἀπομάκρυνσις ἀπό τό ΝΑΤΟ, ἀποσύνδεσις ἀπό τήν ΕΟΚ, «σοσιαλιστικά» μέτρα εἰς τήν οἰκονομίαν κλπ.

Μετά ἐπακολουθεῖ ἡ κομμουνιστική ἐπανάστασις, ἡ όποία εἶναι δυνατόν νά συντελεσθῆ, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καί τῶν «τεχνικῶν» δυνατοτήτων εἴτε «εἰρηρικῶς» εἴτε ἐνόπλιως.

Τούτο βεβαίως ἀφορᾷ τήν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἀπό τό ΚΚΕ. Διότι μετά, ἀσφαλῶς θά ἐπακολουθήσῃ όπωσδήποτε, ὡς διακηρύσσεται εἰς ὅλα τά σύγχρονα ντοκουμέντα τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἡ χορήγισις τῆς βίας διὰ τήν συντριβήν τοῦ ἀστικοῦ κράτους καί συστήματος.

6. Τό μέγεθος τῆς ἀπειλῆς.

Μετά τας ἐκλογάς τοῦ 1961 καί ἰδίως μετά ἀπό ἐκείνας τοῦ 1963 καί 1964, διεδόθη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ κομμουνιστική ἀπειλή ἐάν δέν ἐξεμηδενίσθῃ, πάντως ἐμειώθη αισθητῶς. Τούτο ὀφείλεται εἰς τήν μείωσιν τῆς ἐκλογικῆς δυνάμεως τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄλλὰ οἱ υἰοθετοῦντες αὐτήν τήν ἄποψιν διαπράττουν ἕνα οὐσιώδες σφάλμα. Κρίνουν τόν κομμουνισμόν μέ κριτήρια ἀστικά, ξένα πρὸς τήν φύσιν του. Τό μέγεθος τῆς ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπειλῆς δέν μετροῦται μέ τήν ἐκλογικὴν ἰσχύν τοῦ Κ.Κ. Διότι τά Κ.Κ. δέν εἶναι «ἐκλογικοὶ μηχανισμοί», οὔτε καν κανονικά πολιτικά κόμματα ἀποβλέποντα εἰς τήν διὰ τῶν ἐκλογῶν καί τοῦ κοινοβουλίου κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Εἶναι ἰδιότυποι ὀργανισμοὶ στρατιωτικοπολιτικοῦ χαρακτῆρος μέ ἰδιαίτερον «θεοκρατικόν» ἰδεολογικόν σύστημα καί ἰδικήν των ἀνατρεπτικὴν μεθοδολογίαν—«στρατοὶ τῆς ἐπαναστάσεως». 14 χῶραι ζοῦν σήμερον ὑπὸ κομμουνιστικόν καθεστῶς. Εἰς οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν οἱ κομμουνισταὶ ἔλαβον ποτέ, εἰς ἐλευθέρας ἐκλογάς, ἄνω τοῦ 24% τῶν ψήφων. Καί εἰς οὐδεμίαν ἐπεκράτησαν διὰ τῶν συνήθων κοινοβουλευτικῶν μεθόδων. Συνεπῶς εἶναι δυνατόν μία χώρα μέ ὕψηλόν ποσοστὸν κομμουνιστικῶν ψήφων νά μὴ διατρέχῃ τόσον κίνδυνον ὑποδουλώσεώς της εἰς τόν

κομμουνισμὸν ὅσον μία ἄλλη, μὲ μικρὸν ἢ καὶ ἀσήμαντον ποσοστὸν τοιούτων ψήφων. Ὡς ἀποδεικνύει ἡ παγκόσμιος ἐμπειρία ἀπὸ τὴν Ρωσίαν τοῦ 1917 ἕως τὴν Κούβαν, μία χώρα κινδυνεύει ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκλογικῆς του δυνάμεως ὅταν:

1) Ὁ ἐσωτερικὸς τῆς κομμουνισμὸς εἶναι καλῶς ὠργανωμένος, μὲ ἄρτιον μηχανισμὸν, ἱκανὴν ἡγεσίαν καὶ μαχητικὸν πνεῦμα.

2) Αἱ κομμουνιστικαὶ ἰδέαι ἔχουν μεγάλην ἀκτινοβολίαν καὶ ἐπιηρεάζουν ἀξιολόγους μάζας, γοητεύουν τὴν νεολαίαν καὶ τὴν διανόησιν.

3) Τὸ Κ.Κ. διαθέτει ἰσχυρὰς ὀργανώσεις εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὰς μεγάλας πόλεις καὶ τὰ ζωτικὰ κέντρα.

4) Τὸ Κ.Κ. ἔχει σοβαρὰν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ τὸ ἐργατικὸν κίνημα.

5) Οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ συνοδοιπόροι των κινοῦνται ἀνέτως καὶ διεισδύουν εἰς τὸν κρατικὸν μηχανισμὸν.

6) Οἱ κομμουνισταὶ ἔχουν διαβάσει, ἀπομονώσει, ἀφοπλίσει, ὑποναμώσει καὶ διαβρώσει ἢ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐξουδετερώσει τὰ σώματα ἀσφαλείας καὶ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις. Αὐτὰ ἀπὸ πλευρᾶς κομμουνισμοῦ. Ἀπὸ πλευρᾶς δὲ τῶν ἀντιπάλων των, ἡ χώρα κινδυνεύει ὅταν:

α) Τὸ ἀστικὸν κράτος δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς ἢ δὲν διαθέτει τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν διὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ ἐγκαίρως.

β) Ἡ χώρα διέρχεται κρίσιμον φάσιν ἀναπτύξεως (μεταβατικὴ περίοδος) ἀντιμετωπίζει σοβαρὰ οἰκονομο-κοινωνικὰ ἢ ἐθνικὰ προβλήματα καὶ ὑποφέρει ἀπὸ ἀστάθειαν.

γ) Ὁ ἀστικὸς πολιτικὸς κόσμος σπαράσσεται ἀπὸ ὀξείας ἀντιθέσεις, ὑστερεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν του καὶ γενικῶς νοσεῖ.

δ) Ἡ παλαιὰ ἡγέτις ὁμάς δὲν εἶναι πλέον εἰς θέσιν νὰ κυβερνήσῃ καὶ ἔχουν ἀποτύχει αἱ ἄλλαι λύσεις.

Ὅταν ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω δέκα παράγοντας, τότε ἡ χώρα κινδυνεύει ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν. Ὅταν ὑπάρχουν καὶ αἱ δέκα, εἶναι καταδικασμένη εἰς τὸν ἐκ κομμουνισμοῦ θάνατον ἔστω καὶ ἐὰν αὐτὸς δὲν διαθέτει οὔτε μίαν κοινοβουλευτικὴν ἔδραν.

Εἰς τὴν χώραν μας ὁ κομμουνισμὸς δὲν διαθέτει καλὴν ἡγε-

σίαν. Ὁργανωτικῶς ὑστερεῖ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1962 καὶ ἰδίως κατὰ τὸ 1964 βελτιώνει σταθερῶς τὴν ὀργάνωσίν του. Διαθέτει ἀξιόλογον ἰσχὴν εἰς τὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα τὸν λεγόμενον «ἄξονα τῆς ἐπαναστάσεως» (Πειραιεὺς—Ἀθῆναι — Θεσσαλονίκη — Καβάλα). Αἱ κομμουνιστικαὶ ἰδέαι ἔχουν μεγάλην ἀκτινοβολίαν. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς ἔχει καταρροεῦσει, ἐνῶ ὁ κομμουνισμὸς ἔσπασε τὴν παλαιὰν ἀπομόνωσίν του καὶ ἐξαπλοῦται εἰς εὐρεῖς χώρους τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Αἱ ἐργατικαὶ μᾶζαι ἐπηρεάζονται αἰσθητῶς ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν. Μία ἐπικίνδυνος σύγχυσις ἰδεῶν ἐπικρατεῖ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Οἱ κομμουνισταὶ δροῦν ἀσιθδῶς.

Τὸ κράτος ἔχει ἐξουδετερωθῆ ὡς φορεὺς τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος, κατακτηθὲν ἀπὸ ἐπικινδύνους ἀφοπλιστικὰς αὐταπάτας. Τὰ σώματα ἀσφαλείας καὶ ἔνοπλοι δυνάμεις ὑπέστησαν ἀντίκτυπον ἀπὸ τὰς προσφάτους πολιτικὰς περιπετείας τῆς χώρας, ἀλλὰ πάντως δὲν διεβρώθησαν καὶ ἐξακολοθοῦν νὰ ἀποτελοῦν στηρίγματα τοῦ καθεστώτος. Ὁ ἀστικός πολιτικός κόσμος ἔχει τὰς γνωστὰς ἀδυναμίας του καὶ ἀντιθέσεις του.

Συνεπῶς, δὲν ὑπάρχουν ὄλοι οἱ ὄροι τοῦ θά καθώριζον τὴν καταδίκην τῆς χώρας μας. Ὑπάρχουν ὅμως ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτοὺς διὰ νὰ θεωρήσωμεν τὴν κομμουνιστικὴν ἀπειλήν ὡς σοβαρότατα ὑφισταμένην.

γ. Ἡ ἀνάγκη ἀμύνης.

Νομίζομεν ὅτι ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε ἐξετέθησαν προκύπτει ἀβιάστως τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ «πολιτικός πόλεμος» τῶν κομμουνιστῶν καὶ κυρίως ἡ τεραστία ἐκτάσεως προπαγάνδα των δημιουργεῖ σοβαροὺς κινδύνους διὰ τὴν μελλοντικὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔθνους μας. Ὁφείλομεν νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅσον εἶναι ἀκόμη καιρὸς, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ πρόοδος μόνη τῆς, δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν κατοχύρωσιν οὗτου τοῦ μέλλοντος. Διότι, ἐὰν οἰκοδομοῦμεν ἐργοστάσια διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ κομμουνιστικοὶ πυρῆνες καὶ ἀνεγείρωμεν σχολὰς διὰ νὰ διαμορφῶνῶνται κομμουνιστικὰ στελέχη, τότε καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως ὑπονομεῖται καὶ ἐχρηστεύεται. Ἀσφαλῶς εἶναι προτιμότερον διὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἔχη ἓνα ἐργοστάσιον ὀλιγώτερον ἢ νὰ καθυστερήσῃ κατὰ μερικὰ ἔτη εἰς τὴν ἀνάπτυξίν τοῦ ἀθλητισμοῦ τῆς (διὰ τὸ ὅποιον τὸ 1963 ἐξηγγέλη ἡ διάθεσις 700 ἐκ. δρχ.) παρὰ νὰ περιέλθῃ ὑπὸ τὸν κομ-

μονιστικὸν ὁλοκληρωτισμὸν καὶ νὰ προσαρτηθῆ εἰς τὸ Παραπέ-
τασμα. Διὰ νὰ ἀποφευχθῆ αὐτό, παραλλήλως πρὸς τὸ ἔργον τῆς
γενικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας (χάριν τῆς ὁποίας κατὰ τὸ 1966
θὰ διαθεθοῦν 5,7 δισεκ. δοχ.) ἐπιβάλλεται καὶ ἡ οργάνωσις τῆς
ἀμύνης μας κατὰ τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου» τῶν κομμουνιστῶν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ στρατιω-
τικὴ ἰσχὺς μόνη τῆς δὲν εἶναι ἀρκετὴ διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς
ἀνεξαρτησίας καὶ ἀσφαλείας μας, διότι ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι
μόνον μία ἔξωθεν στρατιωτικὴ ἀπειλή, ἀλλὰ περισσότερον μία ἔ-
ξωθεν καὶ ἔσωθεν «πολιτικὴ» ἀπειλή. Ὁ στρατιωτικὸς πόλεμος
ἀπὸ μίαν ξένην εἰσβολὴν ἴσως νὰ μὴν μᾶς ἐπιβληθῆ ποτὲ ἢ ἐν πά-
σῃ περιπτώσει θὰ ἔχωμεν τότε παρὰ τὸ πλευρόν μας τοὺς συμμά-
χους μας. Ἐνῶ ὁ «πολιτικὸς πόλεμος» ἔχει ἐξαπολυθῆ καὶ διεξά-
γεται ἤδη ἐναντίον μας ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Ὁ ἐχθρὸς, εἰς αὐτὸν
τὸν ἰδιότυπον πόλεμον, δὲν φορεῖ στολήν, δὲν ὀμιλεῖ ξένην γλῶσ-
σαν. Εἶναι γείτων μας, συνάδελφός μας, συμφοιτητὴς μας, συγ-
γενὴς μας ἴσως. Τὰ μέτωπα αὐτοῦ τοῦ περιέργου πολέμου εἶναι
πυθηνὰ καὶ παντοῦ. Εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς
τὸ γραφεῖον καὶ εἰς τὸν δρόμον. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ἐξαιρε-
τικὰ δύσκολος, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὸν (καὶ ὄχι πάντοτε εἰς τὰ σύνορα
ἢ εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν) κρίνεται συχνὰ ἡ τύχη μιᾶς χώρας
(Τσεχοσλοβακία, Κούβα κλπ.). Εἶναι λοιπὸν καλύτερον, χωρὶς
σὺτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ παραμελήσωμεν τὴν στρατιω-
τικὴν μας ἄμυναν, νὰ ἔχωμεν λ.χ. ἕνα ἀεροπλάνον ὀλιγώτερον καὶ
αὐτὰ τὰ 2,5 ἐκ. δολάρια νὰ διαθεθοῦν διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ
«πολιτικοῦ πολέμου», τοῦ πολέμου πού τὸν ὑφιστάμεθα, ἀλλὰ δὲν
τὸν διεξάγομεν.

Εἶναι πλέον ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἀντιληφθῶμεν ὁλόκληρον
τὸ μέγεθος τῆς ἀπειλῆς, ὁμοῦ μὲ τὴν νέαν φύσιν τῆς, καὶ νὰ ὀρ-
γανώσωμεν τὸ ταχύτερον δυνατόν, διότι τὰ γραμμάρια τοῦ πολέ-
μου αὐτοῦ εἶναι ληξιπρόθεσμα, τὴν ἄμυναν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν
ἀντεπίθεσίν μας εἰς τὸν πολιτικὸν - προπαγανδιστικὸν τοιμέα.

δ. Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ἀπειλῆς.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἠναγκάσθη νὰ
ἀντιληφθῆ τὴν ὑπαρξίν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ κατὰ και-
ροὺς νὰ λάβῃ διάφορα μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισίν τῆς. Τὰ μέτρα

αὐτὰ διέφερον ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἀλλὰ σχεδὸν πάντοτε ἡ οὐσία των ἦτο ἀστυνομικὴ - δυναμικὴ.

Κυριώτεροι σταθμοὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς ὑπῆρξαν:

1) Ὁ Νόμος 4229 τῆς 25 Ἰουλίου 1929 «περὶ μέτρων ἀσφαλείας τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος», τὸν ὁποῖον εἰσηγήθη ἡ κυβέρνησις Ε. Βενιζέλου, διὰ τοῦ ὁποῖου ὠρίζετο ἡ «προληπτικὴ διώξις τῆς προπαρασκευῆς τοιούτων ἀνατροπῶν», στρεφομένων κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος ἢ ὑπὲρ τῆς «αὐτονομίσεως τμήματος τοῦ Κράτους» καὶ ἡ «καταδίωξις... τῶν ἰδεῶν ἐκείνων αἰτινες θάσιν ἔχουσαι τὴν βιαίαν ἀνατροπὴν καὶ τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβολὴν τῆς μειονότητος πρὸς μεταβολὴν τοῦ κοινωνικοῦ συστήματος ἀποτελοῦσι κίνδυνον διὰ τὴν ἡσυχίαν τῶν πολιτῶν» (αιτιολογικὴ ἔκθεσις Ν. 4229).

Βάσει τοῦ νόμου αὐτοῦ, ἐπὶ κυβερνήσεως Ε. Βενιζέλου (Ἰούλιος 1929 — Μάρτιος 1933) ἐξωρίσθησαν 1.600 κομμουνισταί. Κατὰ τὴν περιόδον ὅμως αὐτὴν καὶ μετέπειτα οὐδεμία μέριμνα ἐλήφθη διὰ τὴν ἰδεολογικοπολιτικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἀποτέλεσμα, παρὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ «ἰδιωνύμου» νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἐξόρμησιν τοῦ 1934—1936, τὸ «λαϊκὸν μέτωπον» Σοφροῦλη — Σκλάβαινα καὶ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς Θεσσαλονίκης τὸν Μάϊον τοῦ 1936.

2) Ἡ 4η Ἀυγούστου, ἡ ὁποία ἐπίσης κατεπολέμησε τὸ ΚΚΕ διὰ τῆς ἀστυνομικῆς κυρίως μεθόδου, δι' ἧς ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχεν τὴν πλήρη ἐξάρθρωσιν τοῦ μηχανισμοῦ του (σύνληψις ὄλων τῶν ἡγετῶν του καὶ 15.000 μελῶν, στελεχῶν ἢ ὁπαδῶν, ἐκτοπίσεις, δηλώσεις μετανοίας). Ἐπίσης ἐχρησιμοποίησεν ἐπιτυχῶς τὴν μαύρην προπαγάνδαν διὰ νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν καὶ διάχυσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν κομμουνιστῶν. Αἱ ἐπιτυχίαι του εἰς τοὺς τομεῖς αὐτοὺς ὀφείλονται κυρίως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸν ἀντικομμουνιστικὸν ἀγῶνα του ἐχρησιμοποίησε πρώην κομμουνιστὰς (Τυρῆμος, Μάθησις, Μακλέους, Καστρινός, Μιχαηλίδης, Τατασόπουλος, Κατσόγιαννης κ.ἄ.). Οὗτοι ὅμως ἐγκατελείφθησαν ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖον ὑπηρετήσαν καὶ ἐξωντῶθησαν ἀπὸ τὸ ΚΚΕ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερον νὰ ὠθῆ πλείστους τῶς κομμουνιστὰς εἰς τὴν οὐδετερότητα.

Πάντως τὸ ἔργον τῆς καταπολεμήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ εἶ-
χεν ἀνατεθῆ εἰς τὴν Ἀσφάλειαν ἐνῶ παρημελήθη ἡ ἰδεολογικὴ
του καταπολέμησις. Τὸ κράτος ἠρξέσθη εἰς τὴν ἀστυνομικὴν -
δυναμικὴν ἐπιβολὴν του ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ἡ δὴλωσις μετανοίας ἦτο συνήθως προῖον καταναγκασμοῦ,
ὄχι μεταστροφῆς. Ἡ ὀργάνωσις τοῦ κομμουνισμοῦ κατεστρέφετο.
Ἄλλὰ αἱ ἰδέαι του δὲν κατεστρέφοντο. Ἀπεναντίας μάλιστα, οἱ
κομμουνισταί, ἐμφανιζόμενοι ὡς ἀντιδικτατορικοί, μίστυρες καὶ
θύματα τῆς δικτατορίας κατώρθωσαν νὰ διευρύνουν τὴν ἰδεολο-
γικὴν ἐπιρροὴν των, ἐπωφελοῦμενοι καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευσιν
τῶν ἄλλων κομμάτων. Ἀποτέλεσμα ἡ ὀρμητικὴ ἀναγέννησις τοῦ
κομμουνισμοῦ κατὰ τὴν Κατοχὴν.

3) Κατὰ τὴν περίοδον 1942—49, ὁ κομμουνισμὸς ἔδρασεν
ἐνόπλιος καὶ ὡς ἦτο φυσικόν, ἐπόμενον καὶ ἀναγκαῖον ἀντιμε-
τωπίσθη διὰ στρατιωτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν μεθόδων. Εἰς τὴν
παράνομον βίαν του ἀντετάχθη ἡ ἔννομος βία. Καὶ τελικῶς οὗ-
τος ἠττήθη ἐπὶ τοῦ δυναμικοῦ πεδίου. Καὶ πάλιν ὅμως ὑπετιμῆθη
ἡ ἀνάγκη τῆς παραλλήλου διεξαγωγῆς καὶ ἰδεολογικο-πολιτικοῦ
ἀγῶνος καὶ παρελείφθη ἡ ὀλοκλήρωσις καὶ κατοχύρωσις τῆς στρα-
τιωτικῆς νίκης διὰ μιᾶς τοιαύτης καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ «πολιτι-
κοῦ πολέμου».

Ἀποτέλεσμα ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν «συντριβὴν» τῆς ἀνασύντα-
ξις, ἀναδιοργάνωσις καὶ ἐπανεμφάνισις ὑπὸ διαφορετικὴν μορ-
φὴν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

4) ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ 1949—1958

Τὸ Κράτος ἐπαναπαύετο ἐπὶ τῶν δαφνῶν τῆς στρατιωτικῆς
του νίκης. Οὐδὲν ἢ σχεδὸν οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη διὰ τὴν ἀντι-
μετώπισιν τῆς συνεχιζομένης ὑπὸ νέαν μορφὴν κομμουνιστικῆς
ἐπιθέσεως. Ὁ κομμουνισμὸς ἀντιμετωπιζέτο πάντοτε μὲ τὴν με-
θοδολογίαν, τοὺς φορεῖς, τὰ μέσα, τὸν νομικὸν ἐξοπλισμὸν καὶ τὸ
πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀντιμετωπισθῆ κατὰ τὴν προηγουμένην
δεκαετίαν δηλ. κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐνόπλου καὶ ἐμφανῶς ἀ-
νατρεπτικῆς δράσεώς του. Ὁ τομεὺς τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου»
ἀφείθη ἀκάλυπτος.

Ἀποτέλεσμα, ἡ ταχυντὴ ἀνάσρωσις τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ αἱ
σοβαραὶ ἐπιτυχίαι του εἰς τὸ ἰδεολογικοπολιτικὸν πεδίον μὲ ἐπι-

στέγασμά των τὸ μέτωπον τοῦ 1956 καὶ τὴν ἐκλογικὴν του νίκην τοῦ 1958.

5) Μετὰ τὸ 1958, οἱ ἀρμόδιοι ἤρχισαν νὰ ἀντιλαμβάνωνται ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ κομμουνισμοῦ δὲν εἶχεν λήξει μὲ τὴν στρατιωτικὴν του ἤτταν καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν συνεχιζόμενος ἐκ μέρους του μὲ νέα μέσα, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπαναρχίση μὲ νέα μέσα καὶ ἀπὸ πλευρῶς τοῦ ἔθνους. Τότε, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1958 ἤρχισεν μία προσπάθεια ὀργανώσεως τῆς ἀμύνης μας εἰς τὸν τομέα τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου». Λόγω τῶν ἐπιβιώσεων τοῦ μακροῦ παρελθόντος, τῆς ἐλλείψεως εἰδικευμένων στελεχῶν καὶ καταλλήλων θεσμῶν τῆς ἀγνοίας τῶν ἀρμοδίων, τῆς ἀνεπαρκείας τῶν διατεθέντων μέσων καὶ τῶν γνωστῶν ἀδυναμιῶν τοῦ πολιτικοῦ μας κόσμου, τοῦ κρατικοῦ μας μηχανισμοῦ καὶ τοῦ συστήματός μας, ἡ προσπάθεια δὲν ἀπέδωκεν ὅσον θὰ ἔπρεπε. Δὲν ἀνεπτύχθη ἱκανοποιητικῶς ἕνας συγχρονισμένος, φωτισμένος ἀντικομμουνισμός. Παρουσιάσθησαν πολλὰ τρωτὰ καὶ σοβαρὰ ἀδυναμίαι (ἐξετάζονται λεπτομερῶς κατωτέρω εἰς τὴν ἀμέσως ἐπομένην παράγραφον).

Παρὰ ταῦτα συνετελέσθη κάποια ἀξία λόγου πρόοδος: Ἰδρυσίς τοῦ γραφείου διεξαγωγῆς ἀντικομμουνιστικῆς - ἐθνικῆς διαφωτίσεως εἰς ΓΕΣ, βελτίωσις τῆς διδασκαλίας περὶ κομμουνισμοῦ καὶ εἰσαγωγή τοῦ μαθήματος περὶ «πολιτικοῦ πολέμου» εἰς τὰς στρατιωτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς σχολὰς, δημιουργία τῆς Ἰπηρεσίας Διαφωτίσεως εἰς τὸ Ἰνφυπουργεῖον Προεδρείας, ἀνάπτυξις κάποιας ἐθνικῆς ἀντικομμουνιστικῆς ἐκδοτικῆς δραστηριότητος, λειτουργία σχολῆς πολιτικῶν στελεχῶν διαφωτίσεως - σύστασις μιᾶς ἐπὶ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς διαφωτίσεως — αὐτὰ εἶναι τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα χωρὶς βεβαίως τοῦτο νὰ σημαίη ὅτι ὅλοι οἱ νέοι θεσμοὶ ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικῶς. Ἡ πρόοδος ὅμως αὕτη (ἐν μέρει καὶ λόγῳ τῶν ὀργανικῶν ἀδυναμιῶν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ μας) ἀνεκόπη μὲ τὰς ἐξελίξεις μετὰ τὸ 1961, ὅποτε ὁ ἀντικομμουνισμὸς ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως πλείστων ἐκ τῶν φορέων του, ἐνεπλάκη εἰς τὴν φοβερὰν μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν κομμάτων διαμάχην, διεβλήθη καὶ ἐφθάρη διὰ νὰ κατεδαφισθῇ πλήρως κατὰ τὸ 1964.

6) Ἐπὶ «κ α τ ο λ ι σ θ ἦ σ ε ω ς» πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ συγκεκομμένως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1964, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς

ΕΔΑ, τῆς συνοδοιπορίας τῆς καὶ τῶν ἐντὸς τοῦ κυβερνῶντος κόμματος καὶ τοῦ τύπου του προγεφυρωμάτων τῆς, ὁ Ἑλληνικὸς ἀντικομμουνισμὸς ἐδυσφημῆθη ποικιλοτρόπως, διεσύρθη δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, ἐδιώχθη συστηματικῶς καὶ κατεδαφίσθη. Προεβλήθησαν, μόνον αἱ πραγματικαὶ καὶ πολλαὶ φανταστικαὶ ἀδυναμίαι του, ἠγνοήθησαν αἱ ἐθνικῶς θετικαὶ πλευραὶ του, οἱ φορεῖς του κατεδιώχθησαν καὶ οἱ μετὰ τὸ 1958 δημιουργηθεῖσαι ἐστῖαι του κατεστράφησαν.

Ἡ διδασκαλία περὶ κομμουνισμοῦ καὶ «πολιτικοῦ πολέμου» εἰς τὰς στρατιωτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς σχολὰς οὐσιαστικῶς ἔπαυσε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰ παλαιὰ καθαρῶς «ἀστυνομικὰ» ἐπίπεδα. Ἡ Διεύθυνσις Διαφωτίσεως τῆς Προεδρίας ἀφοῦ διεσύρθη κατὰ τρόπον διεθνῶς πρωτοφανῆ, διελύθη μετατραπέισα εἰς τὸ ἄχρηστον «τμήμα ραδιοφωνικῶν ἀκροάσεων». Ἡ ἀντικομμουνιστικὴ ἐκδοτικὴ δραστηριότητα ἐσταμάτησεν τελείως. Ἡ σχολὴ πολιτικῶν στελεχῶν κατηγγήθη. Ἡ συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ ἐνεκρώθη. Ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν ἀντικομμουνισμὸν τὸν ἀνέκαθεν ἀσθενικόν, ἑλλειπῆ, ἀνεπαρκῆ, ὑπανάπτυκτον, δὲν ἀπέμεινεν τίποτε. Ἡ κατάσταση τῆς τοῦ σήμερον ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις εὐρίσκεται ὀπίσω καὶ ἀπὸ τὴν πρὸ τοῦ 1958. Εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ μηδέν. Καὶ τοῦτο ἐνῶ ἡ πολιτικὴ — ἰδεολογικὴ δραστηριότης τοῦ κομμουνισμοῦ αὐξάνει μὲ γεωμετρικὴν πρόοδον καὶ ἡ προπαγάνδα του, ἀνεμπόδιστος καὶ ἀναπάντητος πλέον, διαποτίζει τὸ πᾶν.

ΝΕΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Ἡ ἀνασυγκρότησις τοῦ συστήματος ἀμύνης τῆς Χώρας μας ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ συντελεσθῆ μέσα εἰς ὠρισμένα νέα δεδομένα, τόσον διεθνή ὅσον καὶ ἐσωτερικά, ἅτινα ὑπεισέρχονται εἰς τὸν ἀπὸ μακροῦ διεξαγόμενον πολιτικὸν πόλεμον καὶ τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας. Κατὰ συνέπειαν τὸ σύστημα αὐτὸ θὰ ἀναπροσαρμοσθῇ, μὲ βάσιν αὐτὰ τὰ δεδομένα καὶ τὴν προαναφερθεῖσαν πείραν ἀπὸ τὸ παρελθὸν τὰς θέσεις, τὰς μεθόδους καὶ τὰ μέσα του διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς νέας ἀνάγκας, πού ἐπιβάλλουν αἱ νέαι συνθήκαι.

1. Νέα δεδομένα

α' Διεθνή

1) 'Ο «ἀποσταλινισμός» ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς γενικωτέρας προσπάθειας τῆς ΕΣΣΔ — ΑΝ. ΕΥΡΩΠΗΣ πρὸς ἀναπροσαρμογὴν καὶ συγχρονισμόν τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

2) 'Η σοβιετοκινεζικὴ ῥῆξις καὶ αἱ ἐπιπτώσεις τῆς.

3) 'Η σοβιετογιουγκοσλαβικὴ προσέγγισις μετὰ τὰς ἐπιπτώσεις τῆς ἰδίως ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς καταστάσεως ἐν συνδυασμῷ καὶ μετὰ τὴν ἄλθανοσοβιετικὴν διένεξιν.

4) 'Η βαθμιαία προσέγγισις ΗΠΑ — ΑΝ. ΕΥΡΩΠΗΣ, ἡ ὁποία φέρει ἓνα στοιχεῖον σχετικῆς «ρευσιτότητος» εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν κατάστασιν.

5) 'Η τάσις ἀμερικανοσοβιετικῆς προσεγγίσεως, ἡ ὁποία παρὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Χρουστώφ καὶ τὸν πόλεμον τοῦ Βιετνάμ, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ὡς βαθύτερον ὑπόστρωμα τῶν διεθνῶν ἐξελίξεων.

6) Αἱ ἐνδοδυτικαὶ διαφοραὶ, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζονται ὡς ἀρκετὰ σοβαραὶ καὶ διαφοροποιοῦν μέχρις ἑνὸς σημείου τὸν δυτικὸν κόσμον (Ντεγκωλλισμός, ΕΟΚ — Ἀγγλία, πρόβλημα Βιετνάμ κλπ.).

β' Ἑλληνικὰ

1) 'Η σοβιετογιουγκοσλαβικὴ προσέγγισις, (ἰδίως ἀπὸ πλευρᾶς «μακεδονικοῦ»).

2) 'Η σοβιετοαλβανικὴ διένεξις (ἰδίως ἀπὸ πλευρᾶς Β. Ἠπείρου).

3) 'Η ἀναπροσαρμογὴ τῆς Βουλγαρικῆς πολιτικῆς καὶ ἡ βαθμιαία διαμόρφωσις νέων σχέσεων μας μετὰ τὴν ΣΟΦΙΑΝ.

4) 'Η Σοβιετορουμανικὴ ψυχρότης, ἀπὸ πλευρᾶς δυνατοτήτων προσεγγίσεως μετὰ τὴν Ρουμανίαν.

5) Αἱ Ἑλληνοτουρκικαὶ σχέσεις καὶ τὸ μέλλον τῶν ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς νέας Τουρκικῆς καταστάσεως, τῆς νέας φάσεως τοῦ Κυπριακοῦ καὶ τῆς τακτικῆς τῆς Μόσχας.

6) Τὸ Κ υ π ρ ι α κ ό ν, τὸ ὁποῖν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς κοινῆς γνώμης μας.

7) Ἡ ὕ π α ρ ξ ι σ μ ι ᾶ ς ν έ α ς Μ έ σ η ς Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς τὸν ναζισμόν, τὸν ἀραβικὸν σοσιαλισμόν κ.ο.κ.

8) Ἡ σ ύ ν δ ε σ ί ς μ α ς μ ε τ ἄ τ ῆ ς Ε.Ο.Κ. μὲ τὰς προοπτικὰς τῆς.

9) Ἡ ν έ α έ σ ω τ ε ρ ι κ ῆ μ α ς κ α τ ἄ σ τ α σ ι ς ἣ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπὸ ρευστότητα πολιτικῶν ἐξελίξεων, οικονομικὸν πρόβλημα, πολιτικὴν δξύτητα, ντὲ-φάκτο ὑπαρθιν «λαϊκοῦ μετώπου» σύγχυσιν ἰδεῶν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ ταλάντευσιν μεγάλων ἐνδιαμέσων μαζῶν.

10) Ἡ ν έ α γ ρ α μ ῆ τ ο ὕ έ σ ω τ ε ρ ι κ ο ὕ κ ο μ μ ο υ ν ι σ μ ο ὕ, συνισταμένη εἰς τὴν διατήρησιν καὶ προώθησιν τοῦ «λαϊκοῦ μετώπου» τὴν διαφύλαξιν τοῦ κατακτηθέντος κατὰ τὴν «κατολίσθησιν πρὸς τὰ ἀριστερὰ» ἐδάφους (ὄργανωτικῶς καὶ ψυχολογικῶς, εἰς διείσδυσιν, αὐτοδιοίκησιν, σωματεῖα κλπ.) καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ οικονομικοῦ προβλήματος πρὸς ἐξάπλυσιν κύματος μαζικῶν ἀγῶνων μὲ οικονομικὰ καὶ κατὰ προέκτασιν πολιτικὰ αἰτήματα.

Σύνθημα τοῦ Κ.Κ.Ε. — ΕΔΑ εἶναι ἡ «μαχητικοποίησις» προπαγάνδας, ὄργανώσεως καὶ ἐκδηλώσεων ἀλλὰ βεβαίως πάντοτε ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς μὴ διασπάσεως τοῦ ἐνιαίου μετώπου καὶ τῆς μὴ προκλήσεως πέραν ἐνὸς ὄριου ἀσφαλείας (φόβος δι-κατατογίας).

γ' Ε ἰ δ ι κ ἄ — Ἐ λ λ η ν ι κ ἄ

1) Ἐπὶ δύο ἔτη καὶ πλέον, ἐκαλλιεργήθησαν ἀπὸ μερίδα ἀστικῶ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τύπου αἱ ἀπόψεις: Δὲν ὑφίσταται ἀξία λόγου κομμουνιστικὴ ἀπειλή, ὃ δὲ ἰσχυρισμὸς περὶ ὑπάρξεως τῆς ἀποτελεῖ μᾶλλον «εφεύρημα» τῆς Δεξιᾶς καὶ τῶν «ἐξ ἐπαγγέλματος ἀντικομμουνιστῶν». Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐθνικῆς διαφωτίσεως ἣ ὁποία ἀποτελεῖ «ὑποπτον» ἐπιχείρησιν. Ὁ ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν εἶναι ἐνέργεια «ἀντιδημοκρατικῆ», «ἀντιδραστικῆ» καὶ «φιλοδεξιῶ». Οἱ εἰδικοί ἐπὶ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ οἱ ἐκ συστήματος ἀντικομμουνισταὶ εἶναι «τροχτικὰ μυστικῶν κονδυλίων», «φασίσται» κ.ο.κ.

Δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς πρὸς τὰ ἀριστερὰ. Ἀντιθέτως ὑπάρχει

πρὸς τὰ «δεξιᾶ». Οἱ κομμουνισταὶ εἶναι χρήσιμοι εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς Δεξιᾶς. Αἱ ἀντιλήψεις αὐταὶ καὶ ἄλλαι συναφεῖς ἀφοπλιστικά, ἐφησυχαστικά, καὶ παγιδευτικά αὐταπάται, ἐπηρέασαν καὶ ἐπηρεάζουν ἀκόμη σημαντικὴν μερίδα μὴ κομμουνιστῶν καὶ πρέπει νὰ καταπολεμηθοῦν ἐπειγόντως, συστηματικῶς καὶ πειστικῶς ἀπὸ κάθε δυνατὸν θῆμα, ἐπίσημον καὶ ἀνεπίσημον.

2) Ὁ κομμουνισμὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσίν του καὶ ἐξηπλώθη ὡς ἐπιρροή καὶ ἐπίδρασις εἰς εὐρεῖς χώρους τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Ἀπέκτησεν ἐπαφὴν μὲ τὰς κεντρῶας μάζας, εἰσέδυσεν εἰς τὴν Ε.Κ., τὸν κρατικὸν μηχανισμόν, τὴν παιδείαν, τὸν συνδικαλισμὸν καὶ αὐτοδιοίκησιν.

3) Ὁ κομμουνισμὸς ἀπέκτησεν ἀσυδοσίαν δράσεως, ἀνεπτύχθη ὀργανωτικῶς, ἤρχισεν νὰ μαζικοποιεῖ τὸν μηχανισμόν του καὶ ἐδημιούργησεν μαχητικὰς ομάδας κρούσεως.

4) Ἦ ἀνωτέρω καὶ ἡ μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν κομμάτων δξύτης ἐπέφεραν μίαν ἀπίστευτον σύγχυσιν ἰδεῶν, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ δεσπόζη ἐπὶ εὐρυτάτων στρωμάτων τῆς κοινῆς γνώμης. Ἡ σύγχυσις ἀφορᾷ ἰδίως εἰς τὰ θέματα τῆς δημοκρατίας, τοῦ κομμουνισμοῦ, τῶν ἐπιτροπομένων ἢ μὴ πολιτικῶν ἀντιμαχιῶν κλπ.

5) Συντελέσθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ συντελῆται μία διαπύδησις κομμουνιστικῶν ἰδεῶν, τάσεων, μεθόδων, ψηφοφόρων καὶ στελεχῶν πρὸς μίαν μερίδα τοῦ Κέντρου, τὴν νῦν Ε.Κ. Οὕτω ἡ τελευταία αὕτη ὑφίσταται ἰσχυρὰν κομμουνιστικὴν πίεσιν ἐκ τῶν ἔξω (ΕΔΑ) καὶ ἐκ τῶν ἔσω («κεντροαριστερά») καὶ ἀναγκάζεται νὰ δέχεται ὀλονὲν καὶ περισσότερον τὸν ἐναγκαλισμὸν τῶν κομμουνιστῶν.

6) Τὸ κῆρος τοῦ Κράτους, τοῦ κοινοβουλίου, τῶν κρατικῶν Ἐπιτηρεσιῶν, τῶν Σ. Ἀσφαλείας, τοῦ Στρατοῦ καὶ διαφόρων ἄλλων θεσμῶν καὶ ὀργάνων του ἔχει κλονισθῆ, ἐνὼ τὸ ἠθικὸν πολλῶν ὀργάνων του ἔχει ὑπονομευθῆ.

2. Ἡ ἀ ν ά γ γ η ἀ ν α π ρ ο σ α ρ μ ο γ ῆ ς τ ῶ ν «θ έ σ ε ω ν» τ ῆ ς δ ι α φ ω τ ί σ ε ὡ ς μ α ς

Τ' ἀνωτέρω ἀναφερθέντα νέα δεδομένα ἐπιβάλλουν τὴν ἀναπροσαρμογὴν ὀρισμένων τουλάχιστον ἐκ τῶν βασικῶν ἰδεολογικοποροπαγανδιστικῶν μας «θέσεων». Συγκεκριμένως:

α' Διεθνείς

1) Ἄλλοτε ἢ θέσις ἦτο: «Καμμία διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς κομμουνιστάς. Μᾶς ἐξαπατοῦν καὶ κάθε ἐπαφή μὲ αὐτοὺς εἶναι ματαία καὶ ἐπικίνδυνος.

— Τώρα ἀντιθέτως θέλομεν διαπραγματεύσεις (χωρὶς μείωσιν τῆς ἐπαγρυπνήσεώς μας καὶ ἀφοπλιστικὰς ψευδαισθήσεις) καὶ ἐπιδιώκομεν νὰ ἀποσπάσωμεν τὴν πρωτοβουλίαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

2) Ἐπιστεύετο ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι μονολιθικῶς ὁ ἴδιος παντοῦ.

Τώρα εἶναι διαφοροποιημένος καὶ αἱ διαφοραὶ του πρέπει νὰ παρουσιάζονται ἀξιοποιούμεναι ἐκ μέρους μας.

3) Διεκηρύσσετο ὅτι ὅλα τὰ Κ.Κ. εἶναι ἄβουλα ὄργανα τῆς Μόσχας. Τώρα τὰ πράγματα δὲν εἶναι πλέον τόσον ἀπλά. Διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πόλοι ἑλξεως τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος (Πεκίνον, Βελιγράδιον) καὶ ὠρισμένα δυνατότητες ἐλιγμῶν καὶ σχετικῆς ἀνεξαρτησίας διὰ μερικὰ τοῦλάχιστον Κ.Κ. (ὄχι πάντως διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.). Τὰ φαινόμενα αὐτὰ χρειάζονται ὀρθὴν ἐρμηνείαν.

4) Ἐπιστεύετο ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι οἱ ἴδιοι παντοῦ καὶ πάντοτε.

Τώρα, μὲ τὸν «ἀποσταλινισμόν», τὸν «φιλοκινεζισμόν» καὶ τὰς διαφόρους ἐσωτερικὰς κρίσεις των, τοῦτο δὲν ἰσχύει. Πάσχουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ σύγχυσιν ἰδεῶν, ἔχουν ἀμφιβολίας, παρουσιάζουν κενὰ καὶ τρωτά. Ἡ προπαγάνδα μας εἶναι πλέον δυνατὴ, ἐὰν προσλάβῃ καταλλήλους μορφάς, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις των.

5) Ὁ κομμουνισμὸς ἐθεωρεῖτο ὡς ἰδεολογία καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἀντιμετωπίζοντο ὡς «ἰδεολόγοι» προσηλωμένοι εἰς ἓνα ἀμετακίνητον δόγμα.

Τώρα ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς εἶναι ἀπλῶς μία τεχνικὴ καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας ποῦ χρησιμοποιεῖ ἓνα ἰδεολογικὸ προπέτασμα καὶ μίσην δογματικὴν φρασεολογίαν. Οἱ κομμουνισταὶ εἶναι ὡμοὶ ρεαλισταί, ἐπιδιώκοντες μὲ εὐελξίαν καὶ πλήρη ἰδεολογικὴν ἀσυνέπειαν ἐντελῶς ἰδιοτελεῖς σκοποῦς.

Ἡ προπαγάνδα μας ὀφείλει νὰ προβῆ εἰς ἀνατομίαν αὐτοῦ τοῦ συγχρόνου «κομμουνισμοῦ» καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν πραγματικὴν φύσιν του.

β' Ἑ λ λ η ν ι κ α ἰ

1) «Ὁ ἀπὸ βορρᾶ κίνδυνος» ἦτο ἀπόλυτον δόγμα, βάσει τοῦ ὁποίου ἀπερρίπτετο πᾶσα ἐπαφὴ μετὰ τοῦ ἀντιπάλου, ἀπεκλειέτο ἐξ ἀρχῆς πᾶσα συζήτησις (λ.χ. περὶ ἀπυραύλου, ἀμοιβαίου ἀφοπλισμοῦ κ.ο.κ.) καὶ ἐκαλλιεργεῖτο ἕνας μονολιθικὸς ἀντιβουλγαρισμὸς.

Τώρα εἰς αὐτὰ ἐπέρχονται τροποποιήσεις. Ἐνώπιόν μας διανοίγεται προοπτικὴ διαπραγματεύσεων, ἐπαφῶν, σχέσεων, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ σημαίῃ ἐξάλειψιν ἢ πραγματικὴν μείωσιν τοῦ κινδύνου, ἐπιβάλλει μίαν πλέον εὐέλκτον ἐκ μέρους μας παρουσιάσιν του καὶ συντήρησιν τῆς συνειδήσεως περὶ ὑπάρξεώς του.

2) Ἡ προπαγάνδα μας παρουσίαζε τὴν Δύσιν ὡς ἀπολύτως ἐνιαίαν.

Σήμερον ὑφιστάμεθα μέχρις ἑνὸς σημείου τὰς ἐπιπτώσεις τῶν διαφωνιῶν τῆς καὶ εἰς κάποιον βαθμὸν ἐπηρεαζόμεθα ἀπὸ τὰς ζυμώσεις τῆς ἐνδοδυτικῆς διαφοροποιήσεως. Αὐτὰ πρέπει νὰ ἐρμηνευθοῦν ὀρθῶς εἰς τὴν κοινὴν γνώμην μας, ὡς καὶ ἡ στάσις τῶν Δυτικῶν δυνάμεων ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ, αἱ σχέσεις μας μὲ τὴν ΕΟΚ κλπ.

3) Ἡ ἀντικομμουνιστικὴ μας προπαγάνδα ἐστηρίζετο κυρίως «ἀρνητικῶς» εἰς τὴν ὑπόμνησιν τῶν γνωστῶν ἐγκλημάτων καὶ προδοσιῶν τοῦ Κ.Κ.Ε.

Τώρα, ἡ νέα γενεὰ καὶ αἱ νέοι συνθῆκαι καθιστοῦν τὴν τοιαύτην διαφώτισιν ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ καὶ ἐνίοτε ἀκατάλληλον.

4) Ἡ ἐπίσημος προπαγάνδα ὠμίλει ἄλλοτε ἕως τὸ 1963 περὶ σταθερότητος, οικονομικῆς προόδου, μεγάλων ἔργων κλπ. Ἐν συνεχείᾳ (1964), μοτίβον τῆς ἔγινε ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν διαφορῶν αἰτημάτων.

Τώρα πρέπει νὰ γίνῃ περισσότερον «ἀντικειμενικὴ» καὶ νὰ διαφωτίσῃ τὸν λαὸν μὲ πλήρη στοιχεῖα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐκλαϊκευμένην παρουσιάσιν των ἐπὶ τῆς οικονομικῆς μας πραγματικότητος.

5) Ἄλλοτε, ἕως τὸ 1963, ὁ κομμουνισμὸς παρουσιαζέτο ὡς ἕνας «στατικὸς» ἐχθρὸς, καταπολεμούμενος ἐπιτυχῶς.

Ἐν συνεχείᾳ (1964) ἡ ὑπαρξίς τοιοῦτου ἐχθροῦ παρουσιάσθη ὡς ἀντιδραστικός «μῦθος» καὶ «ἐπιβίωσις τοῦ παρελθόντος».

Τώρα πρέπει νὰ ἀναληφθῆ συστηματικὴ ἐκστρατεία διὰ νὰ πεισθῆ ἡ κοινὴ γνώμη ὅτι ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλή, ὑφίσταται, νὰ κατανοήσῃ τὴν μορφήν καὶ τὴν ἔκτασίν τῆς καὶ τὴν ἀνάγκην ἀντιμετωπίσεως ὅχι ἐνὸς «στατικοῦ» ἐχθροῦ, ἀλλὰ ἐνὸς ὑποῦλως δρῶντος ἐπικινδύνως «δυναμικοῦ» ἀντιπάλου, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἐκδιωχθῆ ἀπὸ τὸν ἐθνικὸν — δημοκρατικὸν χῶρον καὶ νὰ ἀπομονωθῆ εἰς τὴν ἰδιζήν του περιοχὴν.

6) Ἄλλοτε ἡ πολιτικὴ μας κατάστασις, ἀποκρυσταλλωμένη καὶ «στατικευμένη» παρουσιάζετο ὡς σαφῆς.

Τώρα πρέπει ἡ προπαγάνδα μας νὰ δώσῃ εἰς τὴν κοινήν γνώμην μίαν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς πολιτικῆς μας καταστάσεως διὰ τῆς διεισδύσεως πέραν τῶν συγκεχυμένων προπετασμάτων εἰς τὴν βαθυτέραν οὐσίαν τοῦ θέματος.

γ' Ε ἰ δ ι κ α ἰ — Ἐ λ λ η ν ι κ α ἰ

1) Νὰ ἐξαλειφθοῦν αἱ ἐκ τῆς ἀποκηρύξεως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ συγχύσεις καὶ αἱ ἐκ τῆς καταργήσεώς του συνέπειαι διὰ τῆς προβολῆς τῶν ὀρθῶν θέσεων ἐπὶ τοῦ θέματος.

2) Νὰ ἀπωθηθῆ ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ τοὺς χώρους ὅπου ἐπεξετάθη κατὰ τὴν πρόσφατον περίοδον διὰ τῆς καταδείξεως τῆς ἐκτάσεως τῆς διεισδύσεώς του καὶ τοῦ ἔξ αὐτῆς κινδύνου καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ λήψεως τῶν ἀναγκαίων μέτρων.

3) Νὰ περισταλῆ ἡ ἀσυδοσία τοῦ κομμουνισμοῦ ἀφοῦ προηγουμένως, ταυτοχρόνως καὶ μετὰ τὰ τυχόν «ἀστυνομικῆς» μορφῆς μέτρα διαφωτισθῆ τὸ κοινὸν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης αὐτῆς τῆς περιστολῆς.

4) Νὰ διαφωτισθοῦν πλήρως καὶ ἐπιμόνως, δι' ὅλων τῶν δυνατῶν ἀγωγῶν, τὰ θέματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑφίσταται ἡ μεγαλύτερα σύγχυσις εἰς τὴν κοινήν γνώμην (κομμουνισμὸς καὶ δημοκρατία «λαϊκὰ μέτωπα» κλπ.).

5) Νὰ πεισθοῦν αἱ κεντρῶναι μᾶζαι διὰ τὸν κίνδυνον ποῦ ἀντιπροσωπεύει ὁ κομμουνισμὸς τόσο γενικῶς ὅσον καὶ εἰδικῶς διὰ τὸ Κέντρον.

6) Νὰ ἀποκατασταθῆ τὸ κῦρος τοῦ Κράτους, τῶν θεσμῶν

καὶ τῶν ὀργάνων του. Νὰ ἀνορθωθῆ τὸ ἠθικὸν τῶν Σωμ. Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Στρατοῦ.

3. Κίνδυνοι ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς

Ἡ ὡς ἄνω ἀναπροσαρμογὴ περικλείει καὶ ὠρισμένους κινδύνους, συνισταμένους εἰς τὴν ἐκκόλαψιν ἐφησυχαστικῶν, ἀφοπλιστικῶν μύθων ὡς οἱ κάτωθι:

α' Γενικῶς

1) Οἱ Σοβιετικοὶ ἡγέται εἶναι πλέον καλοκάγαθοι, μεσήλικες, μεταρρυθμισταί, ἐπιχειρηματαί, ἐγκαταλείψαντες δῆθεν τοὺς στρατηγικοὺς σκοποὺς τοῦ κομμουνισμοῦ.

Εἰς τὴν πραγματικότητα οἱ ἡγέται αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιδιώκουν τοὺς ἰδίους πάντοτε σκοποὺς, μὲ συγχρονησμένας καὶ ἄρα περισσότερον ἐπικινδύνους μεθόδους.

2) Εἶναι εὐκόλος πλέον ἢ ἀντιμετώπισις τῆς ἐκ πολλῶν κέντρων ἐκπρορευομένης σήμερον κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Ἀντιθέτως. Ἡ «ἐξειδίκευσις» τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐπιθετισμοῦ καὶ ὁ τοπικὸς καταμερισμὸς του, δυσχεραίνουν τὴν ἀντιμετώπισίν του (ἴδε Βιετνάμ).

3) Κύριος ἐχθρὸς εἶναι ἡ Κίνα, ἐνῶ ἡ ΕΣΣΔ εἶναι διαλλακτικωτέρα καὶ «εὐρωπαϊκῆ» — «λευκῆ» Δύναμις.

Εἰς τὴν πραγματικότητα κυρία ἀπειλὴ παραμένει πάντοτε ἡ ΕΣΣΔ, ὡς ἀπείρωσ πλέον ἰσχυρά, ἔμπειρος καὶ ἱκανὴ κομμουνιστικὴ δύναμις. Ἀποκλειστικὴ στροφὴ τῆς προσοχῆς μας πρὸς τὸν «κίτρινον κίνδυνον» θὰ μῶς ἀπεπροσανατόλιζεν.

4) Ἡ Ρωσία «ἀστοποιεῖται», ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις ἔληξεν, ὁ σοβιετικὸς ἐπεκτατισμὸς ἀμβλύνεται, ὁ κομμουνισμὸς καθίσταται «κῆμα τοῦ παρελθόντος».

Οὐδὲν τὸ ἀληθὲς εἰς αὐτά. Ἀπλῶς ὁ σοβιετικοῦ τύπου κομμουνιστικὸς ὀλοκληρωτισμὸς συγχρονίζεται καὶ ἄρα καθίσταται περισσότερον ἐπικίνδυνος.

5) Ὁ κομμουνισμὸς θὰ αὐτοκαταστραφῆ βαθμιαίως. Ἄρα, «ἄς δίδωμεν χῶρον διὰ νὰ κερδίζωμεν χρόνον».

Αὐτὴ ἡ τακτικὴ θὰ ἐνεθάρρυνεν τὸν κομμουνιστικὸν ἐπιθετισμὸν καὶ θὰ ὠδήγει εἰς συνθηκολόγησιν τῆς Δύσεως.

6) Κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ δὲν θὰ ὑπάρχει εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον.

Εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ ἀπειλὴ ἀπλῶς μεταβάλλει μορφήν. Συνεπῶς, ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῶν θέσεων τῆς διαφωτισεῶς μας δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῆ ὡς μεταπήδησις ἀπὸ ὀρισμένα δόγματα εἰς ἄλλα, ριζικῶς ἀντίθετα, ἀλλὰ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπλῆ ἐξέλιξις ἀπὸ μερικὰς τυποποιημένας ἀντιλήψεις εἰς ἓνα δυναμικὸν ρεαλισμὸν, ἀπὸ μίαν στατικὴν ἄμυναν εἰς μίαν ἐνεργητικὴν τακτικὴν.

β' Ἐ λ λ α δ ι κ ῶ ς

Ἐπικίνδunami μῦθοι — αὐταπάται εἰς τὴν χώραν μας εἰδικῶς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Δὲν ὑπάρχει πλέον κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ.

2) Ὁ κομμουνισμὸς ἐμειώθη.

3) Τὸ Κέντρον ἀπορροφᾷ τὸν κομμουνισμὸν.

4) Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ δὲν εἶναι πλέον Ἔθνος — Κομμουνισμὸς, ἀλλὰ Δημοκρατία — «Δεξιὰ».

5) Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης θὰ μᾶς σώσουν οἱ Ἀμερικανοὶ (καὶ ἡ Κούβα; ἡ Βραζιλία ἐσώθη μόνη της).

6) Ὁ κομμουνισμὸς ἀντιμετωπίζεται μόνον μὲ κοινωνικὰ μέτρα.

7) Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἐπιζήμιος ἢ ἀχρείαστος.

8) Δὲν θὰ γίνουν νέα «Δεκεμβριανά».

9) Ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς μετέβαλεν διαθέσεις ἀπέναντί μας.

10) Ὁ ἐσωτερικὸς κομμουνισμὸς ἔχει πλήρως «ἀστοποιηθῆ», ἔχει διασπασθῆ κ.ο.κ.

4. Σ κ ο π ο ἰ τ ῆ ς Ἐ θ ν ι κ ῆ ς Π ρ ο π α γ ά ν δ α ς.

Σκοπὸς τῆς ἰδεολογικῆς μας προσπαθείας εἶναι ἡ ἐξυτηρέτησις τῶν συμφερόντων καὶ ἐπιδιώξεων τοῦ Ἔθνους. Ἰδιαιτέρως δὲ τὰ μὴ διαθέτonta μεγάλην στρατιωτικὴν ἢ οικονομικὴν ἰσχὺν ἔθνη εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐπίτευξιν τῶν στρατηγικῶν ἐπιδιώξεῶν των διὰ ψυχολογικῶν προπαγανδιστικῶν μέσων, διὰ τοῦ προσεταιρισμοῦ τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης καὶ τῆς κινητοποιήσεως τῶν ἐσωτερικῶν δυνάμεῶν των. Πρὸς τοῦτο, διὰ τῆς ἰδεολογικῆς μας προσπαθείας πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῶν:

α' Ἡ συνεχῆς τὸν ὄντως ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὴν καλλιτέραν «θετικὴν» ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς καὶ πάσης ἄλλης ξένης προπαγάνδας.

β' Ἡ κινητοποίησις τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ πρωτίστως τῆς νεολαίας διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ ἔθνους, ἦτοι:

1) Διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητός του.

2) Διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς οικονομικῆς βιωσιμότητός του.

3) Διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ εἰδικοῦ διεθνοῦς ρόλου του.

4) Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων.

Οὕτω ἡ Ἐθνικὴ συνείδησις δὲν θὰ «εὐπάρχη» μόνον, ἀλλὰ θὰ μετουσιώνεται εἰς καθημερινὴν πράξιν καὶ ζωντανὴν δράσιν. Διότι εἰς τὸν ἰδεολογικὸν πόλεμον ἡ νίκη πρέπει νὰ κερδίζεται ἐκ νέου κάθε ἡμέραν.

γ' Ἡ διαμόρφωσις συγχρόνου πολιτικῆς συνειδήσεως εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ἡ διάπλασις ἐνὸς συγχρόνου ἀνθρώπου μὴ ἀποσπασμένου ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν παράδοσιν, δηλ. ἡ δημιουργία καλῶν καὶ συνειδητῶν πολιτῶν, δραστηρίων μελῶν μιᾶς ἀναπτυσσομένης κοινωνίας.

δ' Ἡ διερεῦνησις τῶν συγχρόνων προβλημάτων καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν διαφώτισις τοῦ λαοῦ καὶ τῶν διαμορφωτῶν τῆς κοινῆς γνώμης.

ε' Ἡ καταπολέμησις τῶν ξένων προπαγανδῶν καὶ κυρίως τῆς κομμουνιστικῆς. Αὗται θὰ παρακολοιθοῦνται, θὰ ἀναλύονται, θὰ καταγγέλλονται καὶ θὰ καταπολεμῶνται συστηματικῶς.

στ' Ἡ διατήρησις καὶ ἀνάπτυξις τῶν δεσμῶν τῆς Πατρίδος μὲ τὸν ἀπόδημον Ἕλληνισμὸν, ἡ ἀξιοποίησις τούτου ὡς σοβαροῦ ἀγωγῆς πρὸς προοδικὸν τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης.

ζ' Ἡ διαφώτισις τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης πρὸς ὄφελος τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων καὶ ἐπιδιώξεων.

5. Περιεχόμενον τῆς Ἐθνικῆς Προπαγάνδας.

Ἡ προπαγάνδα μᾶς μὴ ολοκληρωτικῆς χώρας δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐπιβολὴν μᾶς πλήρως συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας, ἐνὸς μονολιθικοῦ δόγματος. Δίδει ἀπλῶς εἰς τὸν λαόν τῆς ὠρισμένα συγκεκριμένα ἰδεώδη, κοινὰ δι' ὅλα τὰ μέλη τοῦ συγκεκριμένου ἔθνους, διὰ κάθε πολίτην ἐλευθέρου Κράτους καὶ ἐλεύθερον ἄνθρωπον.

Ἰδεώδη δὲ εἶναι τόσον οἱ ἀπώτεροι στρατηγικοὶ σκοποὶ τῆς συγκεκριμένης ἐθνικῆς κοινωνίας, ὅσον καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖται ἡ ἐπίτευξις των. Τὰ ἰδεώδη τὰ καθορίζοντα τὸ βασικὸν ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τῆς προπαγάνδας μᾶς εἶναι:

α' Τὸ Ἔθνος: τόσον ὡς ἐθνικὴ παράδοσις καὶ συνέχεια, ὅσον καὶ ὡς σημερινὸς καθημερινὸς ἀγὼν διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς ἐλευθέρου ὑπάρξεώς του, τὴν κατάκτησιν τῆς βιωσιμότητός του, τὴν αὔξησιν τοῦ διεθνoῦς ρόλου του καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν διεκδικήσεών του.

β' Ἡ Ἐλευθερία: Ὡς ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία, φιλελεύθερον οἰκονομικὸν καὶ κοινωνικὸν σύστημα, πολιτικὴ, πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ δημοκρατία, συνδυασμὸς τῶν δικαιωμάτων ἀτόμου καὶ ὀλότητος.

γ' Ὁ Χριστιανισμὸς: Ὡς σύνολον ὑψηλῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, φιλοσοφία τῆς ὑπάρξεως καὶ ὁδηγὸς τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ συμβιώσει των.

δ' Ἡ Δύσις-Εὐρώπη: Ὡς φορεῖς, κληρονόμου καὶ συνεχισταὶ τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ πολιτισμοῦ.

ε' Ἡ Πόροδος: Ὅχι ὡς ἀπλῆ τεχνικὴ ἐξέλιξις, ἀλλὰ ὡς γενικὴ ἀνάπτυξις, βελτίωσις καὶ τελειότης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς του, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐλευθέρου διαπάλης τῶν ἰδεῶν, ὡς προῖον τῆς ἀνεμπόδιστου δραστηριότητος τοῦ ἀτόμου καὶ ὡς μέσον διὰ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς διαρκῶς καλυτέρου κόσμου.

στ' Ὁ Ἀντικομμουνισμὸς: Ἰπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς συνεχoῦς ἐπαγρυπνήσεως καὶ τοῦ ἀγῶνος πρὸς διαφύλαξιν ὅλων τῶν προηγουμένων ἰδεωδῶν καὶ πρὸς διάσωσιν τῶν βάθρων τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἐθνοφυλετικῆς μᾶς ὑπάρξεως καὶ τῶν

προσωπικῶν μας, διὰ μίαν καλλιτέραν ζωὴν. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς δὲν εἶναι «ἄρνησις». Ἄρνησις εἶναι ὁ κομμουνισμὸς, ἀρνούμενος τὴν ἐλευθερίαν, τὸ Ἔθνος, τὸν Χριστιανισμὸν καὶ γενικῶς τὸν δυτικὸν πολιτισμὸν καὶ τρόπον ζωῆς. Ἡ ἄρνησις αὐτῆς τῆς ἀρνήσεως εἶναι «θέσις».

6. Βάσεις τῆς Ἐθνικῆς προπαγάνδας.

α' Ἡ Ἐθνικὴ παράδοσις: Παράδοσις, ἱστορία, ἐθνικὴ συνείδησις, ἐθνικαὶ διεκδικήσεις, ἐθνικαὶ ἐπιδιώξεις.

β' Ἡ παράδοσις τῆς ἐλευθερίας: Ἑλληνικὴ καὶ δυτικὴ παράδοσις ἑνὸς τρόπου ζωῆς, στηριζομένου εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ἐλεύθερον ἀνθρώπινον πρόσωπον.

γ' Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς: Παλαιὸς καὶ σύγχρονος. Ἡ ἀκμὴ τῆς Δύσεως, ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἔναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ στρατοπέδου, αἱ ἱλιγγιώδεις κατακτήσεις τῆς εἰς τοὺς περισσότερον ἑνδιαφέροντας τὸν ἄνθρωπον τομεῖς, ἡ συνεχῆς εἰρηνικὴ ἐξέλιξις τῆς πρὸς ὅλα καὶ ἀνωτέρας μορφᾶς κοινωνικῆς διαρθρώσεως (νεοκαπιταλισμὸς, λαϊκὸς καπιταλισμὸς, κοινωνικὴ τῆς γενικῆς εὐημερίας).

δ' Τὸ σύστημά μας, τὸ ὁποῖον παρὰ τὰ τρωτά του εἶναι ὡς ποιότης ἀσυγκρίτως ἀνώτερον καὶ ἀνθρωπινότερον ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸν καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀπολαμβάνωμεν πλῆθος ἀγαθῶν καὶ ἀξιών ὡς ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀτομικότης, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ οἰκογένεια, ἡ θρησκεία, ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ἡ ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία, ἡ ἐπικοινωνία μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, χώρας, ιδέας, ὁ διάλογος, ἡ ἀνοχὴ κ.ο.κ.

Εἶναι προτιμότερος ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας ἔστω καὶ μὲ τὰς κηλίδας τοῦ ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ κομμουνιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ. Καὶ ἄλλωστε τὸ σύστημά μας μᾶς παρέχει τὰς δυνατότητας νὰ ἐργασθῶμεν διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων του, τὴν βελτίωσιν καὶ αὐτὴν τὴν ἀναμόρφωσιν καὶ τὸν μετασχηματισμὸν του.

ε' Ἡ θηρικὴ διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ: Ἡ θρησκευτικὴ μας παράδοσις, τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα τοῦ λαοῦ, ἡ ἐκκλησία. Ἄπαντὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τεραστίας. ζωντανὰς δυνάμεις, στέρεον ὑπόβαθρον τῆς ζωῆς μας, ὑπάρχουν καὶ διέπουν τὴν κοινωνίαν μας. Ἡ προπαγάνδα μας δ-φρέπει καὶ δύναται νὰ ἀξιοποιήσῃ αὐτὰς τὰς τεραστίας δυνάμεις,

νά στηριχθῆ ἔπάνω των διὰ νά προσεγγίση τοὺς ἀνθρώπους, νά τοὺς διοχετεύσῃ τὸ περιεχόμενόν της, νά τοὺς ἐλκύσῃ εἰς τὰ ἰδεώδη μας καὶ νά τοὺς κινητοποιήσῃ διὰ τὰς ἐθνικὰς ἐπιδιώξεις μας.

7. Κοινὸν τῆς Ἑθνικῆς Προπαγάνδας.

Εἶναι ὅλοι οἱ Ἕλληνες, εἰς οὓς περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Ἑπικρατείας διαβιῶντες. Κοινόν μας εἶναι ἐπίσης κατὰ ἓνα βαθμὸν καὶ ἡ διεθνῆ κοινὴ γνώμη, λόγῳ τῶν ἐπιπτώσεων τῆς ἐκάστοτε στάσεώς της τόσο εἰς τὰς ἐσωτερικὰς μας ἐξελίξεις ὅσον καὶ εἰς τὴν ἔκβασιν τῶν διαφόρων ἐθνικῶν μας ὑποθέσεων. Αἱ κατηγορίαι τοῦ κοινοῦ, ἀναλόγως πρὸς τὰς ὁποίας ὀφείλει νά ἐξειδικευθῆ μὲ εἰδικὰς μορφὰς καὶ εἰδικοὺς ἀγωγοὺς ἡ Προπαγάνδα μας εἶναι:

α' Ἕλληνες τοῦ ἐσωπερικοῦ

α) Νεολαία, ἰδίως ἡ σπουδαστικὴ.

2) Ἀγρόται καὶ γενικῶς κάτοικοι ὑπαίθρου.

3) Ἐργάται καὶ λαϊκοὶ συνοικισμοὶ πόλεων.

4) Μεσοαστικά στρώματα, ὑπάλληλοι, ἐπαγγελματίαι, βιοτέχνη, διανοούμενοι, ἐπιστήμονες.

5) Γυναῖκες

6) Εἰδικαὶ κατηγορίαι: στρατιῶται, ἐπαναπατριζόμενοι ἐκ τοῦ Παραπετάσματος, κομμουνισταί, συνοδοιπόροι, ταλαντευόμενοι.

β' Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ

1) Μετανάσται προσωρινοὶ (εἰς Γερμανίαν, Βέλγιον κλπ.).

2) Ἀπόδημοὶ ὁμογενεῖς (Η.Π.Α., Καναδᾶ, Αἰγύπτου, Κωνσταντινουπόλεως κλπ.).

3) Κύπρος.

γ' Ἕλληνες τοῦ Παραπετάσματος

1) Βορειοσηπειῶται.

2) Ὑπολείμματα μειονοτήτων καὶ παροικιῶν εἰς ΕΣΣΔ, Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν.

3) Ἐκπατρισμένοι τοῦ συμμοριτοπολέμου.

δ' Διεθνῆς κοινὴ γνώμη

1) Δυτ. Εὐρώπη—Ε.Ο.Κ.

8. Θέματα τῆς Ἑθνικῆς Προπαγάνδας.

Τὰ θέματα τῆς Ἑθνικῆς προπαγάνδας εἶναι ἄπειρα. Πάντως

πρέπει νά συνταχθῆ ἕνας κατάλογος μὲ τὰ κατὰ κατηγορίας κυριώτερα θέματα τῆς καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν μονίμους θέσεις τῆς, ἕνα εἶδος κώδικος—«ὀδηγοῦ τοῦ ἐθνικοῦ διαφωτιστοῦ». Παραθέτομεν ἕνα ἐνδεικτικὸν συνοπτικὸν περιγράμμα θεμάτων ἀντικομμουνιστικῆς διαφώτισεως. —

α' Γενικά — Ἰδεολογικά

1) Ὑλισμὸς - Ἰδεαλισμὸς: Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἀπόλυτος ὕλισμὸς, ἀσμβιβιάστως ἀντίθετος πρὸς τὴν θρησκείαν, τὸν πάσης φύσεως ἰδεαλισμὸν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικοπνευματικὴν προσωπικότητα.

Ἔχει διαφυσθῆ πλήρως ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην. Ὁ μιονισμὸς του εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν ἀνθρώπον τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ μαρξισμὸς εἶναι φιλοσοφικὴ ἀντίδρασις.

2) Κομμουνιστικὴ—δυτικὴ βιοθεωρία:

Δύο διαφορετικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἀντίθετοι τρόποι ζωῆς. Ἀσύγκριτος ἀνωτερότης τοῦ δυτικοῦ τρόπου ζωῆς παρὰ τὰ τρωτὰ καὶ τὰς ἀτελείας του. Ἀντιδραστικότης τοῦ κομμουνιστικοῦ τρόπου ζωῆς.

3) Ὀλοκληρωτισμὸς — Δημοκρατία:

Ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῆ πολιτικὴ δικτατορία. Εἶναι ὀλοκληρωτικὴ δικτατορία—οἰκονομικὴ, πνευματικὴ, κοινωνικὴ, πολιτικὴ. Ὅριζει εἰς τὸν ἀνθρώπον ὄχι μόνον τί τοῦ ἀπαγορεύει νά κάνη, ἀλλὰ καὶ τί ὀφείλει νά κάμη καὶ πῶς νά τὸ κάμη. Εἶναι ὁ πλέον πλήρης ὀλοκληρωτισμὸς τῆς ἱστορίας. Εἶναι ἡ ἄρνησις πάσης ἐλευθερίας. Εἶναι ἀντίδρασις. Ἡ Δύσις, θεματοφύλαξ τῆς ἐλευθερίας, ἐκφράζει τὴν πρόοδον.

4) Κομμουνιστικὸν — Δυτικὸν σύστημα:

Ὁ κομμουνισμὸς, ὡς σύστημα εἶναι ταξικὸς, ἐκμεταλλευτικὸς, καταπιεστικὸς. Ἡ γενικὴ κρατικοποίησις τῆς οἰκονομίας ἐπαυξάνει τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἡ νέα ἄρχουσα τάξις τῶν κομματικῶν γραφειοκρατῶν. Οἱ ἀστοποιημένοι ἠγέται τῆς ΕΛΑ. Αἱ ἐργατολαϊκαὶ ἐξεγέρσεις εἰς τὸν κομμουνιστικὸν κόσμον. Ἡ φυγὴ ἀπὸ τὸ Παραπέτασμα. Ὑπεροχὴ τοῦ Δυτικοῦ συστήματος, ὡς στηριζομένου εἰς ἀνωτέρας ἀξίας, ἀνώτερα ἰδανικά καὶ ἐπιτρέποντος διὰ τῆς ἐλευθερίας τὴν συνεχῆ μετεξέλιξιν, ἀναπροσαρμογὴν καὶ βελτίωσιν.

5) 'Ο άνθρωπος εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἀνατολήν:

'Ο κομμουνισμός, ἐχθρὸς τοῦ ατόμου, τῆς ἀνεξαρτήτου ἀνθρωπίνου προσωπικότητος μὲ τὰς ὑπευθύνους ἀντιδράσεις. Θεωρητικῶς διὰ τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ καὶ πρακτικῶς διὰ τῆς ἐπιδιώξεως τοῦ «μαζανθρώπου» τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ του συστήματος καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς του. 'Ο ἄνθρωπος εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὸν ἐλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν (θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ σημεῖα).

6) 'Ο ἀγρότης εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἀνατολήν:

Εἰς Δύσιν: Ἀγροτικαὶ μεταρρυθμίσεις καὶ ἀσφαλίσεις, ἀγροτικὴ ἰδιοκτησία, ἐλευθέρη ἀγροτικὴ παραγωγή, ἀνεξάρτητο νοικοκυριό, συνεταιρισμοί, προβλήματα, προσπίκτα'.

Εἰς Ἀνατολήν: Κολλεκτιβοποιήσεις. Ὑπόμνησις συμμοριτοπολέμου ὡς ἐπιχειρήσεως καταστροφῆς τῆς ἐλληνικῆς ἀγροτικῆς.

7) 'Ο ἐργάτης εἰς τὰ δύο συστήματα:

Εἰς Δύσιν: Δικαιώματα, δυνατότητες, συνδικαλισμός, λαϊκὸς καπιταλισμὸς κλπ. Εἰς Ἀνατολήν: Τὸ Κράτος - ἰδιοκτῆτης, μοναδικὸς πανίσχυρος ἐργοδότης, κτῆμα τῆς κομματικῆς γραφειοκρατίας. 'Ο ἐργάτης, στερημένος παντὸς μέσου ἀμύνης, κτῆμα τοῦ κράτους τῆς γραφειοκρατίας. Ἐργατικὰ ἐξεγέρσεις εἰς ΑΝΑΤ. ΕΥΡΩΠΗΝ. Ὑπόμνησις ἐγκλημάτων ΚΚΕ κατὰ ἐργατῶν - συνδικαλιστῶν (δεκεμβριανὰ).

8) Ἡ Θρησκεία:

'Ο κομμουνισμός, ἐχθρὸς τῆς θρησκείας θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς. 'Ο κομμουνισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἴδιος ὡς «θρησκεία». Ἐγκλήματα τοῦ Κ.Κ.Ε. κατὰ τοῦ κλήρου. Ἡρωοποιήσεις Παπᾶ-Σκρέκα.

9) Τὸ Ἔθνος:

Ἡ Ἐθνικὴ ἰδέα. Ἡ ἐθνικὴ συνέχεια. 'Ο ρόλος τοῦ Ἔθνους. Ἡ ἐθνικὴ συνείδησις. Τὸ μέγα Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. 'Ο κομμουνιστικὸς «διεθνισμός». 'Ο ρωσικὸς καὶ ὁ κινεζικὸς ἱμπεριαλισμὸς. 'Ο «Ἐθνικὸς κομμουνισμός». Αἱ ἐθνικαὶ ἀντιθέσεις τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν. Ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. ὡς ρωσικὴ αὐτοκρατορία. Αἱ κομμουνιστικαὶ ἀποικίαι. Τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου. Αἱ ἐθνοπροδοσίαι ΚΚΕ—

ΕΔΑ και παλαιότεραι, αλλά ιδίως εις τὸ Κυπριακόν.

10) Πνεῦμα — Ἐπιστήμη:

Δύσιν: Ἐλευθερία, δημιουργία, πρόοδος, ἀναγνώρισις πρακτικῶν μειονεκτημάτων, σύγχρονοι προσπάθειαι ἐξάλειψώς των. Εἰς Ἀνατολήν: Ἐπιβολή μιᾶς κοσμοθεωρίας καὶ μιᾶς μοναδικῆς σκοπιᾶς θεωρήσεως τῶν πάντων, ἀναγνώρισις τῆς «ἀνθεντίας», τοῦ ἡγέτου, κομματικοποιήσις, ἀπαγόρευσις τῶν «αἰρέσεων», ἐπιβολή ὑποχρεωτικῆς κώδικος καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, ἀντίληψις περὶ τέχνης ὡς προπαγάνδας μὲ αἰσθητικὰ μέσα, ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς τακτικῆς.

: β' Γενικά — πολιτικά.

1) Εἰρήνη — Συνύπαρξις — Ἀφοπλισμός:

Ἡ πραγματικὴ εἰρηνοφιλία. Τὰ δημοκρατικὰ καθεστῶτα ὑποχρεωτικῶς εἰρηνόφιλα. Ὁ κομμουνισμὸς ἐχθρὸς τῆς εἰρήνης. Ἐπιδιώξεις τῆς παγκοσμίου ἐπικρατήσεως.

Συγκεκριμέναι ἐπιθετικαὶ πράξεις του. Ἡ εἰρημιστικὴ προπαγάνδα του. Ὁ ἐλεγχόμενος ἀφοπλισμὸς.

2) Διάστημα: Ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία τῶν σοβιετικῶν ἐπιτυχιῶν. Δὲν ἐκφράζουν γενικὴν ἀκμήν, ἀλλὰ εἶναι ἀποτελέσματα συγκεντρώσεως τῶν προσπαθειῶν εἰς τομεῖς ἐξυπηρετοῦντας τὰς πολιτικὰς ἐπιδιώξεις τῆς ἡγεσίας εἰς βάρος τῆς ζωῆς τοῦ συνόλου.

3) Ἐνδοκομμουνιστικαὶ διαμάχαι: Ἐκμετάλλευσίς των.

4) Ζωὴ εἰς Παραπέτασμα: Καταστροφὴ ἀτόμου καὶ ιδιωτικῆς ζωῆς. Ἐλλείψεις. Μόνιμος ὑποκατανάλωσις. Οἰκονομικὴ κρίσις. Φυγὴ—«Τεῖχος».

Λαϊκαὶ ἐπαναστάσεις. Ἐπαναπατρισμὸς.

5) Ἀκμὴ τῆς Δύσεως: Προβολὴ καὶ ἀξιοποίησις τῆς.

γ' Ἑλληνικά — Ἰδεολογικά.

1) Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς: Σύνθεσις. Τῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Δύσις φορεὺς αὐτοῦ τοῦ ἀνωτέρου, ἀνθρωπιστικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλὰς ὄργανικὸν τμήμα τῆς Δύσεως.

2) Ἀπό βορρᾶ κίνδυνος: Σλαβισμὸς καὶ Ἑλληνισμὸς. Μονιμότης τῆς συγκρούσεως καὶ τῆς ἀπειλῆς. Ὁ κίνδυνος

διά την Φυλήν. Ρόλος ΚΚΕ—ΕΛΑ.

δ' Ἑλληνικά — Πολιτικά.

1) ΝΑΤΟ: Λόγοι ιδρύσεώς του καὶ προσχωρήσεώς μας. Σκοποί του.

2) Οὐδετερότης: Ποῦ ἀποβλέπει ἡ σχετικὴ προπαγάνδα. Ἀδύνατον νὰ ἐπιβίωση μιὰ οὐδέτερα Ἑλλάς. Ἰδεολογικῶς — πολιτικῶς δὲν ὑπάρχει οὐδέτερον ἔδαφος.

3) Βαλκανικὴ συνεννόησις: Ἡ εἰρηνοφιλία τῆς Ἑλλάδος. Αἱ προϋποθέσεις πραγματικῆς συνεννόησεως.

4) Ἑθνικαὶ διεκδικήσεις: Πῶς ἔχουν. Ποία ἡ θέσις μας καὶ ποία ἐκείνη τῶν κομμουνιστῶν. Στάσις δυτικῶν καὶ ἀνατολικῶν.

5) Κομμουνιστικὴ ἀπειλή: Ἡ μονιμότης της καὶ ἡ ἀνάγκη συνεχοῦς ἐπαγρυπνήσεως καὶ καταπολεμήσεώς της.

6) «Λαϊκὸν μέτωπον»: Ἡ ἀνάγκη ἀποφυγῆς καὶ ματαιώσεώς του.

7) Ἑθνικὴ ἀντίστασις: Ἡ ἀλήθεια δι' αὐτὴν καὶ ὁ ρόλος τοῦ ΚΚΕ.

8) Ὁ κομμουνισμὸς ἐχθρὸς τῆς ἐθνικῆς προόδου: Ἐπιδιώκει τὴν δυστυχίαν τοῦ τόπου, ἐνήργησε καὶ ἐνεργεῖ σχετικῶς.

ε' Ἑλληνικά — Οἰκονομικά.

1) Οἰκονομικὴ πραγματικότης: Διαφώτισις ἐπ' αὐτῆς καὶ προοπτικαὶ διὰ τὸ μέλλον.

2) Σύνδεσις μὲ ΕΟΚ: Σκοπιμότης, προοπτικαί, καθήκοντα.

3) Ἐμπόριον μὲ Ἀνατολήν: Ἀνάπτυξις του, περιθώριά του.

4) Καθήκοντα παραγωγικῶν φορέων: Ρόλος Κράτους καὶ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα τῆς δευτέρας.

5) Προβλήματα: Ἀντικειμενικὴ διαφώτισις ἐπὶ θεμάτων ἀναδιαρθρώσεως καλλιιεργειῶν, φόρων, ὑπαπασχολήσεως, μεταναστεύσεως, ἐξαγωγῶν κλπ. Καταγγελία πάσης δημιουργίας καὶ ἀνευθυνότητος, ὡς καὶ πάσης ὑπονομεύσεως. Κινητοποιήσις, ὄχι ἀνάμνησιν τῶν πάντων ἀπὸ τὸ Κράτος. Αἰσιοδοξία διὰ τὸ ἐθνικόν.

κόν μέλλον.

στ' Πολυμορφία τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφώτισεως.

Ἐιδικῶς διὰ τὸ θέμα τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄφιν μας ὅτι δὲν ἀνήκουν ὅλοι εἰς αὐτὸν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους.

Ἄντικομμουνιστὴς εἶναι ὁ ἐθνικιστὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ καλὸς χριστιανός, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ προστατεύῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν, ὁ ἐπιχειρηματίας - ἐργοδότης, ἀλλὰ καὶ ὁ συνειδητὸς συνδικαλιστὴς, ὁ «καπιταλιστὴς», ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ συνδοσιπόρος σοσιαλιστὴς, ὁ ἄκρος δεξιός, ἀλλὰ καὶ ὁ σοσιαλδημοκράτης, ὁ συνειδητὸς δημοκρατικός, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποστάς προσωπικὰ ἢ οἰκογενειακὰ δεινὰ ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν ἢ ὁ φοβούμενος ὅτι θὰ σφαγῆ, ἐάν οὗτος ἐπικρατήσῃ κ.ο.κ. Μία προπαγάνδα περιορίζουσα τὸν ἀντικομμουνισμόν εἰς ἓνα μόνον λόγον (λ.χ. ἐθνικισμός ἢ δημοκρατισμός) εἰς ἓνα μόνον κόμμα, εἰς ἓνα μόνον κοινωνικὸν στρώμα κ.ο.κ. θὰ ἐμείωνε τὴν ἔκτασίν του καὶ θὰ ἐξυπηρέτει τὸν κομμουνισμόν. Εἰς τὸν τομέα λοιπὸν τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ, ἐνδεικνυομένη τακτικὴ εἶναι ἡ γραμμὴ εὐρυτάτου κοινοῦ μετώπου ὄλων πού δι' οἰονδήποτε λόγον ἀντιτάσσονται εἰς τὸν κομμουνισμόν καὶ ἡ ἐκμετάλλευσίς ὄλων ἀνεξαιρέτως τῶν λόγων ἀντιθέσεως πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τὰ δεκεμβριανὰ ἕως τὴν ἰδεαλιστικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀθείαν του ἕως τὴν κολλεκτιβοποίησιν. Μία σωστὴ ἀντικομμουνιστικὴ διαφώτισις πρέπει νὰ καλύπτῃ ὅλα τὰ θέματα.

Ἡ ὑπόμησις τῶν παλαιῶν γνωστῶν ἐγγλημάτων καὶ προδοτῶν τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ παραμένει θεβαίως πάντοτε ἀναγκαία, διότι τὰ ἔθνη ὀφείλουν νὰ διδάσκονται ἐκ τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ ἡ τοιαύτη ὑπόμησις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελῇ πλεον τὴν σπονδυλικὴν στήλην τῆς ἀντικομμουνιστικῆς προπαγάνδας μας. Θὰ ἔχῃ μόνον βοηθητικὸν ἐνισχυτικὸν χαρακτῆρα εἰς τὴν κυρίαν προσπάθειάν μας. Χρειαῖζεται γενικὴ βελτίωσις τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀντικομμουνιστικῆς διαφώτισεως, διέυρυνσις τῶν πεδίων της, πολλαπλασιασμός τῶν μορφῶν της διὰ νὰ προσεγγίσωμεν τὴν διανόησιν καὶ τὴν νέαν γενεάν καὶ νὰ συμπιθίσωμεν μὲ τὸ ἀνερχόμενον μορφωτικὸν ἐπίπεδο τῆς Χώρας. Χρει-

άζεται επίσης «θετική» αντιμετώπισις τοῦ κομμουνισμοῦ, ὄχι μόνον διὰ τῆς καταγγελίας του καὶ τῆς κριτικῆς ἀναλύσεώς του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀντιπαράθεσος ἰδικῶν μας θέσεων καὶ προοπτικῶν. «Εὐρύτης» πρέπει νὰ καταστῇ τὸ σύνθημά μας. Διότι ἄλλως ὁ ἀντικομμουνισμὸς κινδυνεύει νὰ καταστῇ μία πράγματι «ἀντιδραστικὴ» τάσις ἠλικιωμένων ἀνθρώπων καθυστερημένων στρωμάτων καὶ προσωπικῶς παθόντων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Τότε ὅμως θὰ ἔχωμεν χάσει τὸ μέλλον.

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἀπειλή μας καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς της.

Ὁ σύγχρονος κομμουνισμὸς εἶναι μία τερατώδης τεχνικὴ καταλήψεως, διατηρήσεως καὶ συνεχοῦς ἐπεκτάσεως τῆς ἐξουσίας διὰ τῆς μεθόδου τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου».

Ἐναντι αὐτῆς τῆς τεχνικῆς, ἡ κοινωνία μας διαποτισμένη πάντοτε ἀπὸ φιλελευθερισμὸν καὶ ἀπὸ ἀποχὴν—ἀκόμη καὶ ὅταν φαινομενικῶς τὴν ἀπορρίπτει—εἶναι ἄοπλος καὶ ἀνίσχυρος. Διότι αἱ ἰδέαι ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐγεννήθη καὶ οἱ θεσμοὶ ποὺ τὴν συγκροτοῦν, ἀγνοοῦν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἔννοιαν τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου», τοῦ ὁποίου αἱ μέθοδοι εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «εἶναι» της. Ἄλλὰ ἡ κοινωνία μας ὀφείλει νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ «πολιτικοῦ πολέμου». Διότι, ἐὰν δὲν συνειδητοποιήσῃ τὴν νέαν ποιότητα τοῦ ἀντιμετωπιζομένου προβλήματος, δὲν ἐπεξεργασθῇ μίαν μεθοδολογίαν καὶ δὲν συγκροτήσῃ ἓνα μηχανισμὸν ἐπιλύσεώς του, τότε θὰ χαθῇ.

Μήπως αὐτὸ δὲν ἔπραξεν ἡ δυτικὴ κοινωνία εἰς τὸν οικονομικὸν τομέα; Ἦτο ἀκράτως φιλελευθέρω. Ἄλλὰ μετεβλήθη εἰς παρεμβατικὴν. Καὶ διωχέτευσεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ κλασικοῦ καπιταλισμοῦ μίαν τέτοιαν δόσιν πρακτικοῦ σοσιαλισμοῦ, ὥστε νὰ ξεπεράσῃ εἰς σοσιαλιστικὰς ἐπιτεύξεις καὶ αὐτὰ τὰ παλαιὰ ἐπαναστατικὰ προγράμματα τῶν ὀρθοδόξων σοσιαλιστῶν. Τοῦτο δέ, χωρὶς νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν οὐσιαστικὸν χαρακτῆρα της, δηλ. τὸν σεβασμὸν τῶν ἐλευθεριῶν. Τὸ ἴδιον πρακτικὸν πνεῦμα ὀφείλομεν νὰ ἐπιδείξωμεν καὶ εἰς τὸ θέμα τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Νὰ προσαρμοσθῶμεν, «λειτουργικῶς» εἰς αὐτόν, χωρὶς νὰ με-

ταβάλωμεν τὴν οὐσίαν τῆς ἐλευθέρου κοινωνίας μας. Νὰ δημιουργήσωμεν τοὺς ἀναγκαίους θεσμοὺς ἢ νὰ ἀναπροσαρμόσωμεν τοὺς ὑφισταμένους, λ.χ. ὁ Στρατὸς δὲν ἀρκεῖ πλέον νὰ ἐξοπλίζεται. Ὁφείλει καὶ νὰ ὀργανώσῃ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον τοῦ ἐναντίου τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιρροῆς, διεισδύσεως, διαβρώσεως καὶ ὑπονομεύσεως, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, ὀργανωμένης ἢ ἀμόρφου, καὶ τὸ Κράτος ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ ὀφείλει νὰ ἀποκτήσῃ πραγματικὸν σύγχρονον μηχανισμόν Ἐθνικῆς προπαγάνδας μὲ μόνιμα εἰδικευμένα, ἐπαγγελματικὰ στελέχη.

Οἱ ἰθύνοντες ὅλων τῶν τομέων τῆς Ἐθνικῆς ζωῆς ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ διδαχθῶν τί εἶναι ὁ κομμουνισμός, πῶς ἐνεργεῖ καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ τὸν ἀντιμετωπίσωμεν. Καὶ ἡ Πολιτεία μας ὀφείλει νὰ ἐξοπλισθῇ ἰδεολογικῶς, νομικῶς, πολιτικῶς, ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ μίαν διακομματικὴν, πανεθνικὴν, στρατηγικὴν καὶ τακτικὴν «πολιτικὸν πολέμου». Νὰ ἀποκτήσῃ κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἰδιότυπον «Πολιτικὸν Γραφεῖον» τῆς ὅπου εἰδικοί τεχνικοὶ καὶ ἀρμόδιοι—ὑπεύθυνοι θὰ μελετοῦν, θὰ ἐπεξεργάζονται καὶ θὰ πραγματοποιοῦν τὴν ἄμυνα, τὴν ἀντεπίθεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν πού ὀφείλομεν νὰ ἀντιτάξωμεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἐλευθερίας, τοὺς ἐχθροὺς ὅλων ἐκείνων πού ἀγαπῶμεν.

Ἡ ἀπειλὴ πού ἀντιπροσωπεύουν τὰ Κ.Κ. κρίνεται ὄχι ἀπὸ τὴν ἐκλογικὴν τῶν ἰσχύων, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὴν ὀργανωτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν, τὴν ἐκ μέρους τῶν διάβρωσιν τοῦ ἀστικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, τοῦ ἀστικοῦ τύπου καὶ τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τῶν ἰδεῶν τῶν, ἀπὸ τὴν ἄνεσιν πού ἔχουν εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν καὶ ἀπὸ τὸ κατὰ πόσον τὸ Κράτος ἔχει ἐπίγνωσιν τῆς ἀπειλῆς καθὼς καὶ θέλησιν, ἰκανότητα καὶ δύναμιν νὰ ἀντιδρᾷ εἰς αὐτήν. Μὲ αὐτὰ τὰ κριτήρια διαπιστώνομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς ἀνταρσίας, ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ εἰς τὴν χώραν μας δὲν ἔπαυσεν ὀγκουμένη καὶ ἔφθασε σήμερον εἰς σημεῖον ἐπιβάλλον τὴν ἐπείγουσαν καὶ δραστηρίαν ἀντιμετώπισίν τῆς. Ἡ ἀντιμετώπισις δὲ αὐτὴ ὡς

Η ΙΣΧΥΣ ΜΑΣ

Εἰς τὰ προηγηθέντα ἐδόθη μία ἐντυπωσιακὴ ἴσως εἰκὼν τῆς δραστηριότητος τοῦ ἐχθροῦ. Ἄλλὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκόνα δὲν

πρέπει νά ἔξαχθῆ τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἔχθρὸς εἶναι ἰσχυρότερος, ἀνυπέρβλητος καὶ ἀκαταγώνιστος ὅτι μόνον ἡμεῖς εἴμεθα τρωτοὶ καὶ ἄρα τὸ πᾶν ἔχει χαθῆ. Ἡ αἰτία τῶν μέχρι τοῦδε ἐπιτυχιῶν τοῦ ἔχθρου, εἶναι ὅτι αὐτὸς διεξάγει μονομερῶς τὸν πόλεμον ἐνόντιον μας διότι ἡμεῖς δὲν διεξάγωμεν ἓνα παρόμοιον πόλεμον ἐναντίον του.

Ἐφ' ὅσον ἀντιληφθῶμεν τὴν φύσιν, τὴν μορφήν, τὰς μεθόδους, τὴν τεχνικὴν καὶ συλλάβωμεν τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ πολέμου τότε θὰ τὸν ἀναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν πλευρὰν μας καὶ ὁ κομμουνισμὸς θὰ παύσῃ νά προελαύνῃ ἐπὶ σχεδὸν ἀνυπερασπίστου ἐδάφους. Διὰ νά φθάσωμεν ἐκεῖ πρέπει νά ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ διαφόρους παγιδευτικὰς ἀπάτας πού μᾶς ἐπέβαλεν ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ὡς λ.χ. ἡ δημοκρατία εἶναι ἀσπιβίβαστος πρὸς τὸν συστηματικὸν ἀντικομμουνισμὸν, ὅτι τὸ δημοκρατικὸν Κράτος δὲν ἐπιτρέπεται νά εἶναι ἀντικομμουνιστικὸν καὶ ὀφείλει νά μένῃ οὐδέτερον εἰς τὸν «πολιτικὸν πόλεμον», ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι παντοδύναμοι, ὅτι ἡ προπαγάνδα εἶναι ἄχρηστος ἢ ἀπαράδεκτος εἰς τὰς δημοκρατίας κλπ.

Ἡ «τρωτότης» προϋποθέτει ἓνα ἀντίπαλον ἱκανὸν νά ἐπωφελῆται ἀπὸ κάθε ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ ἔχθρου του. Τότε αἱ ἀδυναμίαι καὶ αἱ ἀσυνέπειαι μεταβάλλονται εἰς πράγματι «τρωτὰ» σημεῖα. Οἱ κομμουνισταὶ ἐκμεταλλεύονται τὰς ἀδυναμίας μας, τὰ προβλήματα μας, τὴν ἀνοχὴν μας, τὴν ἀναποφασιστικότητά μας. Διὰ τοῦτο φαινόμεθα «τρωτοί». Ἐμεῖς δὲν ἐκμεταλλεύομεθα τὰς ἰδικὰς τῶν ἀδυναμίας. Διὰ τοῦτο φαίνονται ὡς δῆθεν «ἄτρωτοι». Ἀντικειμενικῶς εἶναι πολὺ περισσότερον τρωτοὶ ἀπὸ ἡμᾶς, δηλ. παρουσιάζουν πολὺ περισσότερα ἀσθενῆ σημεῖα. Ὑποκειμενικῶς ὅμως ἡμεῖς δὲν πλήττομεν εἰς αὐτὰ τὰ σημεῖα. Οὔτε ἄλλωστε καὶ ἄλλοῦ. Ἀδρανοῦμεν. Καὶ κερδίζουν ἔδαφος ἂν καὶ ἀντικειμενικῶς ἀσθενέστεροι. Διότι ἐνῶ ἡμεῖς ἰσχυρότεροι φερόμεθα ὡς ἀσθενέστεροι. Διότι δὲν ἀντελήφθημεν ὅτι εἴτε μᾶς ἀρέσῃ, εἴτε ὄχι ἔχομεν ἐμπλακῆ εἰς ἓνα παρατεταμένον πόλεμον — εἰς ἓνα πόλεμον χωρὶς τέλος. Κάθε πρόβλημα, λύσιν, κάθε ζήτημα ἢ διαπραγμάτευσιν τὸ βλέπομεν ὡς χωριστὴν συγκεκριμένην ἐνέργειαν μετὰ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νά ἡσυχάσωμεν λ.χ. νά καταστειλῶμεν τὴν ἔνοπλον ἀνταρσίαν. Ἐνῶ οἱ κομμουνισταὶ

τὴν βλέπουν ὡς ἓνα πολεμικὸν ἔλιγγμόν εἰς τὸν ἀτέρμονα πόλεμόν των ἐναντίον μας. Καὶ ἡ ἀνταρσία μεταμορφώνεται ἀμέσως εἰς «πολιτικὸν πόλεμον» ἐνῷ ἡμεῖς ἐπαναπαυόμεθα εἰς τὴν στρατιωτικὴν νίκην μας. Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅτι ο ὕ σ ι α σ τ ι κ ῶ ς ε ἶ μ ε θ α ἰ σ χ υ ρ ὄ τ ε ρ ο ι. Ἄρκει νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἰσχύν μας. Κατωτέρω ἐξετάζονται μερικὰ θέματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διευκρινήσωμεν διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ὀξιοποιήσωμεν τὴν ἐναντι τῶν κομμουνιστῶν ὑπεροχὴν μας εἰς ἰδέας, σύστημα, ἐπιτεύγματα, ἠθικὴν καὶ ὕλικήν ἰσχύν.

Τὰ θέματα εἶναι: Δημοκρατία καὶ Ἀντικομμουνισμός, Δημοκρατία καὶ Προπαγάνδα. Δημοκρατικὸν Κράτος καὶ Ἀντικομμουνιστικὸν Κράτος. Ἡ ἀνάγκη τῶν εἰδικῶν. Αἱ Ἐν. Δυνάμεις, τὰ Σομ. Ἀσφαλείας καὶ ὁ Κομμουνισμός.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ὁ κομμουνισμὸς διέδωκεν τὴν ἄποψιν ὅτι Δημοκρατία καὶ Ἀντικομμουνισμὸς ἀλληλοαποκλείονται. Ἀλλὰ, κομμουνισμὸς εἶναι ἡ θεωρητικὴ (μαρξίλενινισμὸς) καὶ ἔμπρακτος (σοβιετισμὸς) ἀλλὰ πάντοτε ἀπόλυτος ἄρνησις τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κάθε μορφῆς δημοκρατίας. Κομμουνισμὸς καὶ δημοκρατία εἶναι ἔννοια ἀλληλοαποκλειόμενα. Ὁ κομμουνισμὸς κατὰ βάθος δὲν ἐργάζεται ἐναντίον μιᾶς κυβερνήσεως, ἐνὸς κόμματος, μιᾶς παρατάξεως οὔτε κἂν ἐναντίον ἐνὸς συγκεκριμένου πολιτικοῦ, οικονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ συστήματος. Ἐργάζεται διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν θεμελιωδῶν ἀντιλήψεων καὶ τῆς οὐσίας τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ κομμουνιστὴς εἶναι ὁ ἀπόλυτος ἀντιδημοκράτης. Καὶ ὁ πραγματικὸς δημοκράτης, ὁ προασπιζόμενος τὴν δημοκρατίαν, κατ' ἀναπότρεπτον ἀναγκαϊότητα εἶναι ἀντικομμουνιστὴς. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ συνείδησις περὶ ὑπάρξεως τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ ὁ συστηματικὸς (ὄχι ἐπεισοδιακὸς) ἀγὼν ἐναντίον τῆς. Δὲν εἶναι ὁ ἀγὼν ὑπὲρ μιᾶς μερικωτέρας ἰδεολογίας, ἀλλὰ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διάσωσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχωμεν διαφόρους ἰδεολογίας. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγὼν ὄχι ὑπὲρ ἐνὸς κοινωνικοῦ συστήματος ἀλλὰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρου κοινωνικῆς ἐξελίξεως, ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῶν ἀνθρώπων νὰ διαμορφώνουν, νὰ ἐκλέγουν καὶ νὰ μεταβάλλουν τὸ κοινωνικὸν των σύστημα. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ὁ ἀγὼν, ὄχι ὑπὲρ

ένος στενωῶς καθωρισμένου τρόπου διακυβερνήσεως ἀλλά, ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐκλέγουν οἱ ἴδιοι αὐτὸν τὸν τρόπον, νὰ τὸν ἀναπροσαρμόζουν καὶ νὰ τὸν μεταβάλλουν. Βεβαίως ὑπάρχουν διάφοροι ἀντικομμουνισταὶ καὶ ἀντικομμουνισμοί.

Οὐσία ὅμως τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ εἶναι ὁ ἀδιάλλακτος ἀγὼν πρὸς δ.α.σ.σ. τοῦ Ἑλληνογεννημένου δυτικῆς πολιτισμοῦ τῆς ἐλευθερίας, στοιχεῖον τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ καὶ ἡ δημοκρατία. Ἀντικομμουνισμὸς εἶναι τὸ ἀναγκαῖον μαχητικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ὑλοποίησις τῆς πάλης ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς ἀρνήσεως, ἐναντίον τοῦ κομμουνιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἶναι σήμερον προϋπὸθεσις διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς δημοκρατίας. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἐνοστικτοῦ αὐτοσυντηρησεῶς τῆς. Εἶναι ἡ αὐτοάμυνά τῆς. Ὁ σύγχρονος δημοκράτης μόνον ἐὰν εἶναι καὶ ἀντικομμουνιστῆς εἶναι πραγματικὸς δημοκράτης. Διότι μόνον τότε ὑπερασπίζεται τὸ ἰδεῶδες του ἀπὸ τοὺς πλέον θανασίμως ἀρνητὰς καὶ ἐχθροὺς του.

Ἐὰν ἡ δημοκρατία κινδυνεύη ἀπὸ τὸν κομμουνισμὸν τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδεολογικὴν ἢ οἰανδήποτε ἄλλην ὑπεροχὴν τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ προάσπισίν τῆς ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς, ἐναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἐπιβολῆς.

Οἱ κομμουνισταὶ κατώρθωσαν νὰ καλλιεργήσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι μία ἀντιδραστικὴ τάσις, μία ἄρνησις, ἓνα «ἀντί», μία ἀντιπροοδευτικὴ ἰδεολογία. Εἰς τὴν πραγματικότητά συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς, ὅταν βεβαίως εἶναι ὄχι μία αὐτόματος ἐνστικτώδης ἀντίδρασις εἰς τὴν κομμουνιστικὴν βίαν ἀλλὰ μία συνειδητὴ τοποθέτησις φωτισμένου πολίτου εἶναι μία τάσις προοδευτικὴ πὺ συμβάλλει ὄχι μόνον εἰς τὴν διάσωσιν ἀλλὰ καὶ στὴν ἀνάπτυξιν τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς, ὅπως ἄλλοτε ὁ ἀντιφασισμὸς, ἀλλὰ εἰς ἀκόμη μεγαλύτερον βαθμὸν ἀπὸ αὐτόν, εἶναι ἡ φλογερὴ ἰδεολογία τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν προάσπισιν καὶ διάσωσιν τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτισμοῦ. Διὰ νὰ διασωθῇ ὅμως ἡ δημοκρατία, πρέπει νὰ βελτιώνεται, νὰ ὀλοκληρώνεται καὶ νὰ ἐφαρμόζεται. Διὰ τοῦτο κατ' ἀνάγκην, ὁ ἀντικομμουνισμὸς μάχεται ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν ἐλαττωμάτων τῆς

Δημοκρατίας, διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν «μελανῶν κηλίδων στὸν ἥλιο τῆς ἐλευθερίας» πού βοηθοῦν τὸν κομμουνισμόν. Μάχεται ταυτοχρόνως διὰ τὴν διάσωσιν καὶ διὰ τὴν ἐπέκτασιν καὶ δολοκλήρωσιν τῶν ἀρετῶν τῆς. Δὲν εἶναι δηλαδὴ ὁ ἀντικομμουνισμὸς μόνον μία «ἀρνητικὴ» ἀνάγκη διὰ τὴν Δημοκρατίαν.

Εἶναι καὶ μία θετικὴ συμβολὴ εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς. Ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς Δημοκρατίας. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὡς «ἄρνησις τῆς ἀρνήσεως» δὲν εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα μία ἄρνησις. Εἶναι μία θέσις. Ἐκεῖνοι πού φοβοῦνται τὸ «ἀντί» ἀγνοοῦν τὴν ἱστορίαν. Διότι ἡ διαλεκτικὴ τῆς ἱστορίας μᾶς διδάσκει τὸν τεράστιον θετικὸν ρόλον πολλῶν κινήματων πού διὰ συγκεκριμένους ἱστορικοὺς λόγους ἐξέφραζαν τὴν θέσιν των μετὰ τὸ «ἀντί». Τὸ πλέον πρόσφατον ἀπὸ αὐτὰ ὑπῆρξεν ὁ ἀντιφασισμὸς καὶ ἡ μεγάλη ἀντιαξονικὴ συμμαχία τοῦ 6' παγκοσμίου πολέμου ἡ ὁποία ἐγέννησε τὸν Χάρτην τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τὸ Καταστατικὸν τοῦ ΟΗΕ. Καὶ ἕνα ἄλλο «ἀντί» πού, μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου εἶναι ὁ ἀντιαποικιακὸς καὶ ἀντιιμπεριαλιστικὸς ἀγὼν τῶν λαῶν.

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα διαδίδει ἐντέχνως ἀντίληψιν ὅτι δῆθεν ὁ ἀντικομμουνισμὸς ὁδηγεῖ εἰς τὸν φασισμόν. Καὶ ὄχι ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού τὸ πιστεύουν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετος. Ὁ φασισμὸς εἶναι ἡ τιμωρία πού μοιραῖα ὑφίστανται αἱ δημοκρατίαι πού δείχνουν μεγάλην ἀνοχήν καὶ παθητικότητα ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς.

Οἱ μὴ ἀντικομμουνισταὶ δημοκρατικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ὁδηγοῦν εἰς τὸ τέλος τὴν χώραν των ἐμπρὸς εἰς τὸ δίλημμα: δικτατορία ἢ κομμουνισμὸς. Ὅποιος θέλει νὰ μὴ φθάσῃ ποτὲ ἢ χώρα του εἰς ἕνα τέτοιο δίλημμα ἔχει καθήκον νὰ καταγγέλῃ μεγαλοφῶνως τὸν κομμουνισμόν νὰ τὸν πολεμᾷ. Αὕτῃ ἡ τακτικὴ δὲν ὁδηγεῖ εἰς τὸν φασισμόν. Ὅδηγεῖ εἰς τὴν διαφύλαξιν καὶ βελτιώσιν τῆς. Μόνον πού ἀπαιτεῖ θάρρος. Καὶ αὐτοὶ πού δὲν τὸ ἔχουν εἶναι πολλοί. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη δι' ὅλας τὰς δημοκρατίας δι' ὅλας τὰς δυτικὰς χώρας. Εἶναι συστατικὸν στοιχεῖον τῆς πολιτικῆς τοῦ Τζόνσον, τοῦ Ντέ Γκὼλ καὶ τοῦ Ἔρχαρτ, ἀλλὰ καὶ

του Νάσερ, του Νεχρου και του Μπουργκίμπα. Πολύ περισσότερο πρέπει να είναι συστατικόν στοιχείον τῆς πολιτικῆς εἰς μίαν χώραν ὅπως τὴν ἰδικήν μας, πού ὅπως εἶπε ὀλίγον πρὶν τὴν δολοφονίαν του ὁ πρόεδρος Κέννεντυ, «βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός στον ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ».

Ἐὰν κατηγορεῖτο ὁ ἀντικομμουνισμὸς τότε αἱ λογικαὶ συνέπειαι μιᾶς τέτοιας ἐνεργείας θὰ ἦσαν: 1) Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ ἐφ' ὅσον τίποτε πλέον δὲν θὰ ἐδικαιολόγει τὴν παραμονήν μας εἰς μίαν ἀποκλειστικῶς ἀντικομμουνιστικὴν συμμαχίαν πού προϋπόθεσις τῆς υπάρξεώς της εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. 2) Νὰ παύσωμεν νὰ θεωροῦμεν ἀπαράδεκτον τὴν σύμπληξιν «ἐνιαίου μετώπου» μὲ τοὺς κομμουνιστάς, νὰ δεχθοῦμεν τὴν συνεργασίαν μαζί τους ὡς κάτι τὸ φυσιολογικόν. 3) Νὰ μειώσωμεν μέχρις μηδενισμοῦ τὴν ἀμυντικὴν μας προσπάθειαν καὶ 4) Νὰ ἄρωμεν πλήρως κάθε μέτρον ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐγγωρίου κομμουνισμοῦ.

Ὁ ἀντικομμουνισμὸς εἶναι λοιπὸν νομοτελειακὴ ἀνάγκη, ἐπιταγὴ τῆς ἐποχῆς μας, προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐκεῖνος πού πρέπει ἄρα νὰ κάνουμε δὲν εἶναι οὔτε νὰ τὸν καταργήσωμεν, οὔτε νὰ τὸν ἀμβλύνωμεν. Εἶναι νὰ τὸν συγχρονίσωμεν. Νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς ἐποχῆς τῶν δεκεμβριανῶν καὶ τῆς ἀνταρσίας καὶ νὰ τὸν προσαρμόσωμεν εἰς τοὺς καιροὺς μας, εἰς τὰς ἀνάγκας μας, εἰς τὰς τάσεις τῆς νέας γενεᾶς. Νὰ τὸ λυτρώσωμεν ἀπὸ κάθε «ἀστυνομικὴν», «ἀντιδραστικὴν», νοστοροπίαν καὶ ἐπίδρασιν, πού στοὶ παρελθόν ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἀντικειμενικὰ αἷτια καὶ ἔπαιξαν καὶ τὸν θετικὸν ρόλον τους. Νὰ τὸν στηρίξωμεν εἰς τὴν γνῶσιν, εἰς τὴν κατάρτισιν, εἰς τὴν ἐνημέρωσιν. Ὁ ἀντικομμουνισμὸς πού χρειάζεται σημερον ἢ Ἑλλάς εἶναι ἕνας φωτισμένος, θετικὸς ἀντικομμουνισμὸς.

ΑΝΤΙΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ κατεδάφισις τοῦ συστήματος ἐθνικῆς ἀμύνης ἔναντι τοῦ κομμουνισμοῦ, κατὰ τὸ 1964 ἐστηρίχθη θεωρητικῶς εἰς τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ δημοκρατικὸν Κράτος δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικόν διότι τότε, στρεφόμενον ἔναντιον μιᾶς πολιτικῆς παρατάξεως (τῆς ΕΔΑ), «κομματίζεται». Ἐὰν λ.χ. τὸ κρατικόν

ραδιόφωνον άσκει άντικομμουνιστική διαφώτισιν χρησιμοποιείται από μίαν πολιτικήν παράταξιν έναντίον άλλης και ούτω παραβιάζονται αι άρχαι τής δημοκρατίας. Το ίδιο ισχύει έάν διεξάγεται άντικομμουνιστική διαφώτισις εις το Στράτευμα, διότι «ό Στρατός δέν πολιτεύεται» κλπ.

Ή θεωρία αυτή στηρίζεται εις ένα ψεύδος:

Τήν έξομότησιν του κομμουνισμού με τας άλλας «πολιτικάς παρατάξεις» ένώ ούτος και ως δόγμα και ως επιδίωξις και ως όργάνωσις και ως μέθοδος ούδεμίαν έχει σχέσιν προς αυτάς. Διότι: Διέπεται από δόγμα ολοκληρωτικόν αντίθετον προς κάθε έθνικήν - δημοκρατικήν αξίαν. Ή επιδίωκει όχι την μεταρρύθμισιν αλλά την επαναστατικήν καταστροφην του καθεστώτος προς έπιβολήν τής δικτατορίας του.

Δέν είναι κόμμα αλλά «επαναστατικός στρατός» τής άνατροπής με (επαγγελματίας επαναστάτας) παράνομον μηχανισμόν, συνωμοτικές άρχάς και ιδικήν του «ήθικήν», κατά την όποιαν ό σκοπός του αγιάζει όλα τά μέσα. Τέλος, τó κόμμα αυτό είναι ξενοκίνητος και ξενοστήρικτος 5η φάλαγξ. Πώς είναι δυνατόν αυτή ή όργάνωσις νά θεωρηθῆ όμοια προς τά κανονικά κόμματα και τó Κράτος νά τηρήση άπέναντί της τήν αυτήν στάσιν πού τηρεί έναντι εκείνων;

Τό κομμουνιστικόν κόμμα αγωνίζεται με τεράστια ύλικά μέσα και με άδίστακτον μεθοδολογίαν, με νομιμοφανή και συνωμοτικήν δρασίαν, με επαγγελματικά στελέχη με φανερό και κρυφό μηχανισμό για νά ανατρέψη και καταστρέψη δημοκρατικόν Κράτος. Μπορεί αυτό νά μείνη παθητικά άδιάφορον μπροστά σέ μιá τέτοια δραστηριότητα;

Ήχει τó δικαίωμα έναντι τών πολιτών του, έναντι τών δημοκρατικών θεσμών και έναντι του Έθνους νά τó κάνει;

Έάν τó δημοκρατικόν και έθνικόν Κράτος άδιαφορήσῃ για τήν κομμουνιστικήν άπειλήν, τότε ποιός θά τήν άντιμετωπίσῃ;

Είναι άραγε εις θέσιν νά τó άντικαταστήσῃ ιδιωτική πρωτοβουλία;

1) Τό ΚΚ ένισχύεται με μεγάλα ύ λ ι κ á μ έ σ α από τόν διεθνή κομμουνισμόν. Έκτός από τά χρήματα πού παίρνει από έξω, έχει και πολλούς άλλους πόρους: μεγάλας συνδρομάς τών

βουλευτῶν του συνδρομᾶς τῶν μελῶν του ἐκτάκτους ἐράνουσ· ἔσοδα τῶν ἐντύπων του ἰδικᾶς του ἔμπορικᾶς, εἰσαγωγικᾶς καὶ θεατρικᾶς, ἐκδοτικᾶς καὶ ἄλλας ἐπιχειρήσεις πού φυσικὰ ἐμφανίζονται ὡς ἰδιωτικαί. Ἐἰς αὐτὰ τὰ χρηματικὰ μέσα πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ ἐκεῖνα πού τοῦ παρέχει τὸ ἴδιον τὸ Δημοκρατικὸν Κράτος: μισθοὺς βουλευτῶν καὶ δημάρχων, ταχυδρομικᾶς καὶ ἄλλας ἀτελείας τῶν βουλευτῶν, ἐπιχορήγησιν θιάσων, ἀγορὰν ἀριστερῶν βιβλίων ἀπὸ τό... Ὑπουργεῖον Παιδείας (!), ἀπονομὴν ἐπισήμων βραβείων εἰς κομμουνιστὰς προπαγανδιστὰς (λ.χ. τοῦ Ε.Ι.Ρ. εἰς τὸν Θεοδωράκη) κλπ.

Ἐπάρχει καμμιά ἰδιωτικὴ ὀργάνωσις ἢ κάποιον πολιτικὸν κόμμα πού νὰ μπορεῖ νὰ διαθέτῃ τόσα ἄφθονα μέσα; Εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθοῦμε εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν ὀργάνωσιν ἢ ἓνα κόμμα πού νὰ διαθέτῃ 5 ἕως 8 ἐκ. δρχ. μηνιαίως μόνον διὰ τὴν ἔκδοσιν βιβλίων ὅπως κἀνῆ ἡ ΕΔΑ; Ἀσφαλῶς ὄχι.

2) Τὸ ΚΚ διαθέτει πολλὰ ἐπαγγελματικὰ στελέχη, Κομμουνιστικὰς σχολὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καταρτίζουσιν αὐτὰ τὰ στελέχη εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ λεγομένου «πολιτικοῦ πολέμου». Μετὰ ἡ ΕΔΑ ἀναλαμβάνει τὴν συντήρησιν των καὶ αὐτὰ ἀσχολοῦνται «ἐπαγγελματικῶς» ὄχι ἐρασιτεχνικῶς μὲ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Δημοκρατικοῦ Κράτους.

Ἐπάρχει καμμιά ἰδιωτικὴ ὀργάνωσις ἢ κάποιον πολιτικὸν κόμμα πού νὰ ἴμπορεῖ νὰ διαθέσῃ τέτοια ἐπαγγελματικὰ στελέχη; Εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθοῦμε εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν ὀργάνωσιν ἢ ἓνα κόμμα πού νὰ διαθέτῃ περὶ τὰ 2.000 ἐπαγγελματικὰ στελέχη ὅπως κἀνῆ ἡ ΕΔΑ; Ἀσφαλῶς ὄχι.

3) Τὸ ΚΚ δὲν εἶναι τοπικὴ ὀργάνωσις. Στήριζεται εἰς τὸν διεθνή κομμουνισμόν. Ἐχει ἐξησφαλισμένην ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὕλην καὶ ἠθικὴν πολιτικὴν καὶ διπλωματικὴν ὑποστήριξιν ἀπὸ ἔξω. Ἐπάρχει καμμιά ἰδιωτικὴ ὀργάνωσις πού νὰ ἴμπορῇ νὰ ἔχῃ τέτοια ὑποστήριξιν σάν αὐτὴν πού παρέχει ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς στὴν ΕΔΑ; (λ.χ. στὸ θέμα τῆς ἀμνηστίας κλπ.). Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὸ λογικῶς ἐπιβαλλόμενον συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ μόνος πού ἴμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν εἶναι τὸ Κράτος. Αὐτὸ διαθέτει καὶ ὕλικά μέ-

οα πὸν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ καταλλήλως καὶ στελέχη· πὸν ἠμπορεῖ νὰ καταρτίσῃ καὶ διεθνεῖς ἐπαφὰς πὸν ἠμπορεῖ νὰ ἀξιοποιήσῃ.

Βεβαίως αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ ἀντικομμουνιστικὸς ἀγὼν εἶναι ἀποκλειστικὴ ὑπόθεσις τοῦ Κράτους. Κάθε ἄλλο. Τὸ Κράτος μόνον τοῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ καλύψῃ τὸ μέτωπον διότι ἔχει τὰ μειονεκτήματά του: γραφειοκρατίαν, διπλωματικὰς ἐμπλοκάς, νομικὰς δεσμεύσεις.

Δι' αὐτὸ ἡ χρησιμοποίησις καὶ τῆς ἰδιωτικῆς δραστηριότητος, παραλλήλως πρὸς τὴν κρατικὴν εἶναι ἀπαραίτητος ὄρος διὰ μίαν ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς. Πλάϊ εἰς τὸ Κράτος, πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄτομα, κόμματα, ὀργανώσεις, πὸν νὰ δροῦν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ μετατροπὴ τοῦ ἀντικομμουνιστικοῦ ἀγῶνος εἰς κομματικὸν ἢ καὶ κρατικὸν μονοπώλιον εἶναι ἐπιζημία. Ἀλλὰ, τὸ Κράτος πρέπει νὰ δημιουργῇ τὰς γενικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος. Προϋποθέσεις νομικὰς, ψυχολογικὰς, ἠθικὰς, πολιτικὰς, καὶ ἕως ἕνα σημεῖον καὶ ὀλικὰς. Τὸ Κράτος πρέπει νὰ χαράσῃ τὰ γενικὰ πλαίσια τοῦ ἀγῶνος, νὰ δίδῃ τὸν τόνον τοῦ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Τὸ Κράτος πρέπει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικόν.

Αὕτη εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὑψίστας ὑποχρεώσεις τοῦ συγχρόνου Δημοκρατικοῦ Κράτους.

Διότι αὐτὸ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύσῃ τὰς ἐλευθερίας καὶ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν του, νὰ προασπίσῃ τοὺς δημοκρατικοὺς θεσμοὺς του, νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀσφάλειαν. Ποιὸς ὅμως ἀπειλεῖ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, τοὺς θεσμοὺς τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Ἔθνους; Ὁ κομμουνισμός.

Ἄρα τὸ Ἐθνικὸν καὶ Δημοκρατικὸν Κράτος ὀφείλει νὰ εἶναι ἀντικομμουνιστικόν. Μόνον τότε εἶναι καὶ Ἐθνικὸν καὶ Δημοκρατικόν.

Τὸ συνοδοιπορικὸν ἢ ἔστω τὸ οὐδέτερον ἐναντι τοῦ κομμουνισμοῦ Κράτος δὲν ἔχει θετικὴν σχέσιν οὔτε μὲ τὴν Δημοκρατίαν, οὔτε τὸ Ἔθνος.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Μὲ αἰσθημα ἐπείγοντος πρέπει νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν ἢ τὴν συγκρότησιν ἑνὸς συστήματος ἰδεολογικοπολιτικῆς ἀμύνης ἔναντι τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Εἰς τὰς ἐνεργείας μας ἀπαιτοῦνται ρεαλισμός, τόλμη, σύγχρονο πνεῦμα, ἀποφασιστικότης, εὐελιξία. Ἐλλοτε ἡ προπαγάνδα μας ἦτο περχαρκακωμένη εἰς πεπαλαιωμένα στατικά δόγματα, εἰς τὴν παλαιὰν γένεσιν καὶ εἰς παλαιὰς καταστάσεις. Ἦτο καὶ αὐτὸ ἕνας λόγος, ποὺ δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς «κατολισθήσεως πρὸς τὰ ἀριστερά». Τώρα δὲν ὑπάρχει τίποτε. Ἴσως εἶναι ἀπὸ κάποιαν πλευρὰν καλύτερον. Διότι δυνάμεθα νὰ ἀρχίσωμεν καλῶς καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν ὀρθὸν δρόμον ἀπὸ τὴν ἀφετηρίαν του.

Ἄλλὰ τοιαῦται δυνατότητες ἐπανενάρξεως δὲν προσφέρονται συχνὰ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Ἐὰν δὲν ἀξιοποιήσωμεν τὴν σημερινὴν εὐκαιρίαν θὰ εἴμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μας, ἀνάξιοι κληρονόμοι τῆς στρατιωτικῆς νίκης τοῦ 1949, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχωμεν ἐκμηδενίσῃ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ — προπαγανδιστικοῦ πεδίου.